

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 477. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/06 (46) ● 09 Şubat 2002 ● 5 DM

**Dünyanın emperyalist efendileri
emekçilere ve halklara karşı
savaşı tırmandırıyor!..**

**Emperyalizm baskı ve kölelik,
sömürü ve sefalet,
savaş ve yıkım demektir!**

**Emperyalist barbarlığa karşı
devrimci mücadeleyi ve
enternasyonal dayanışmayı
yükseltelim!..**

İÇİNDEKİLER

ABD'nin Ortadoğu macerası, Türk devleti ve Kürt liberalleri	3
Emperyalizme kölelik ve düzenin çözümsüzlüğü	4
Kamu işçisinin direnişi örme sorumluluğu	5
Yıkıntıların altından kapitalist düzenin vahşi yüzü çıktı!	6
Demokratikleşme yalanı ve burjuva ikiyüzlülüğü	7
"Sendika yönetiminin ihanetine uğradık"	8
"Her düzeyde parasız eğitim"	9
Emperyalizmin çıkarları için kardeş halkların kanı akıtılmak isteniyor	10
KESK genel kurulları sürüyor	11
"Başka bir dünya mümkün" ve zorunlu! (Orta sayfa)	12-14
"Paralı eğitime hayır!"	
Hükümet vizesi için uşaklık sınavı	15
Üniversite-sermaye işbirliği üzerine ..	16-17
Almanya: Faşist NPD'nin kapatılması davası ajan skandalını açığa çıkardı	18
Emperyalist savaşın hedefindeki ülkelere yenileri ekleniyor	19
"Anadilde eğitim" kampanyası ve TC!	20-21
Kürt aydınlanmasının sorunları	20-21
F tipi sağlığa zararlıdır!i.	22
Tecrit ve tredmana bağlı olarak Sincan F Tipi Cezaevi'nde yaşananlar.	23

Kızıl Bayrak'tan

Irak'a saldırının da onaylanmasıyla Amerika'ya tam köleliğin pekişmesi ve yeni stand-by anlaşmasının kabulü üzerine Türkiye'ye yüklü bir kredi akışı serbest bırakıldı. Burjuva basında bile Irak kredisi olarak adlandırılan bu borçların bir diğer önemli karşılığı işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin tam yıkımının gerçekleştirilmesidir.

Anlaşmanın hemen öncesinde açıklanan parasız ve indirimli hizmetlerin iptali kararı, hükümet cephesinden, IMF'ye yazılan mektupta belirtilmiş niyetler konusundaki kararlılığın önden bir ifadesi oldu. Saldırının bundan sonrası ise yeni program çerçevesinde adım adım uygulanacak. Sözlü açıklamalara bakılırsa da, ilk etapta, bir önceki programda yarım kalmış olan zorunlu emeklilik adı altındaki işten çıkarmalara hız verilecek.

Ücretsiz ve indirimli tarifelerin kaldırılması pek çok işçi ve emekçinin ücretlerinde zaten kayda değer bir azalmaya yol açmış bulunuyor. Bunların başında da en pahalı hizmetlerden biri olan toplu taşıma geliyor. Bundan böyle, örneğin posta dağıtıcıları üstlendikleri bu kamu hizmetini yürütebilmek için üste para ödeyecek. Zaten son derece düşük olan ücretlerle bunun nasıl karşılanacağı ise belirsiz.

Tam da bu nedenle ücretsiz ve indirimli tarifelerin kaldırılmasını takip eden günlerde çeşitli alanlarda çalışan ve bu saldırıya maruz kalan emekçiler eyleme geçmiş bulunuyor. Her gün bir başka sektörden emekçilerin hak talebiyle sokağa çıktığını görüyoruz. Stan-by maddelerinin uygulanmaya başlamasıyla birlikte, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bu hareketlenmesinin de artacağını hesap etmek ve buna hazırlıklı olmak gerekiyor.

Ama daha da önemlisi, giderek daha yakın ve büyük bir ihtimal haline gelen Irak'a yapılacak müdahaledir. Bölgedeki her olayda olduğu gibi, hatta daha fazla, Amerika'nın Irak'a saldırısının üssü Türkiye olacak. Amerika, esas ve ağırlıklı olarak yine Türkiye'deki saldırı üslerini kullanacaktır, bu çok açık. Diğer yandan, borç olarak bile olsa, karşılığı ödenmiş bir destek ve katılım sözü var ortada. Artık Amerikan basınının yazdığı senaryolarda olduğu gibi tanklar mı gönderilir,

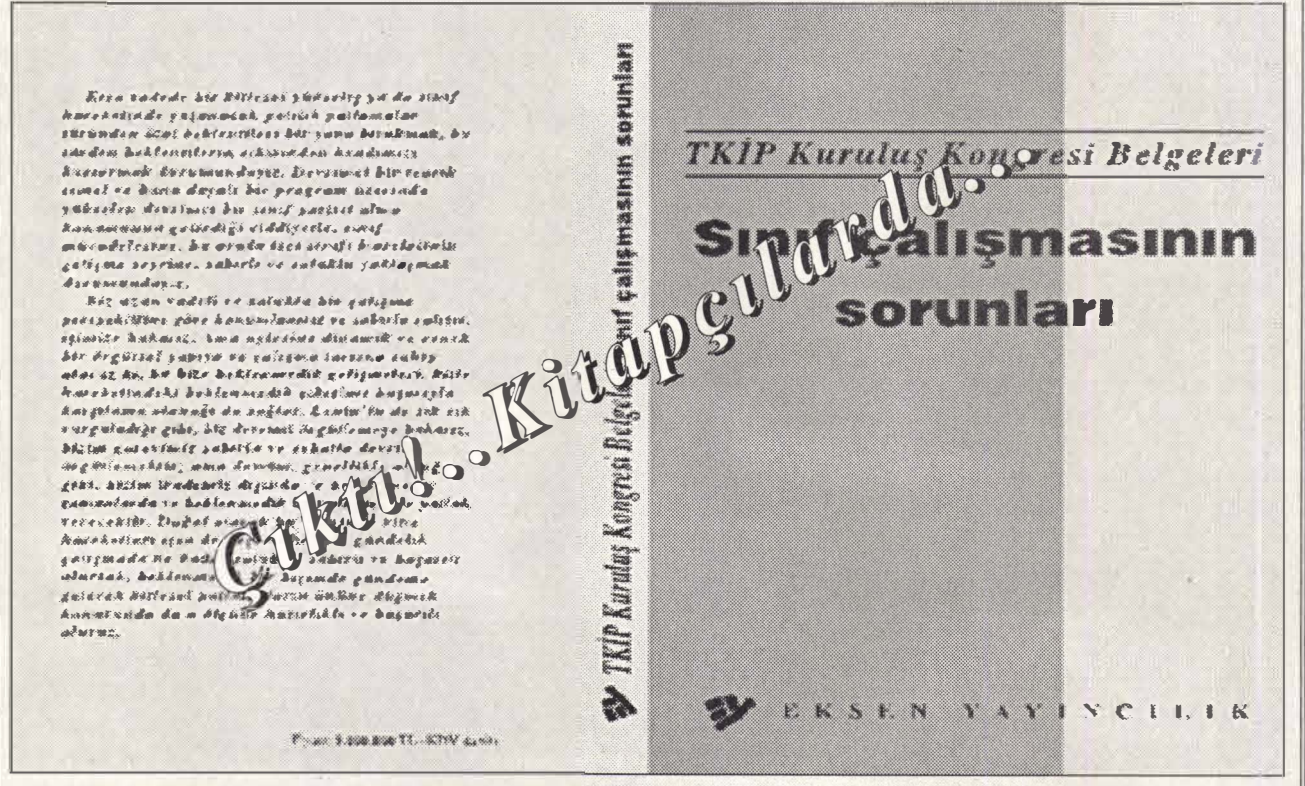

yoksa piyadeler mi, paraşütçüler mi, çok önemli değil. Önemli olan Türkiye'nin bu taahhüdün altına girmiş olmasıdır.

Taahhüt altına giren iktidardaki burjuvazidir. Ancak boyunduruk yine işçi sınıfı ve emekçilere takılmak istenmektedir. Bir yandan stand-by, diğer yandan savaş... Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri eşi benzeri görülmedik bir yıkıma, bir sefaletle doğru hızla sürüklenmekte.

Böylesine ciddi bir durumda, işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden ciddi bir karşı duruşun örgütlenmesi gerektiği açıktır. Mücadele parçalı da olsa başlamış durumdadır. Görevimiz onu daha da büyütmek, güçlendirmek, yaymaktır. Bulunduğumuz her alanda ve tüm güçlerimizle sürece müdahalemizi sürdürmektir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Sınıf çalışmasının sorunları

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/06 (46) • 9 Şubat 2002

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

ABD'nin Ortadoğu macerası, Türk devleti ve Kürt liberalleri

ABD emperyalizmi Ortadoğu'da büyük bir maceraya hazırlanıyor. Gelişmelerin de açıkça gösterdiği gibi, sorun hiçbir biçimde Saddam ya da Irak'tan ibaret değildir. Saddam Ortadoğu'ya kapsamlı bir müdahale, böylece bölgede köklü yeniden bir düzenleme için yalnızca bir bahanedir. Asıl amaç ABD'nin bu çok stratejik bölgedeki egemenliğini yeni bir düzeyde perçinlemek, İsrail için sorun oluşturan güçleri tasfiye etmek ya da etkisizleştirmek, Filistin direnişini ezmek ve Filistin halkını daha ağır koşullarda köleliğe mahkum etmek, ve bu arada devrimci Kürt dinamiğini tümünden etkisizleştirerek Kürt sorununu kendi denetimi altına almaktır. Bütün bunları başarması durumunda, ABD emperyalizmi yalnızca halklar karşısında değil, rakip olarak sıyrılmak potansiyeli taşıyan öteki emperyalistler karşısında da bir süre için büyük bir üstünlük kazanacaktır. Birçok riski göze alarak bölge halkları için felaketli sonuçlar yaratacak büyük bir maceraya bu denli pervasızca hazırlanmasının gerisinde elde etmeyi umduğu bu üstünlükler var.

ABD'nin Afganistan'a saldırısı karşısında hayırlı bir tavır olarak iyiniyet sergileyen İran, başkan Bush'un yıllık "Ulusa sesleniş" konuşmasında hedef olarak gösterilen üç ülkeden biri olarak yer aldı. Birçok kimseyi şaşırtan bu tutum, gerçekte ABD'nin Ortadoğu'ya yapmaya hazırlandığı müdahalenin kapsamı çerçevesinde bir anlam kazanıyor. İran'ın hedef haline getirilmesi ancak İsrail karşısındaki güçlerin etkisizleştirilmesi ve Filistin direnişinin ezilmesi çerçevesinde bir anlam taşıyabilir. Sorunun temel bir yönü de budur zaten. Nitekim aynı gelişmeye paralel olarak, ABD emperyalizminin siyonist İsrail'in Filistin halkına karşı uyguladığı ölçsüz teröre verdiği destek de açık bir biçim almış bulunuyor. ABD tüm dünyada büyük bir tepki toplayan, dahası İsrail ordusu bünyesinde bile isyana yolaçan (bir grup yedek subay "tüm bir halkı aşağılamaya, aç bırakmaya, sürmeye ve ezmeye yönelik girişimlere katılmayacaklarını" ilan etti) bu vahşete artık gizleme gereği duymaksızın tam destek vermektedir. Bu denli bir ölçsüzlüğün gerisinde, oynanacak kumarda başarı sağlamak ölçüsünde elde edilecek kazanımların büyüklüğü vardır.

Cömert kredinin karşılığı ABD'nin hizmetinde hareket etmektir

ABD emperyalizminin Ortadoğu halkları için felaketli sonuçlar üretecek bu büyük macerası, bizi, Türkiye'yi dolaysız olarak ilgilendirmektedir. Bunun tek nedeni Türkiye'nin bir Ortadoğu ülkesi olması değildir. Bundan da önemli olan, Ortadoğu'ya yapılacak bu kapsamlı emperyalist müdahalede Türk devletinin üstleneceği dolaysız roldür.

ABD yönetim çevreleriyle içiçe olan ve onların basındaki dolaysız kalemi kabul edilen William Safire, geçtiğimiz günlerde, Türk tanklarının ABD özel kuvvetleriyle birlikte Bağdat'a gireceğini ve bunun Ecevit'in Amerika ziyareti sırasında bir karara bağlandığını yazdı. Bu iddiayı, Türk devletinin gizlemeye çalıştığı gizli bir anlaşmanın ABD tarafından belli amaçlar çerçevesinde açığa vurulması saymak durumundayız. Nitekim, ABD ile ilişkileri gönül bağından da öteye olan bir yerli yazar, "Pentagon'a girebilen tek Türk gazetecisi" ünvanını taşıyan ünlü Amerikancı Cengiz Çandar da, bu iddiayı doğrulayan bir dizi yazıyı peşpeşe kaleme aldı. Cengiz Çandar 6 Şubat tarihli "Washington-Bağdat kışkacında Ankara" başlıklı yazısında şu görüşlere yer verdi (7 Şubat tarihli yazısını da aynı konuya ayıran Çandar'ın bu yazısından bir bölümü 6. sayfada okurlarımıza sunuyoruz):

"Washington ise, Ankara'nın kendisiyle birlikte ve kendi istediği yönde hareket edeceğinden 'emin' olmalıdır ki, Türkiye'ye IMF'nin en cömert desteği söz konusu olmuştur. Türkiye, 31 milyar dolarla, IMF'nin

tarihinde en fazla kredi alan ülke konumundadır. Türk ekonomisi, esas olarak, 'IMF denetimi' altındadır. Bu 'destek' elbette 'siyasi fatura'yı da içeriyor.

Ortadoğu'da Türkiye'nin bir 'özerk' bölgesel güç olarak hareket etme marjı çok ama çok daralmıştır. Amerikan Ortadoğu politikasına bağımlı ve İsrail'in 'yedek gücü' konumunda tutulması ise büyük ihtimal dahilindedir. Şayet Irak'a bir 'Amerikan hareketi' gerçekleşirse, Türkiye'nin bunda yer alması 'kaçınılmaz' görünüyor." (Yeni Şafak, 6 Şubat 2002)

Doğal olarak burada söylenenler bizim için herhangi bir yenilik taşımadığı gibi şaşırtıcı da değildir. Zira biz haftalardır Arjantin'den 1.3 milyar dolar esirgeyenlerin Türkiye'ye daha önce verdiklerine ek olarak 16 milyar dolar yeni kredi verecek kadar cömert davranmalarının gerisinde tümüyle siyasal bir neden, Irak'la ilgili bir satın alma olduğunu döne döne yazdık ve Ecevit'in ABD gezisiyle bu satışın resmîyet kazandığını vurguladık. William Safire'nin yazdıklarına Türk devletinden resmi bir yalanlama gelmediği gibi, Ecevit'in Saddam'a mektubu da gerçekte Türk devletinin üstlendiği rolü doğrular niteliktedir. Türk devleti Ortadoğu'yu daha ağır koşullarda köleleştirmeye yönelik Irak saldırısında ABD için bir saldırı üssü olmakla kalmayacak, saldırının vurucu gücü olmak gibi bir uğursuz rolü de üstlenmiş olacak. Borç batağı ve bunun perçinlediği IMF kışkacı, başta Kürt sorunu olmak üzere başka bakımlardan taşıdıkları tüm gerici kaygılarına rağmen, Türkiye'yi yönetenleri bu uşakça tutuma mecbur bırakmış bulunmaktadır.

Bu durum Türkiye işçi sınıfına ve emekçilerine büyük ve ağır bir sorumluluk yüklemektedir. Önümüzdeki görev, yalnızca Ortadoğu'yu ateşe verecek bir savaş yangınının bize de çıkacak faturasının karşısına dikilmek değil, yanı sıra bu savaşta ABD emperyalizminin çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda hareket edecek olan kendi burjuvazimizi dizginlemektir. Bu, tüm Ortadoğu halklarına karşı yerine getirmemiz gereken tarihi önemde güncel bir sorumluluktur. Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı Ortadoğu halklarıyla omuz omuza hareket etmek ve Türk burjuvazisinin üstlendiği uşakça rolün karşısına dikilmek günümüzün en acil görevlerinden biridir.

Teslimiyetçi ve liberal Kürt cephesi ABD'nin hizmetinde

Fakat ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik yıkıcı ve köleleştirici müdahalesinde ona hiç de Türk devleti gibi mecburiyetten değil, fakat gönüllüce hizmet etmek isteyen başkaları da var. Tüm Kürt liberalleri bu utanç verici role hazır olduklarını peşpeşe ilan ediyorlar. Politik yaşamda ve mücadelede zaten hiçbir yeri ve rolü olmayan bazı soysuz çevreleri bir yana koyuyoruz. Önemli olan, bu role hazır olduğunu şu günlerde ilan eden PKK'nın tutumudur. Gerçekte bu tutumda herhangi bir yenilik yoktur, PKK bu tutumu Başkanlık Konseyi üyelerinin ağzından 11 Eylül'den beri yineleyip durmaktadır. Yeni olan, bunun son olarak Parti Meclisi kararı olarak resmîleştirilmesi ve gündemdeki 8. Kongre'ye onaylanacağı önden kesin olan bir gündem olarak sunulacak olmasıdır.

PKK Parti Meclisi'nin 5. genel toplantısının sonuçları, bu temel önemde karardan çok PKK adına faaliyetlerin durdurulması üzerinden tartışılmaktadır şu günlerde. Parti Meclisi söz konusu toplantıda; "... öncelikle Avrupa Birliği sınırları içinde ve yine Türkiye Cumhuriyeti Devleti sınırları içinde PKK adıyla politik, örgütsel ve pratik çalışmanın yürütülmesini durdurmayı gerekli görmüştür. Bu andan itibaren AB ve TC sınırları içinde PKK adıyla herhangi bir çalışmamız olmayacaktır." şeklinde bir kararı kamuoyuna açıklamış bulunmaktadır. Bu açıklama üzerinden söz konusu Parti Meclisi'nin kararları, daha çok PKK'nın kendi ismini terketmesi,

yeni bir isim altında yeni bir yapılanmaya gitmesi çerçevesinde dikkat çekti ve tartışıldı. Oysa bu, bir süredir zaten açıkça sözü edilen, beklenen ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir gelişmenin artık resmen de dile getirilmesiydi. Devletin geçtiğimiz günlerde bunu 12 maddelik ultimatoma üzerinden temel önemde bir "samimiyet sınavı" unsuru olarak formüle etmesi ve PKK'nın da buna gecikmeksizin bir yanıt vermesi kuşkusuz anlamlı ve önemli olmakla birlikte, PKK Parti Meclisi'nin 5. genel toplantısının kararlarındaki asıl yenilik bu değildir. Bu kararlarda asıl yeni olan, ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik güncel müdahale planlarına verilen tam destektir.

Kürt halkının hala da yokedilememiş hassasiyetleri ve PKK'nın İmralı teslimiyetinden beri bayağılık düzeyine varan oportünizmi düşünüldüğünde, ABD emperyalizmine bu uşaklığın açık ve kaba bir biçimde formüle edilmesi elbette beklenemezdi. Yine de sorun bir parça akli ve düşünme gücü olan herkesin anlayabileceği bir açıklıkta ortaya konulmuştur. Söylenenler tamı tamına şöyledir:

"İç içe geçmiş sorunlar bölgesel bir çözümüne gerekli kılmakta, bu da Kürt sorunu ile Filistin sorununa acil çözüm getirmeyi dayatmaktadır. Her iki sorunun birlikte yoğunlaştığı saha ise Irak olmaktadır. Dolayısıyla Irak'ın alacağı sistem Ortadoğu sisteminin nasıl şekilleneceğini belirlemektedir. ... Irak'taki sistem mücadelesi yeni Ortadoğu sisteminin nasıl olacağını belirleyecek, bu da yeni uluslararası sistemin temel ölçü ve özelliklerini yaratacaktır. Açıkça görülüyor ki Irak üzerinde yoğunlaşan mücadelenin bölgesel ve uluslararası karakteri vardır ve bu mücadele eski sistem ile yeni sistem, eski statüko ile yeni statüko arasındaki bir mücadele olmaktadır. Önümüzdeki süreçte siyasi ve askeri düzeyde daha da keskinleşerek çözüm yaratmaya çalışacak olan böyle bir mücadelede Partimizin ve halkımızın yeri, hiç kuşkusuz Kürdü inkar eden ve yok etmek isteyen eski statüko cephesinde değil, yeni bir sistem yaratmak isteyen değişim cephesinde olacaktır. Yine Partimiz ve halkımız baskı, parçalama ve terör cephesinde değil, demokrasi, barış ve özgür birlik cephesinde saf tutacaktır."

Bu sözlerde, tamı tamına, ABD emperyalizminin Irak'a müdahale üzerinden gündeme getirdiği Ortadoğu'ya kapsamlı müdahale söz konusu edilmekte; ve tüm demagojik dolambaçlı laflara rağmen, bu müdahalede "değişim yanlısı" olarak nitelenen ABD'ye açıkça destek verilmektedir. Bu ise İmralı'dan beri girilen teslimiyet sürecinin artık açıkça ihanete vardırılması anlamına gelmektedir. Düne kadar Ortadoğu halkları ve Kürt halkı karşısında bu yolu seçenler sicilli Amerikan işbirlikçileri olan Barzaniler ve Talabaniler idi. Şimdi bu aynı yola tüm öteki Kürt liberalleri ile birlikte PKK da girmiş bulunmaktadır. ABD emperyalizminin bölge halklarına yıkım ve felaket getirecek bir müdahalesi, PKK tarafından Kürt halkının sözde özgürleşmesinin bir adımı olarak görülmektedir. Direniş ve mücadeleyle özdeşleşmiş isimlerini terketmeye hazırlanarak Türk burjuvazisi önünde alçalanlar, böylece bunu dünyanın emperyalist efendisinin savaş macerası ve yıkımına destekle birleştirmektedirler.

Emperyalizm özgürlük değil egemenlik ve kölelik demektir. Tarihin ve bilimin en temel gerçeği budur. Ortadoğu halklarını yeni bir düzeyde köleleştirmeyi hedefleyen bir emperyalist saldırganlık ve savaştan sözde özgürlük bekleyenler, gerçekte ihanetin dipsiz çukuruna yuvarlanmaktadır. Böylelerine en anlamlı yanıt, Türk ve Kürt halklarının emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı birliğini ve birleşik devrimci mücadelesini geliştirmekten ve güçlendirmekten geçmektedir. Günün en acil, yakıcı ve devrimci görevi budur.

SY Kızıl Bayrak

Güçlendirilmiş stand-by anlaşması imzalandı...

Emperyalizme kölelik ve düzenin çözümsüzlüğü

İMF ile Türkiye arasında yeni bir stand-by anlaşması imzalandı.

İMF'nin denetiminde haftalardır hazırlıkları yapılan niyet mektubunu 4 Şubat'ta ele alan IMF İcra Kurulu yeni bir stand-by anlaşması yapılmasına karar verdi. Böylelikle işçi ve emekçilere dönük kapsamlı bir saldırı dalgasının önü açılırken, emperyalizme kölelikte de yeni bir aşama kaydedilmiş oldu.

Yeni stand-by'ın anlamı

İMF Başkanı Köhler, yeni stand-by anlaşmasının karara bağlandığı toplantıdan sonra yaptığı açıklamada, "Bugünün kararı, Türkiye'nin cesur ve kapsamlı ekonomik reform programını geliştirme ve uygulamadaki başarısının, uluslararası toplum tarafından tanınmasıdır" diyor.

Elbette ki bu parlak övgülerin gerçek yaşamda hiçbir karşılığı yok. Türkiye kapitalizminin son iki yıllık çalkantılı macerasını bilenler, IMF şefinin bu sözlerinde en ufak bir doğruluk payı olmadığını gayet iyi biliyorlar.

Yeni stand-by anlaşması Türkiye kapitalizmi adına parlak başarılarla geçen bir dönemin ardından imzalanmıyor. Tersine Türkiye kapitalizmi özellikle son iki yıldır zorlu bir süreç yaşıyor. Tarihini en ağır ekonomik krizleriyle boğuşuyor. Krizlere çözüm olacağı propagandasıyla gündeme getirilen her program, yükü işçi ve emekçi yığınlarına fatura eden ekonomik, sosyal yıkım politikaları dışında bir şey üretmiyor. İşçi ve emekçiler cephesinden ciddi bir tepki ortaya konulamadığı halde, bu programlar düzenin sorunlarına hiçbir kalıcı çözüm getiremiyor. Son iki yılda büyük iddialarla uygulamaya sokulan bütün IMF programları aynı akıbeti yaşadı ve iflas etti. İşte yeni stand-by anlaşması böylesi bir dönemde uygulamaya sokuluyor.

Yeni stand-by'ın hedeflerine burjuvazi de inanmıyor

İMF Başkanı ve Kemal Derviş bol bol propagandasını yapsalar da, yeni stand-by anlaşmasının Türkiye kapitalizminin yapısal sorunlarına herhangi bir çözüm getirme şansı bulunmuyor. Gerçi niyet mektubunda bir dizi iddialı hedef var. Ama bu hedeflerin tutturulacağına burjuvazinin kendisi dahi inanmıyor.

Örneğin İstanbul Sanayi Odası Başkanı Tanıl Küçük, Ocak ayındaki yüksek fiyat artışlarının 2002'ye ilişkin düşük enflasyon beklentilerini zayıflattığını söyledi. İstanbul Ticaret Odası Başkanı Mehmet Yıldırım da Ocak ayı enflasyon rakamlarına işaret ederek, böyle giderse enflasyonun yıl sonunda yüzde 60-70'leri bulacağını söyledi.

Yeni stand-by anlaşmasının hiçbir soruna çözüm getirmeyeceği görüşü burjuva ekonomistler arasında da belli bir kabul görüyor. Daha önceki IMF programları hakkındaki benzer yorumları doğruladığı için belli bir itibar gören Prof. Dr. Oktay Yenal bu konuda şunları söylüyor: "Bu tür krediler ile açığı

kapatmak ve krizden çıkmak zor. Kredi miktarının büyüklüğüne kapılınca IMF programının dizaynının (kurgusunun) yanlışlığı gözden kaçıyor. Yanlış kurguya dayalı program ve bu programa dayalı uygulamaları başlatacak niyet mektubu, krize çözüm getirmiyor. (...) IMF programındaki kurgu hatası başımıza iş açacak. IMF'den gelecek büyük kredi başımıza gelecekleri ancak erteler."

Sermayenin derdi günü kurtarmak

Sermaye, stand-by anlaşması karşılığında IMF'den gelecek krediye gözünü dikmiş durumda. Daha para gelmeden bankalar, borsa spekülörleri ve büyük tekeller IMF kredisinden en fazla payı kapmanın mücadelesini vermeye başladılar. Bu programın da çok geçmeden çökeceğini bildikleri için en kısa zamanda kendi küplerini doldurmaya çalışıyorlar.

Kredi üzerinden yayılmaya çalışılan iyimserlik havası öyle boyutlara ulaştı ki, hükümet ortağı Mesut Yılmaz bile, "Bu hibe falan değil kredidir, faiziyle geri ödenecektir. Türk ekonomisi henüz sırat köprüsünü geçmiş değildir. Türkiye benzer bir krize düşerse dünyada hiçbir güç, ne 11 Eylül olayı ne de başka bir olay Türkiye'yi kurtaramaz" demek durumunda kaldı.

Gelen kredi ABD askeri olmanın karşılığı

Peki düzenin sorunlarına çözüm olmayacaksa, bu stand-by anlaşması niçin imzalandı? Bu sorunun birden fazla yanıtı bulunmaktadır.

Bunlardan ilki, emperyalizmin ihtiyaçlarıyla ilgilidir. Mesut Yılmaz'ın da konuşmasında işaret ettiği gibi, yeni stand-by'ın imzalanmasında ve

Türkiye'ye hatırı sayılır bir dış kaynak aktarılmasında birinci neden, ABD emperyalizminin 11 Eylül sonrasındaki politikalarıdır. 11 Eylül'ü vesile ederek dünyada ve bu arada Ortadoğu'da emperyalist egemenliğini pekiştirmek isteyen ABD, bol keseden krediler karşılığında Türkiye'den kendi saldırgan politikalarına kayıtsız şartsız destek istemektedir. "Al sana para, ama benim emrimde savaşman koşuluyla." ABD'nin Türkiye'ye dayattığı budur. İflasın eşiğinde olan Türkiye'nin ise bu dayatmayı reddetme şansı yoktur. En fazla yapabileceği emperyalizme sunacağı hizmetin fiyatını tartışmak olabilir ki, bunun da sınırları çok geniş değildir. Ecevit'in ABD gezisinden elleri boş dönmesi bunu göstermektedir.

İkincisi; yeni stand-by, daha önce iflas eden IMF reçetelerinin yarım bıraktığı bir işi bitirmeyi amaçlamaktadır. Yarım kalan iş, ülkenin ekonomik ve sosyal yapısının emperyalizmin çıkarlarına en uygun biçimde yeniden yapılandırılmasıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin yıkımının tamamlanmasıdır. Bir taraftan krizlerin ortaya çıkardığı fatura işçi ve emekçilere kesilecek, bir taraftan da "yapısal dönüşüm" adı altında bu

toplumsal kesimlere bir dizi yıkım politikası dayatılacaktır. Böylelikle hem dış borçların günü gününe ödenmesi güvencelenecek, hem de ülke emperyalizmin bir yatırım ve pazar alanı olarak dikensiz gül bahçesine dönüştürülmüş olacaktır. 48 maddelik niyet mektubu bu konuda yapılacakları ayrıntılı bir biçimde anlatmaktadır.

Kamu sektöründen onbinlerce işçinin tasfiyesi, ücretlerin düşürülmesi, sosyal hakların budanması, özelleştirme hazırlıklarının hızlandırılması, vergilerin artırılması, mal ve hizmetlerin fiyatlarının artırılması gibi uygulanmasına çoktan geçilmiş sayısız politika bu amaca hizmet etmektedir.

Herşeyi işçi ve emekçilerin mücadelesi belirleyecek

Mesut Yılmaz'ın da itiraf ettiği gibi, Türkiye kapitalizmi bir sırat köprüsündedir. Emperyalistler bu durumdan sonuna kadar yararlanmak peşindedir. Türkiye burjuvazisinin ise önüne düşen kırıntıları paylaşmak ve sırtını emperyalizme dayayarak kendi egemenliğini sağlama almak dışında bir temel politikası bulunmuyor. Stand-by anlaşmasının bütün bir kapsamı bunun bir kez daha tescil edilmesidir.

Hem emperyalizmin, hem de işbirlikçi sermayenin hesapları, sömürü ve yıkımın yükünü taşıyan işçi ve emekçi yığınların seslerini çıkartmamaları üzerine kuruludur. Hesapları bozacak olan da zaten budur. İşçi sınıfı ve emekçiler emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin saldırı politikalarına karşı kendi çıkarlarını savunmak için harekete geçmeyi başardıklarında, örgütlü mücadeleyi yükselttiklerinde, tüm bu gerici hesaplar alt-üst olacaktır.

İMF patentli yeni saldırı hamlesine karşı**Kamu işçisinin direnişi örme sorumluluğu**

Türkiye'nin sunduğu niyet mektubunun IMF İcra Kurulu'nda kabul edilmesiyle birlikte işçi ve emekçilere dönük yeni bir saldırı dönemi de başlamış oldu.

İmzalanan stand-by anlaşmasına göre Türkiye, alınacak IMF kredileri karşılığında üç yıl boyunca ağır saldırı politikalarını uygulamaya sokacak. Elbette ki bunlardan en önemlisi, "devletin küçültülmesi" adı altında yürütülecek olan kamuda tasfiye saldırısıdır.

Kamuda tasfiye başlıyor

Niyet mektubunda belirtildiğine göre, kamuda çalışan işçilerin binlercesi bu yıl içinde "gönüllü" emekliliğe zorlanacak. Emekli olmayı kabul etmezlerse ya da emekli olanların sayısı yeterli görülmezse, bu kez zorla işten çıkarmalar gündeme gelecek. Fazla istihdam olarak belirlenen 75 bin kişi var. Bunlardan 25 bini Haziran sonuna kadar, 25 bini ise en geç Ekim sonuna kadar işten çıkarılmış olacak. Kalan 25 bin kişi ise Haziran 2003'e kadar ya emekli edilecek ya da işten çıkarılacak.

Hükümet daha niyet mektubu kabul edilmeden emekliye ayrılması planlanan 15 bin kişiye Ocak ayı içinde tebligat yaptı bile. Özelleştirme kapsamındaki KİT'lerden ise bünyelerindeki fazla istihdamı hızla bildirmeleri istendi.

Kamudaki tasfiye saldırısı onbinlerce kamu işçisinin sokağa atılmasıyla sınırlı değil. Buna paralel olarak birçok kamu kurumunun (ki bunların içinde Köy Hizmetleri en başta geliyor) bölge müdürlükleri veya taşra teşkilatları kapatılacak. Gene bankacılık reformu adı altında kamu bankalarının toplam 800 şubesinin kapısına kilit vurulacak. TEKEL ve şeker fabrikaları gibi KİT'lere bağlı birçok müdürlük ve işletme de özelleştirmeye hazırlık bahanesiyle çalışmalarını durduracak. Devlet elindeki kamu arazilerinin satışı için de yoğun hazırlıklara başlanacak.

Kamuda ücretler daha da aşağı çekilecek

Niyet mektubu, kamu emekçileri ve kamudaki işçiler için şimdiye kadar yürürlükte olan "enflasyon farkı ödeme uygulaması"nın da kaldırılacağını söylüyor. "Bir sonraki kamu işçileri toplu iş

sözleşmeleri müzakerelerinde ve memur maaş ayarlamasında, mevcut sözleşmelerde bulunan geçmiş enflasyona yönelik endeksleme hükmünün önemli ölçüde azaltılmasına çalışılacak"tır deniliyor.

Yani bundan böyle geçmişte uğranılan hak kayıpları işverenden (yani devletten) talep edilemeyecek. Geçmiş enflasyona göre ücret artışı hesaplanamayacak. Bunun yerine önümüzdeki yıla dair tahmini enflasyon rakamı üzerinden maaş artışı söz konusu olacak. "Kârlılık ve verimlilik" ücret

artışlarında diktate alınacak. Dolayısıyla kâr etmediği iddia edilen KİT'lerde ücretler çok daha aşağılara çekilmeye çalışılacak.

Yeni bir özelleştirme yasası hazırlanıyor

Niyet mektubunun kamu işçisini doğrudan ilgilendiren bir önemli düzenlemesi de özelleştirmelere dair. Niyet mektubunda 2002 yılının daha çok büyük KİT'lerin özelleştirilmesi için yapılacak hazırlıklar için kullanılacağı yazıyor.

Bu çerçevede hükümet yeni bir özelleştirme yasasının hazırlıklarına başlamış bulunuyor. Özelleştirmeden Sorumlu Devlet Bakanı Yılmaz Karakoyunlu'nun Bakanlar Kurulu toplantısında verdiği bilgiye göre, '94 yılında çıkartılan ve halen yürürlükte bulunan 4046 sayılı Özelleştirme Kanunu yeni baştan ele alınıp düzenleniyor. Sermaye devleti

yeni düzenlemelerle, özelleştirme uygulamalarında daha önceki yıllarda yaşanan tıkanmayı aşmayı, özellikle büyük KİT'lerin özelleştirilmesinde hızla sonuç almayı hesaplıyor.

Yasa şu anda Bakanlar Kurulu'nda. Meclis'ten geçirilip yürürlüğe sokulduğunda, '94'ten bu yana yaşananlardan daha sert bir özelleştirme saldırısının önü açılacak ve çeşitli sektörlerdeki büyük KİT'ler hızla özelleştirilmeye başlanacak. Bu ise enerjiden tarıma, petro-kimyadan ulaştırmaya kadar bütün sektörlerde onbinlerce kamu işçisinin işsizlikle, yeni hak gaspları ve örgütsüzleştirmeye yüzyüze kalması anlamına gelecek.

Saldırının merkezinde kamu işçisi var

İMF patentli saldırı politikaları elbette bütün işçi ve emekçileri hedeflemekte, bu anlamda da hepsini ilgilendirmektedir. Bu saldırılar ancak işçi ve emekçilerin geniş kesimlerinin içinde yer alacağı birleşik-militan bir direnişle püskürtülebilir.

Fakat bu durum kamu işçisinin bugün saldırılar karşısında taşıdığı, taşımak durumunda olduğu sorumlulukların önemini azaltmamaktadır. Herşeyden önce bu kez saldırının merkezinde çok açık bir şekilde kamu işçisi bulunmaktadır. "Devletin küçültülmesi" başlığı altında yürütülen

kamuda tasfiye saldırısı kamu işçisini doğrudan doğruya ilgilendirmektedir. Gene hızlandırılacağı ilan edilen özelleştirme saldırısının hedefinde de herkesten daha çok kamu işçisi vardır. Saldırıya karşı gerekli mücadelenin örülememesi durumunda, kamu sektörü ve kamu işçisi çok ciddi bir tasfiyeyle yüzyüze kalacaktır.

Öyle görünüyor ki, kamu işçisi önümüzdeki dönem kritik bir sorumlulukla karşı karşıya olacaktır. Ya dağınık ve örgütsüz bir şekilde adım adım yıkımı yaşayacak, ya da sahip olduğu imkan ve deneyimlerden yararlanarak saldırılara karşı mücadele yolunu seçecektir.

Kamu işçisinin tercihi direniş ve mücadeleden yana yapması, sınıf savaşının dengelerinde kısa sürede önemli değişiklikler yaratabilir. O halde, sınıf devrimcilerinin ve öncü işçilerin çabası kamu işçisini mücadeleye çekecek yöntem ve araçların yaratılmasında yoğunlaşmalıdır.

Belediye zabıtalарının eylemi...**"Ulaşım hakkımız engellenemez!"**

19 Ocak'ta resmi gazetede yayınlanan "kamu kurum ve kuruluşlarının ürettikleri mal ve hizmet tarifeleri ile bazı kanunlarda değişiklik yapılması hakkındaki kanun"un yürürlüğü girmesiyle birlikte belediyelerde uygulanan ücretsiz ulaşım kartlarının kaldırılmasının önü açılmış bulunuyor.

Nitekim İstanbul Büyükşehir Belediyesi, belediye zabıtalар, özürlüler, öğretmenler, emekliler, 65 yaş üstü yaşlılar, PTT memurları, sarı basın kartı sahiplerinin indirimli ve ücretsiz olarak faydalandığı uygulamayı kaldırdı.

Belediye zabıtalарı buna karşı basın açıklamaları düzenlediler. Tüm Bel-Sen'e üye zabıtalар 4 ve 5 Şubat'ta iki eylem gerçekleştirdiler. 4 Şubat'taki eylem 2 bin kişilik bir kitle ile Aksaray Metro önünden yürüyüşle başladı, Aksaray İSKİ binası önüne gelindi.

Zabıtalар "Afyon halkının acısını paylaşıyoruz!", "Onurlu zabıta hesap soruyor!", "Birlik, mücadele, zafer!", "Kazanılmış haklarımız engellenemez!" yazılı dövizler taşıdı. Eylemde "Ulaşım hakkımız engellenemez!", "Direne direne kazanacağız!" vb. sloganlar atıldı.

Yapılan açıklamada; zabıtalарın günde 4-5 kez otobüse, tren, tramvay ve metro

gibi araçları kullandıkları, bunun da büyük bir meblağ tuttuğu, bu uygulamaların IMF güdümlü politikaların bir ürünü olduğu, yeni dünya düzeninin sadece yoksulluğu küreselleştirdiği vurgulandı. Bazı zabıtalарın tüm çabalarına rağmen oturma eylemi yapılmadı.

5 Şubat'taki eyleme ise İSKİ binası önünde toplanan bin kişilik bir kitle katıldı. Zabıtalар pankart açmak isteyince İSKİ güvenliği tarafından saldırıya uğradılar. Bu saldırı "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Başkan köpeğine sahip çık!" sloganları ile püskürtüldü. Ardından Afyon'da hayatını kaybeden emekçiler için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

KESK Genel Başkanı Sami Evren kısa bir konuşma yaparak, kazanılmış hakların korunacağını dile getirdi. Ardından Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara basın metnini okudu. 50 yıldır uygulanan ücretsiz ulaşım haklarının ellerinden alınmak istendiğini, hakları geri verilene kadar eyleme devam edeceklerini vurguladı.

Afyon'da deprem!.. Onlarca ölü, yüzlerce yaralı!..**Deprem sigortası yapmadığı için halk ölüme terkedildi!..****Yıkıntıların altından kapitalist düzenin vahşi yüzü çıktı!**

Afyon'da geçen hafta yaşanan depremle birlikte yüzlerce bina yıkıldı, onlarca insan hayatını kaybetti, yüzlercesi yaralandı. Deprem sonrasında ortaya çıkan tablo 17 Ağustos ve Düzce depremlerinden farklı değildi. Afyon halkı da depremin yıkımına, açlığa ve soğuğa terkedildi.

Durum böyleyken, burjuva medya devletin bu kez sınavı geçtiği yaygarasını kopartıyor. Yapılan yardımlardan, kurtarma çalışmalarının hızından dem vuruluyor. Sınırlı bir takım görüntüler buna kanıt olarak gösteriliyor. Oysa depremin etkilediği bölge oldukça geniş ve bir o kadar da dağınık bir yerleşim alanını kapsıyor. Merkez ilçeler bir yana, uzun süre köylere tek bir yardım ulaştırılmadı.

Burjuva medya da bu gerçeği saklamıyor, ama önceki depremlerde olduğu gibi halkın ıstıraplarından, devletin acizliğinden de bahsetmiyor. Tersine, halk yaşadıklarından dolayı suçlanıyor, yer yer de aşağılanıyor. Gerekçesi de basit: Zorunlu deprem sigortası yapmamak.

Sigorta yaptırmayanlar yardım alamayacaklar

Sermaye devleti yapılacak her türlü yardımı, Marmara depreminden sonra çıkarılan zorunlu deprem sigortasını yaptıranlarla sınırlıyor. Sigorta yaptıranların tüm kayıplarıyla birlikte ihtiyaçlarının karşılanacağı söylenirken, sigorta yaptırmayanlara tek kuruş ve zerrece yardım yapılmayacağı açıktan ifade ediliyor. Burjuva medyanın kalemini ve ruhu satmış kalemşörleri de devleti bu tutumundan dolayı alkışlıyorlar ve popülizm yapmaması konusunda

uyarıyorlar. Dahası, bu konuda Dünya Bankası'na vermiş olduğu taahhütü hatırlatıyorlar.

Böylece sermaye devleti depremin her türlü külfetinden kendisini kurtarmış oluyor. Önceki iki büyük depremde ölümle başbaşa bıraktığı halkın haklı öfkesiyle karşılaşmışken, bu kez çıkardığı derslerle depremlere hazırlıklı girmiş oluyor!

Marmara depremiyle birlikte bölge halkı devlet gerçeğiyle karşılaşmış, bunun şaşkınlığını yaşamıştı. Çünkü bu devlet gücüyle övünürken, onbinlerce insanı yıkıntılar altında ölüme terketmişti. Afyon halkı ise bu kez bu devletin hizmet ettiği düzen gerçeğiyle tanışıyor. Bu gerçek, kapitalizm ve onun yasalarıdır. Bu düzende paran kadar yaşar, paran kadar muamele görürsün. Yıkıntılar arasındayken kurtarılmak için parana bakılır, yoksa ölüme terkedilirsin. İşte sermaye devleti ve medyası depremin yıkıntısı altında inleyen Afyon halkına kapitalizmin bu gerçeğini anlatıyor. Sigorta ise buna sadece kılıf oluyor.

Zorunlu deprem sigortası: IMF-DB patentli soygun

Zorunlu deprem sigortası, sermaye devletine sadece depremin külfetinden kendisini sıyracağı bir kılıf değil, yanı sıra büyük bir soygun mekanizması olarak da hizmet görüyor. Yani sermaye devleti olası depremlere hazırlığını, sadece yıkımın külfetinden kurtulmak için değil, depremi büyük vurgunların dayanağına çevirerek de yapmıştır. Deprem sigortasını zorunlu hale getirerek büyük bir soygun sahası yaratmıştır. Deprem riski taşıyan bölgelerin genişliği bu soygunun büyüklüğünü de anlatmaktadır. Burjuva medyanın uzun süre "depremi unutmadık, unutturmayacağız" yaygaralarının nedeni de böylelikle açığa çıkmış oluyor: Böylesine büyük bir soygun mekanizmasına zemin hazırlamak, soygunun hedeflenen büyüklüğe ulaşmasını güvencelemek.

Ancak Afyon depremi bu soygunun istenilen düzeyde gerçekleştirilemediğini de gözler önüne sermiştir. Çünkü bırakalım deprem sigortasını, bu ülkede emekçiler açlıkla yüzyüzeler. Afyon'un emekçi halkı da bundan dolayı 1. derecede riskli bir deprem bölgesinde yaşıyor olmasına rağmen zorunlu deprem sigortası yaptırmamıştır. Sigortası yaptırılan konut sayısı il genelinde 9 bin civarındadır, toplam konut sayısı ise 132 bin kadardır. Bu rakamlar, deprem sigortası soygunun Afyon'daki sınırlarını göstermekle birlikte, ildeki gelir uçurumunun boyutlarına tutulmuş bir aynadır da.

Afyon gibi küçük ve yoksul bir taşra ili deprem sigortası ile hedeflenen soygun açısından fazla önem taşıyor. Zaten burjuvazi de İstanbul ve Marmara'daki diğer metropol kentlere gözünü dikmiş durumdadır. Bundan dolayıdır ki burjuva medyada Afyon depremi bu metropol illerle bağlantılı biçimde işleniyor: Afyon depremi Marmara depreminin habercisi olabilir, deprem gün geçtikçe yakınlaşıyor, zorunlu deprem sigortası yapmazsınız sonunuz Afyonlular gibi olurmuş! vb., vb... Yani Afyon depremi zorunlu deprem sigortası soygununun istenilen büyüklüğe ulaşması için bir malzeme olarak kullanılıyor.

Bu soygunun patenti ise IMF ve Dünya Bankası'na aittir. Sermaye devleti bu kurumlara, zorunlu deprem sigortası yaptırmayanlara yardım etmeme (popülizm yapmama) taahhüdünde bulunmuştur. Bu ülkede işler böyle yürüyor. IMF-DB planlıyor, ülkedeki uşak takımı da bunun gereklerini harfiyen yerine getiriyor. Milyonlarca emekçinin canı emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin kasalarına tahvil ediliyor. Ve yaratılan her fon gibi deprem sigortası fonu da bu asalakların kullanımına sunuluyor. Deprem sigortası poliçeleri 33 sigorta şirketi tarafından pazarlanırken, devlet tüm riski üzerine alıyor.

Deprem değil kapitalizm öldürüyor!

Afyon depremi bir kez daha kapitalizmin insana düşmanlığını gözler önüne sermiştir. Bu düzende milyonlarca emekçinin sadece emeği çalınmıyor. Canları da kapitalist piyasanın konusu haline getiriliyor. Deprem gibi bir olay devasa bir soyguna dayanak yapılıyor. Bu düzende kapitalistler semiriyor, emekçiler kırılıyor. Ve bu düzende depremin değil de kapitalizmin öldürdüğü gerçeği her depremle birlikte bir kez daha açığa çıkıyor.

Irak: IMF desteğinin dış politika faturası

(...)

Saddam'ın, bir 'Amerikan saldırı baskısı' altında diplomatik manevralar yaparken, 'baştan çıkartmaya' hiç tevessül etmediği 'komşu'sunun Türkiye olduğu dikkati çekiyor. Üstelik, Türkiye'nin Irak'a yönelik bir harekate 'isteksiz' olduğu gün gibi ortadayken ve bu 'isteksizlik', Bülent Ecevit'in Saddam'a gönderdiği her satıra sinmişken, Bağdat'ın Ankara'ya bu 'kayıtsızlığı'nın sebebi ne olabilir? Bunu nasıl anlamak gerekir?

Mektup, Ankara'dan Bağdat'a yola çıkarken; Washington'dan Ankara'ya 16.2 milyar dolarlık 'IMF desteği' yola çıkarıyordu. Bu rakam, IMF tarihinde bir rekor.

İşin en ilginç yanı, bir Reuters haberi. IMF'nin üç saatlik Türkiye toplantısına katılan 24 İcra Kurulu Üyesi'nden biri toplantı sonunda Reuters'e 'şok' bir açıklama yapıyor ve şunları söylüyor:

"Bu çok büyük bir para ve İcra Direktörleri Kurulu'ndaki hiç kimse özellikle bu konuda mutlu değil."

Eğer IMF'nin 24 kişilik İcra Direktörleri Kurulu'ndaki 'hiç kimse' Türkiye'ye böylesine 'rekor düzeyde' para verilmesinden 'mutlu değil' ise, bu para nasıl verilebildi?

Bunu, Washington'da IMF'nin de üzerinde bulunan bir 'siyasi irade' ve 'siyasi otorite'nin isteğiyle açıklamak uygun olur. Orası neresidir?

IMF'ye düzayak beş dakika mesafede ve Amerikan Hazine Bakanlığı binasının bitişiğinde olan Beyaz Saray!

Bu 'rekor meblağ', Beyaz Saray'da George W. Bush ile Bülent Ecevit görüşmesinden iki hafta sonra, IMF İcra Direktörleri bu 'cömertlik'ten kendilerini 'mutlu hissetmeseler' bile çıktı.

Bu 'rekor meblağ'ın bir 'dış politika fatura'sı olması gerekiyor. Bu 'fatura', Ankara'nın, Bağdat'a karşı, Washington'a vereceği desteğin faturası.

Türkiye, Irak'a karşı bir 'Amerikan harekati' olursa, buna 'tam destek' verecek. Saddam bunu anladı. Saddam bunu biliyor.

Türkiye, bu desteği vermeyecek olsa, bu 'para' gelmezdi. Gerçi, bu 'para', Türkiye'nin 2002'de 10.7; 2003'te 11.9; 2004'te ise 13 milyar dolar borcu IMF'ye ödemesi demek ama bu 'para' gelmese, Türkiye 2002'de 'iflas' edecek, hükümet çökecek ve Türkiye, 'siyasi, toplumsal ve ekonomik kaos'a saplanacaktı.

Artık kendimizi aldatmaya son verelim. 'Mukadder geleceğe' doğru hazırlanalım. Türkiye'nin geleceğini, IMF programının uygulanması ve Irak'a yönelik girişimler belirleyecek?

Cengiz Candar/Yeni Şafak/7 Şubat 02

Demokratik hak ve özgürlükleri kazanmak ve kullanmak diye dış bir mücadeleyle mümkündür...

Demokratikleşme yalanı ve burjuva ikiyüzlülüğü

Kimi burjuva liberal çevreler tarafından dahi alenen faşistlikle itham edilen gündemdeki “mini demokrasi paketi” üzerine çok söz söylendi. Bu açık ithamın da gösterdiği gibi düzen içinden gelen eleştiriler bile oldukça sert. Ancak sertliği oranında da sınırlı eleştiriler bunlar. Gerek basından gerekse de politik çevrelerden yürütülen bu muhalefetin sınırları, kurulu düzenin sahiplenilmesi/korunması duvarında bitiyor. Böyle olunca da sertliği bir işe yaramadığı gibi, çifte standartlarının göstergesi olmaktan öteye gidemiyor.

Çifte standart, özgürlükleri sadece kendi sınıfları için tanımak ve sahiplenmek, ezilen sınıflar içinse yok saymak tutumuyla ortaya çıkıyor. Bu, bugünkü yasal düzenlemelere karşı çıkışlarında da çok bariz biçimde karşımıza çıkıyor. Diyorlar ki; bu tasarı bu şekilde yasallaşırsa en küçük bir eleştiri dahi suç kabul edilecektir. Günaydın!.. Yasanın eski haliyle bile en küçük eleştirisi suç kabul edilenler sürekli bir kovuşturma, soruşturma, yargılama ve cezalandırmaya tabii tutulurken neredeydiniz? Devrimci basın sesi her türlü yasal-yasadışı baskı ve şiddetle boğulmaya çalışılırken; gazete binaları bombalanır, gazeteciler kaçırılıp kaybedilirken, devrimci yayın sahipleri onlarca yıl hapisle cezalandırılır, çalışanları işkence ve eziyetle caydırılmaya çalışılırken neredeydiniz? Pek çoğu hukuken fikir suçlusu kapsamında yargılanmakta olan siyasi tutsaklar katledilirken nerede, ne yapıyordunuz?.. Bugün değiştirilmeye çalışılan yasalar dahil pek çok faşist yasanın kaldırılması/DGM’lerin kapatılmasını da içeren bir dizi taleple başlattıkları (ve halen sürmekte olan) direniş karşısındaki tavrınız nedir?.. Daha da çarpıcısı, herhangi bir eleştiri bile içermeyen, son derece doğal olduğu kadar uluslararası hukuka uygun/iç hukuka da ters düşmeyen, Kürtçe eğitim dilekçesine yönelik fiziki ve hukuki şiddet karşısında ne yaptınız?.. Cevap ortada. Sizden olmayanlara hiçbir hakkı reva görmediniz, haklarının gasp edilmesine, hatta sırf bu amaçla katledilmelerine sessiz kaldınız, çoğu durumda ise destek çıktınız...

Burjuva liberallerin özgürlükler konusundaki bu çifte standartı, aynı zamanda, burjuva düzenin yasaları uygulamadaki çifte standardını da gösterir. Burjuva yargı sistemi yasaları suçlunun mensup olduğu sınıfa göre yorumlamakta öylesine ustalaşmıştır ki, örneğin, binlerce insanın milyarlarca lirasını çalan bir bankacıya hiçbir ceza verilmezken, bir kişinin bir tane tişörtünü çalan çocuk onlarca yıl hapisle cezalandırılabilir. Bu,

tüm yasalarda olduğu gibi, düşünce ve ifade özgürlüğünü düzenleyen (kısıtlayan) yasaların yorumunda da aynen geçerlidir. “Kürtlerin de kendi dillerinde yayın yapabileceği” fikri, örneğin, bir TUSİAD üyesi tarafından ifade edildiğinde, hiçbir savcının aklına bu burjuvayı bölücülükle suçlamak ve yargılamak gelmemektedir. Fakat aynı görüş bir Kürt, bir devrimci tarafından açıklanmaya kalkıldığında iş değişmekte, burjuva yargı derhal harekete geçmekte ve o kişi en ağır cezalara çarptırılmaktadır. Daha da vahimi, pek çok Kürt ana-baba çocukları için seçmeli Kürtçe dersi isteyen dilekçe verdikleri için, tutuklanmışlardır.

İşçi ve emekçilerin demokrasiye olan ihtiyacı burjuva yasallığının sınırlarına sığmaz

Faşist rejimin yasaları uygulamadaki bu çifte standartı, açıktır ki, en geniş işçi ve emekçi kitleler nezdinde burjuva yasaların meşruiyetini ortadan kaldırmaktadır. Giderek, yasaların herhangi bir davranışı suç olarak tanımlayıp tanımlamaması anlamını yitirmektedir. Herhangi bir eylem ve etkinliğe girişmek konusunda, birey için yakalanıp yakalanmama, gruplar içinse güç dengeleri belirleyici önem kazanmaktadır. Bu, burjuva yasaların suç olarak tanımladığı pek çok davranışın gerçekte en doğal temel haklardan olmasıyla da ilişkilidir ve yasaların meşruiyetini yitirmesinin bir başka nedeni de budur. Burjuvazinin düzeninde sadece hakların

kullanımına yönelik yasal yaptırımlar ve yasaları uygulamadaki çifte standart değil, yasalarla uygulamadaki zıtlıklar da meşruiyet sorununu büyütmektedir. Anayasa ve yasaların hak olarak tanıdığı bir tutum, çoğu kez, uygulamada suç kabul edilmekte, hakkın kullanımı polis zorbalığı ile engellenebilmektedir. Buna ilişkin devrimci ve sosyalist basınla Kürt basınına yönelik yaptırımlarda binlerce örnek gösterilebilir. Polis zorbalığının ise pek çok kez ölümle sonuçlandığı biliniyor.

Fakat işçi ve emekçi kitleler cephesindeki durumu anlatmak için bir başka temel demokratik ve yasal hak olan örgütlenme hakkı alanına bakmak gerekiyor. Anayasal bir hak durumundaki sendikal örgütlenme hakkının kullanımını, patronlar, en hafifinden işten çıkarmalarla engellemeye çalışmakta, kimi yer ve durumlarda ise işi silahlı saldırılara kadar vardırırmaktadırlar. Devlete gelince; bu ve benzeri her gelişme karşısında kendi yasalarını uygulamak yerine tam tersini yaparak örgütlenme hakkının engellenmesinde patrona destek çıkmakta, bu amaçla da yine kendi yasalarında suç kabul edilen “silahlı saldırı”ya yönelik herhangi bir yaptırıma gitmemekte, tersine, işçileri gözaltına alma, tutuklama gibi yaptırımlar uygulamaktadır.

Yine kitleler söz konusu olduğunda, “fikir ve ifade özgürlüğü”nün alanı toplanma ve gösteri özgürlüğü ile çakışmaktadır. Özellikle de Türkiye gibi, emekçi sınıfların siyasal arenanın dışında tutulmaya çalışıldığı ülkelerde bu daha fazla böyledir. İşçi ve emekçi

kitleler, ancak mücadele alanlarında ve toplu haldeyken (ve bu toplu olmanın verdiği güçle) görüş ve eleştirilerini ifade edebilmekte, taleplerini dillendirebilmektedir. Böyle her kitle gösterisi yürürlükteki yasaların bir biçimde çiğnenmesiyle sonuçlanmasına rağmen, siyasi iktidar kitlelerin karşısına yasal yaptırımlarla çıkmamaktadır. Bu örneklerden de görüleceği gibi, işçi sınıfı ve emekçi kitleler cephesinden demokratik hak ve özgürlükleri burjuva yasallığının sınırlarıyla açıklamak, kullanmak ve korumak mümkün değildir. Tıpkı kazanımların elde edilmesinde olduğu gibi, kullanımı ve korunması için de birleşik-militan bir sınıf mücadelesi gerekmektedir. Hele de, emperyalizmin geline aşamadaki vahşeti göz önüne alınırsa, bunun nasıl bir dişe-diş mücadele olması gerektiği daha iyi anlaşılacaktır.

Düzen ordusu özgürlükçü değil yasakçı, demokrat değil faşisttir!

“Demokrasi paketi”nin özgürlükleri daha da kısıtladığı yönlü “eleştirel” görüş açıklayan düzen kurumlarından biri de ordu oldu. Paketi hazırlayan hükümet, hükümetin başı Bülent Ecevit. Aynı Ecevit, ‘80 darbesinde partisi kapatılan, siyasi yasaklı konuma düşen bir politikacı. Kaderin cilvesine bakın ki, dün kendisine siyaset yasağı getiren ordunun bugün yasakçılık ithamına maruz kalmaktadır.

İyi de, ordu bu tür açıklamalardan nasıl bir yarar umabilir ki? Özellikle de, faşist darbelerle her seferinde de daha fazla demokratik hakkın gaspını silah zoruyla gerçekleştiren Türk ordusu?.. Sadece en son darbeyle ortadan kaldırılan demokratik hak ve özgürlüklerden ilk akla gelenleri kaba taslak sıralamaya kalksak sayfalar dolusu liste çıkacaktır. Ki, her askeri darbede olduğu gibi, ‘80 darbesinde de çiğnenen ilk ve en temel hak yaşama hakkı olmuştur.

Yüzlerce insan için bu en temel hakkın ortadan kaldırıldığı, insanların sokak ortasında kurşunlandığı, işkencede-infazda katledildiği, yargısız-sorgusuz idam edildiği koşullarda hafif kalacaktır kuşkusuz, ama sıralamak gerekiyor:

‘82 Anayasası ile tüm demokratik hak ve özgürlükleri gaspeden;

DİSK’i kapatarak onbinlerce işçinin örgütlenme hakkını bir çırpıda ortadan kaldıran;

Yüzlerce sendikacı ve öncü işçiyi hapse atarak, yıllar sürecek bir tutsaklığa mahkum

eden;

Yine binlerce işçinin çalışma/yaşamını sürdürme hakkını ortadan kaldırarak patronları “güldüren”;

Binlerce devrimciyi onyıllar süren yargılamalardan, zindanlara taşınan işkencelerden geçiren;

Üniversiteleri ilerici-demokrat öğretim görevlilerinden 1402 sayılı yasayla temizleyip YÖK’le kirleterek, özerk-demokratik öğrenim hakkını gaspeden;

Ve nihayet, CIA yönetim ve denetiminde kontr-gerillayı örgütleyerek binlerce cana kıyan bu ordudur. Ve böyle bir orduya yakışacak tek sıfat faşistlik olabilir.

Türkiye’nin iktidardaki gerici ve faşist partileri haklar ve özgürlükler konusunda ne düşünüyorlarsa, faşist ordusu da aynısını düşünmektedir. Gerisi sahtekarlıktır. Ama nasıl ki MHP’nin sahtekarlığı kimseyi kandıramıyorsa ordununki de kandıramayacaktır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri faşist ordunun ve faşist MHP’nin işçi ve emekçi halk düşmanı karakterini ve işledikleri suçları asla unutmayacaktır. Faşist darbeler, katliamlar, idamlar, ‘77 1 Mayıs’ı, Maraş ve Çorum katliamları hafızalardan silinebilecek olaylar değildir. Kaldı ki, bugünkü icraatı dün aratacak durumda olmadığına göre, unutturmak da mümkün olmayacaktır.

Parsat Piston işyeri temsilcisi Hüseyin Özcan'la konuştuk:

“Sendika yönetiminin ihanetine uğradık”

- Kısaca süreci anlatır mısınız?

Yazdan beri bir süreç yaşanıyor. Bitmiş bir sözleşmenin zammı vardı. Yaklaşık %30-35 olacağı tahmin ediliyordu. İşveren bize zammın %15'ini verelim, %20'si bana kalsın teklifinde bulundu. Kabul etmedik. O zaman 60-70 tane adam çıkarmak zorunda kalırım dedi. Onu da kabul etmedik. Eğer işyeriyle ilgili bir sorunun varsa yeni sözleşmede bunları tartışırız dedik.

Eylül-Ekim aylarına doğru Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne 122 kişinin çıkışı bildiriliyor. Yani isim listesi veriyor ki daha sonra işçi çıkardığında ceza ödemeyeyim diye. İşçilerin ev adreslerine çıkarıldınız diye bildiriyor. Gelin mülakat yapıp size iş bakalım deniyor. Bu da patlama noktası oldu. Biz de iş bırakma eylemi yaptık.

Bunlar yaşanırken sendika yönetimi yoktu. İşveren bize “biz cezadan kurtulmak için böyle bir şey yaptık. Yılbaşına kadar kimseyi çıkarmayacağız. Ya da bu isimlerin çok azını çıkaracağız. Bu tamamen alacağınız zamma bağlı” dedi. Bundan dolayı işçiler de rahat davrandılar. Bunu çok önemsemедiler. Yılbaşına doğru işveren baskısını hızlandırmaya başladı. Bayram sonrası iş başı yaptığımızda temsilcileri yukarı çağırdılar. Bize “biz sabah işçi çıkaracağız” dediler. Biz böyle bir şeyi kabul etmeyiz dedik. Tartıştık. Biz çıkaracağız dediler. Bu konuda sendikayı bilgilendirdik. Sabah çıkış yapacaklarmış. İş başı yapılmadan burada olun dedik. Sendikanın geç geleceğini tahmin ettik. Çünkü her zaman eylem başladıktan sonra geliyorlar. Yükün altına girmemek, bizden habersiz yapılmış demek için yapıyorlar bunu. Erken geldiklerinde ise eylemi frenliyorlar.

O zaman ben “Arkadaşlar sendika gelmeden eylemi koyalım. Onlar gelsin eyleme ortak olsun. Yoksa eylemin önünü keserler, işçileri karamsarlığa sürüklerler” dedim. Nitekim biz tüm vardiya eylemi koyduk. Ne çıkan vardiya ne de giren vardiya eylemi kırmadı. Herkes yemekhanede oturdu. Saat 8:30-9:00'a doğru başkan geldi, durum nedir diye sordu.

Giren vardiya yemekhanede çıkan vardiya tezgah başında bekliyor, kimse çalışmıyor dedik... Başkan patronla görüşmeye gitti. Görüşmeye bizi almadılar.

Yalnız görüştü patronla. Patron görüşme sonucu talepleri kabul etmeyeceğini söylemiş. Bunun üzerine bir daha görüşmeye gitti. “Çıkışını imzalayan iki kişi dahil herkes işbaşı yapacak, biz de yılbaşına kadar sözleşmeyi tamamlayacağız” dedi. Biz de kabul ettik. Sonrasında sözleşme görüşmeleri devam etti ama komik teklifler sundular sözleşmeyle ilgili. Biz kendi teklifimizde ısrar ettik. Dayattık ve direndik.

- Sizin teklifiniz neydi?

Bizim teklifimiz sözleşme sonrası işe girenlerin saat ücretini 1 milyonun üzerine çekmekti. Bunun üzerine %35 yeniden zam almakti. Fabrikada ücret

dengeşizliği vardı. Eskiler-yeniler diye. 2000 yılında işe girenler daha az ücret alıyordu. Aradaki bu dengeşizliği giderirsek fabrikadaki eski-yeni işçi ayrımını da ortadan kaldıracaktık. Diğer yıl için de enflasyon oranında zam artı refah payı. İşe giriş ücreti tabanı koymak, gece zammı. Bir takım çıkışı önleyici maddeler de getirdik. Olmadı. Son güne kadar hiçbir teklif kabul edilmedi. Son yılbaşına iki gün kala iş burada bitecek, bitmezse herkes herşeyi yapmakta serbesttir noktasına gelindi. O zaman herşey başa geri döndü.

Biz o zaman çıkışları kabul etmiyoruz dedik. Çıkışlar konusunda yenildik. O süreçte yılbaşından sonra asgari ücretin yürürlük süresi başlıyor. Sözleşme birinden itibaren geçerli. Biz sözleşmeyi farklı yaparız dedik. Giriş ücreti var onu daha yüksek tutarız, greve kadar götürerek süreci kazanırız dedik. O zaman patron işçi alacaksa eski işçiyi almak zorunda kalacaktı.

Bunun üzerine görüşmeler başladı. Son gün, bugün sözleşme bitmezse öğleden sonra herkes serbesttir dediler. İyi tamam dedik. Üç görüşme yaptık yarım günde. Ama patronla yapılan görüşmelere bizi katmadılar. ... Her maddede hızla anlaştılar. İş bir tek zamma kaldı. Patron zoru gördü zammı kabul edecek diye düşünüyoruz. Çünkü tek ücret zammı maddesi kaldı. Ve bir de çıkış. Diğer ara maddeler kabul edildi. Görüşmeler bir noktada kilitlendi. Başkan patronla görüştü. İkinci yıl için %20 zammı işveren kabul etti dedi. Ama çıkış konusu ortada yok. Biz rahatlıyoruz çıkış olmayacak diye. Tekrar görüşmeye oturduk. İlk altı ay için 75 milyon zam, ikinci altı ay için 90 milyon zam. İkinci yıl için %20 zam. Biz de tamam dedik.

Patron giderken, başkan çıkışlar yılbaşından sonra dedi. Yani orada küçük bir ayak oyunu oynandı. Bizim hesabımız bu değildi. Bizim teklifimiz kabul edilmezse çıkışın kavgasını veririz, sözleşmeyi yılbaşından sonra yaparız diye hesap ediyoruz. Olmazsa işi greve kadar götürürüz. İstediklerimizi

teker teker alırsanız diye düşünüyoruz.

Bu noktada sendika yönetimi bize bir gol daha attı. Biz zaten işçi çıkarılacağını az çok tahmin edebiliyorduk. Daha baştan itibaren işten çıkarılacağına dair mektup geldiğinde ciddiye alınmalıydı. Alınmadı.

8 Ocak'ta çıkışlar olduğunda fazla bir şey yapamadık. 95 kişinin çıkışı oldu. Sendikaya bilgilendirdim. Müdür, ben de dahil olmak üzere temsilcileri çağırıp çıkışları verdiğini söyledi. Durum değerlendirmesi yaptık. Tekrar sendikacıları çağırdık. Patronla görüşüldü. Olumlu bir sonuç çıkmadı. Onlar kendi aralarında anlaşmışlar. Bu yıl kongreleri var.

Bu gelişmelerden sonra işçilerle toplantı yaparak eylem kararı aldık. Pazartesi günü geldiğimde içeri kavga dövüş girdim. Yemekhanede konuşma yaptım, patronun niyetini anlattım. Eylem kararını açıkladım, kimse işbaşı yapmayacak dedim. Patronun 8-10 yalakası faşist işçi içeri gitti. Geri kalanlar yemekhanede oturmaya devam etti. Çıkan vardiya geldi. Tabii sendika başkanı yine ortalarda yok. Cep telefonundan arıyoruz fakat kapalı. Personel müdürü geldi. Tehditler savurdu. Kimse aldırış etmedi.

O arada sivil polisler geldi. Hüseyin Özcan kim dediler. Benim dedim. Üzerime yürümeye kalktılar. Niyetleri beni almaktı. İşçiler homurdanmaya başladılar. İşçileri susturmaya çalıştılar fakat işçiler susmadı. Ben işçileri sakinleştirdim. Polisler benimle konuşmak istediklerini söylediler ve beni yemekhanenin dışına çağırdılar. Ben de burada konuşun dedim. İşçiler masaya vurmaya başladı. Ondan sonra işçiler ayağa kalkmaya başladılar. Polisler korktu, almaktan vazgeçtiler ve çıkıp gittiler.

Daha sonra sendikacılar geldi. Onlar da bizi uyararak yaptığımızın 17. maddeye girdiğini söylediler. Biz hala bu derece bizi açıktan satacağını tahmin edemiyoruz. Sonra arkadaşlar tezgah başına geçtiler ama kimse çalışmıyor, öylece bekliyor. Emniyet müdürüne kadar herkes gelmiş. Biz tekrar bir durum değerlendirmesi yapalım dedik. Bu arada

polisler çıkan vardiya gidin diyor. Niyetleri dağıtmak. Fakat işçiler gitmiyor. Bazı işçileri gözaltına almaya kalktılar. Arkadaşlarımızı polisin elinden aldık. Başkan şuraya gidin biz de gelir toplantı yaparız demiyor. Niyetleri dağıtmak. Sonra ben işçilere bizim derneğe gidin, biz de arkadan gelip durum değerlendirmesi yaparız dedim. Başkansa bizi işçilerden koparıyor, biz ayrı konuşalım onlar duymasın diyor. Sonra temsilcilerden biri işçilere yanlış talimat veriyor eve gidin diye. İşçiler dağılınca iş koptu tabii.

- Bundan sonraki süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu daha çok basın açıklamasına bağlı. Oraya katılım, işçilerin tutumu, diğer yerlerden gelecek desteğe bağlı.

- Kaç kişi işten atıldı?

140 kişi.

İşten atılan Parsat Piston işçilerinin basın açıklaması...

“Parsat işçisi yalnız değildir!”

İstanbul Avcılar'da bulunan Parsat Piston fabrikasında geçtiğimiz günlerde 3 işyeri temsilcisi işten atılmıştı. Bundan bir süre önce de fabrikada 95 işçinin işine patron tarafından son verilmişti. Atılan temsilciler ve işçiler, işverenin bu tutumunu protesto etmek için 4 Şubat Pazartesi günü fabrika önünde bir basın açıklaması düzenlediler.

Basın açıklamasına katılım beklenenin altındaydı. İşten atılan Parsat işçilerinin önemli bir kısmı basın açıklamasına gelmedi. Bakırköy Sümerbank işçileri ise, işyerleri bir hayli uzak olmasına rağmen eyleme belli bir katılım sağladılar. Öncü İşçi İnisiyatifi çalışanları ve bazı sendikalardan şube yöneticileri de eyleme katılarak Parsat işçisine destek verdiler.

Yoğun bir polis ablukası altında başlayan basın açıklamasında Haber-İş 1 No'lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu, Basın-İş İstanbul Şube Başkanı Kenan Kaya ve DISK'e bağlı Gıda-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı Yakup Umur birer konuşma yaptılar. Sermayenin saldırılarından ve işçilerin saldırılara karşı birlikte mücadele etmesi gerektiğinden söz eden bu sendikacılar eyleme neden yalnız başlarına geldikleri konusunda ise herhangi bir açıklama yapmadılar.

Daha sonra işten atılan temsilcilerden Hüseyin Özcan bir konuşma yaptı. Parsat'ta yaşanan süreci anlatan ve fabrikadan şu ana kadar toplam 150 kadar işçinin atıldığını belirten Özcan konuşmasının ardından hazırlanan basın metnini okudu. Hüseyin Özcan son olarak mücadele etmeye devam edeceklerini açıkladı ve “Sendikaları örgütlenme özgürlüğü başta olmak üzere özgürlüklerimizi savunmaya ve genişletmeye çağırıyoruz” diyerek sözlerini bağladı.

Eylem boyunca “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “İşçi burada sendika nerede!”, “Parsat işçisi yalnız değildir!”, “Atılan işçiler geri alınsın!” ve “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!” sloganları atıldı ve benzer içerikte şiarların olduğu dövizler açıldı.

Basın açıklamasının Parsat işçisinin bundan sonraki mücadelesi için bir gösterge olacağı söyleniyordu. Eylem beklenenden zayıf geçti. Bundan sonra nelerin yapılacağı ise henüz net değil. Her şey Parsat işçisinin alacağı tutuma ve elbette ki başka fabrikalardan sınıf bölüklerinin sunacağı desteğin düzeyine bağlı olacak.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Petrol-İş Aliağa Şubesi'nde Genel Kurul'a doğru...

“Sendikayı devrimci bir temele oturtmak zorundayız!”

Petrol-İş Sendikası Aliağa Şube Genel Kurulu 17 Şubat'ta yapılacak. 5 binin üzerinde üyesi bulunan Aliağa Şubesi Genel Kurul süreci gruplaşmalar yüzünden sancılı ve tartışmalı geçiyor.

Aliağa Şubesi'nde geçtiğimiz 4 yıllık süreç içerisinde sendika üye sayısı 4900'den 5 binin üzerine ancak çıkabildi. Yine bu dönemde POAŞ, özelleştirmelere karşı ortak mücadelenin olmaması nedeniyle nispeten kolayca özelleştirildi. Bundan cesaret alan devlet bu kez aynı işkolundaki TÜPRAŞ'a yöneldi ve elindeki hisselerin %35'ini özel sektöre devretti. POAŞ ve TÜPRAŞ'tan sonra şimdi de PETKİM özelleştirme kışkıracıdır.

Önümüzdeki genel kurulda aday olmayacağını açıklayan Petrol-İş Aliağa Şube Başkanı İskender Büyükçolak gazetemize genel kurul sürecini değerlendirdi:

“Önemli olanın sendikayı kimlerin yöneteceği değil, sendikanın hangi anlayışla ve hangi politikalarla yönetileceğidir. Ve bu doğrultuda da örgütlenmenin nasıl olacağıdır. Ama şimdiki sürece baktığımızda ilk önce kimlerin bunu yapabileceği tartışılıyor. Bu da gruplaşmalarla ve sancılarla genel kurul süreci yaşanmasına neden oluyor. Önümüzdeki süreç zor bir süreç olacaktır. Bu süreci örgütlü bir şekilde karşılamamızın yolu da şimdiki genel kurulda işçilerin birliğini sağlayarak bir program etrafında mücadele etmektir. Biz bu anlamda solun geleneksel birikim ve iddiasını taşıyan bir birlik projesi ortaya koyduk.

Petrol-İş'in sol bir geçmişi var, bunu korumak zorundayız. Diğer sendikaların olağan kongrelerine bakıyoruz, sağa kaymalar, geriye düşmeler var. Bizde şu an için söz konusu değil. Sendikayı devrimci bir temele oturtmak zorundayız. Yoksa şu an için kayıp saydığımız süreç ileride daha fazla kayıplarla sonuçlanabilir.”

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Parsat Piston işyeri temsilcilerinin açıklamasından...

Uygulanan IMF politikalarının kaçınılmaz sonucu olarak ortaya çıkan Kasım ve Şubat krizleri ülkemizi dün aratan bir ekonomik iflasa sürüklemiştir. Krizden en çok etkilenen kesimler başta işçiler olmak üzere emeği ile geçinenler olmuştur. İşçi sınıfına işverenler tarafından kendisinin hiçbir paya sahip olmadığı krizin faturasını ödemek dayatılmıştır. Hükümet eliyle yasaklanan grevler, toplu sözleşmelerin delinmesi, yüzde sıfır zam dayatmaları, yasalarda yer almamasına rağmen esnek çalışma gibi uygulamaları dayatmaları ve işçi kıyımları ile işverenler, krizi ücretleri düşürmenin, sendikal örgütlenmeyi tasfiyenin fırsatı olarak görmüşlerdir. Milyonlarca işçi işsizler ordusuna katılırken sendikal işçi sayısı daha da azalmıştır.

Demirören şirketler grubuna bağlı Parsat Piston işvereni yılbaşında başlayan sözleşme görüşmeleri boyunca krizi bahane ederek düşük zammı ve işçi çıkarmayı dayatmıştır. Üretimin en yoğun olduğu bir dönem olması ve sürekli fazla mesai uygulamaları dışında Parsat Piston Kasım ve Şubat ayları sonrası bile krizden hiç etkilenmemiş bir fabrikadır. Hiçbir işçinin çıkartılmaması için ücretlerde yapılan fedakarlığın karşılığı 8 Ocak tarihinde 95 işçinin işten çıkartılması olmuştur. Kriz fırsatçılığı ile ücretleri düşürmek ve sendikal örgütlülüğü dağıtmak isteyen işveren, sendikamız Öz Çelik-İş'in uzlaşmacı tutumundan cesaretlenerek 26 Ocak'ta yasadışı olmasına rağmen, üç temsilciyi komik gerekçelerle işten atmıştır. Ertesi günlerde sendikaya ait olan temsilciliği kullanmamız polisin de yardımıyla engellenmiş, ısrarımız üzerine temsilcilerden Hüseyin Özcan iki kere fabrika önünden gözaltına alınmıştır. Fazla mesai dayatmasına tepki gösteren işçileri işveren, ya ücretli izine çıkarmış ya da işten çıkarmıştır. İşten atılan işçi sayısı 150'yi bulmuştur. Kalan işçi sayısı ile üretimi karşılayamayan işveren, fabrikayı 2 vardiyaya düşürerek işçilere baskıyla fazla mesai yaptırmaktadır. Yeni işçilere form doldurtmaktadır. İşten atılan işçilerin tazminatları 5-10 senete bölünerek ödenmektedir.

Parsat işvereni en çok kâr elde ettiği dönemde işçi kıyımına başvurmakla, temsilci atmakla, tazminatları peşin ödememekle yasadışı ve kötü niyetlidir. İşçiler ve biz temsilciler yasal olan haklarımızı savunmakta, sendikal örgütlülüğümüzü korumak için mücadele etmekteyiz. Parsat işvereni ise yasadışı eylemi ile ülkemizi yıkıma sürükleyen IMF ve işbirlikçilerini temsil etmektedir. TCK 159 ve 312. maddelerdeki değişikliklerin tartışıldığı bir dönemde yaşadığımız kıyım, patronların özgürlükten anladıklarının “işçileri örgütsüzleştirme özgürlüğü” olduğunu bir kez daha görmekteyiz. Uyum yasaları ülkemizi IMF işbirlikçisi patronların dikensiz gül bahçesi haline getirmelerine hizmet edecektir. Sendikaları örgütlenme özgürlüğü başta olmak üzere özgürlüklerimizi savunma ve genişletmeye çağırıyoruz. (...)

Yaşasın işçilerin birliği!

Eşit-parasız-bilimsel-anadilde eğitim mücadelemizi sürdürüyoruz!..

Her düzeyde parasız eğitim!

Bizler liseli ve dersaneli öğrencileriz, demokratik ve parasız eğitim için mücadele veriyoruz. Ve bugün bu mücadeleyi, düzenin işçi ve emekçilere yönelik tüm saldırılara karşı verilen mücadelenin bir parçası olarak görüyoruz. Liseli gençliğin yaşadığı sorunlara karşı bir taraf olarak çıkarken, platform olarak, daha güçlü-militan-birleşik bir mücadele hattı örme hedefimizi gerçekleştirmeye çalışıyoruz.

Dönem boyunca paralı eğitim sorununa karşı “Paralı eğitime hayır!- Her düzeyde parasız eğitim!” şiarını liseli gençliğe taşımaya çalıştık. Bulduğumuz liselerde birimleşmek, birimimiz olmayan liselerde ise bir örgütlülük yaratmaya çalıştık. Vakıf , katkı payı, kayıt, karne, spor paralarına, bu yıl daha da ağırlaştırılan disiplin yönetmeliklerine karşı bir duruş sergiledik.

Seviye tespit sınavlarıyla ‘verilen eğitimin kalitesini’ ölçen bunun karşılığında da trilyonları geçen bir rant elde eden düzen, işçi ve emekçi çocuklarına yönelik saldırılarını bugün daha da yoğunlaştırıyor. Liselerde katkı payı uygulaması, liselerin 3 yıldan 4 yıla çıkarılması ve harçların 4-5 kat artırılmasını içeren son YÖK yasa tasarısına karşı dur demek için bir

kampanya örgütlemeye başladık.

Yaşamımızı saran düzen, anne ve babalarımızın elinde ne varsa sömürürken, bugün okulların işçi ve emekçi çocuklarına tam anlamıyla kapatılması anlamına gelen son saldırı dalgasına karşı önümüze koyduğumuz hedefleri kazanmak için yolumuza devam ediyoruz.

Çıkardığımız 700 ALGP Bülteni'ni 15 dersane ve bulduğumuz liselerde konuşarak dağıttık. Aldığımız tepkiler bizleri çok sevindirdi. Bulduğumuz liselerde birimler oluşturup düzenli, geniş katılımlı toplantılar yapıyoruz. Paralı eğitim kampanyamızı 2. dönem daha güçlü ve sistemli bir çalışma hattı üzerinden planlamak için hazırlanıyoruz.

Bu çerçevede genel bir ALGP toplantısını geçen hafta yaptık. 7 farklı liseden 30 öğrenci arkadaşın katıldığı toplantımızda, sorunlarımıza karşı örgütlü mücadelenin önemini ortaya koyduk. Paralı eğitimin düzen için iyi bir kâr kapısı, bizler için ise geleceksizlik anlamına geldiği üzerinde birleştik. Şiirler -türküler ve sohbetlerle canlı bir atmosferde tartışarak daha güçlü bir çalışmanın nasıl olması gerektiğini ortaya koyduk. Var olan birimlerin sayısını artırarak geniş katılımlı genel toplantıları düzenli olarak yapacağız.

Ardından ise paralı eğitime karşı üniversiteli öğrencilerle ortak bir çalışma başlattık. Okul tatillerinin başladığı bir dönemde işçi ve emekçileri bu soruna duyarlı hale getirmek ve bir tutum almalarını sağlamak için sendikalarda ve emekçi semtlerinde imza toplamaya başladık. İşyerlerine gitmek, dersaneleri daha sistemli bir çalışmayla dövmek kararımızı uyguluyoruz ve yasanın her an meclisten geçebileceğini dikkate alarak faaliyetimizi daha da yoğunlaştırmış bulunuyoruz.

Okulların açıldığı dönemde ise bu kampanyayı imza toplamak, daha geniş bir gençlik kitlesini taraf olmaya yöneltmek, birimlerde düzenli ve geniş katılımlı toplantılar yapmak, merkezi toplantıları güçlendirmek, radyo programları düzenlemek, okullarımızdan doğru eğitim emekçilerine ulaşmak-desteklerini sağlamak, yoğun bildiri, afiş vb. propaganda-ajitasyon materyallerin dağıtımını düzenli-sistemli hale getirmek, dönem başında bu çerçevede bir bülten çıkarmak; tüm bunları eylemler-etkinliklerle birleştirmek amacındayız.

Tuzluca'yır-Batıkent ALGP çalışanları

Ecevit Saddam'a mektup gönderdi...

Emperyalizmin çıkarları için kardeş halkların kanı akıtılmak isteniyor

Tekelci sermayenin ve hükümetinin emperyalizme uşaklıkta sınır tanımadığı artık kimse için bir sır değil. Bununla birlikte Ecevit'in son ABD gezisi, yeni bir halka olarak uşaklık zincirine sağlam bir biçimde eklendi. Gezinin konusu Irak'a, başka bir deyişle Ortadoğu'ya yeni bir saldırıydı. Ecevit gezi sonrasında yaptığı "ABD Irak'a bizsiz saldırıamaz" türünden açıklamalarla güya ABD'nin Türkiye'ye duyduğu ihtiyacı anlatmaya çalışıyordu. Gerçekte ise ABD emperyalizmine uşaklıkta sınır tanınmayacağını, Irak'a yönelik bir saldırıda aktif olarak yer alınacağını belirtiyordu. Aynı zamanda bu açıklamalarla emekçi sınıfları savaşa hazırlamaya çalışıyordu.

Ecevit emperyalist savaşı haklı göstermek için Saddam'a mektup gönderdi

Sermaye hükümeti ABD'den aldığı talimatlar üzerine hemen harekete geçti. Bizzat Ecevit tarafından Saddam Hüseyin'e bir mektup gönderildi. Daha önce Ocak ayı başlarında Dışişleri Bakanı İsmail Cem tarafından Irak Dışişleri Bakanı Naci Sabri'ye aynı minvalde bir mektup gönderilmişti. Ama şimdiki mektubun önemi, sermaye hükümetinin başı tarafından Irak Devlet Başkanı'na gönderilmiş olmasıdır. Bunun politik anlamı açıktır. Bu mektupla, Irak'a yönelik bir saldırıda Türkiye'nin aktif olarak yer alması meşrulaştırılmak istenmektedir.

Bir saldırı sonrasında Ecevit'in; bizzat ben Saddam'a mektup gönderdim, ama o uyarılarımızı dikkate almadı, türünden açıklamalarla Türkiye'nin bu kirli savaşa katılmasını savunması hiç de şaşırtıcı olmayacaktır. Zaten mektubun içeriği de bu yöndedir.

Ecevit'in mektubunda Irak'ı "BM denetimini engelleyen taraf" olarak nitelemesi, kimin sözcülüğünü yaptığını açıkça ortaya koyuyor. Irak'ı suçlamayla başlayan mektup, Saddam'ın hizaya gelmesi yönünde uyarılarla devam ediyor: "Topraklarınızı BM denetimine açmazsanız çıkabilecek vahim olaylardan Türkiye de büyük zarar

görebilir." "Çıkabilecek vahim olay" Irak'a yönelik saldırı ve Türkiye de bu saldırıdan "büyük zarar" görmemek için aktif bir rol üstlenecek. Sadece bu sözler bile mektubun yazılış amacını ortaya koyuyor.

Irak'a yönelik saldırı için hazırlık

ABD Savunma Bakanı Danışmanı Richard Perle'nin Almanya'da yayınlanan *Financal Times* gazetesine yaptığı açıklama, ABD'nin Ortadoğu hesapları konusunda yeterli fikir vermektedir: "Saddam Hüseyin, bizim için tehlike olmadığını ispatlayacaksa, bunun tek yolu yönetimi bırakıp gitmesidir." Saddam böyle bir şey yapmayacağına göre, ABD Irak'a mutlaka saldıracaktır. Sorun gerçekte Saddam'ın silah denetçilerine izin verip vermemesi değil, ABD'nin Irak'ta kendisine bağlı kukla bir iktidarı iş başına getirmek istemesidir. Saddam Hüseyin'in silah denetimine izin verileceği yönündeki esnek tutumunun Irak'a karşı bir saldırıyı durdurmaya yetmeyeceği, ABD'nin mutlaka başka bir bahaneyle saldırıyı gerçekleştireceği açık. Nitekim Perle açıklamasının devamında Irak'a saldırı'ya karşı çıkan Avrupa'ya da meydan okuyor: "Avrupalı müttefiklerimize gelince, müttefikleri olan ama savunması olmayan (tehlike altında) bir ABD ya da savunması olan ama gerekirse müttefikleri olmayan (güvenlikli) bir ABD arasında seçim yapmak zorunda kalsak şüphesiz ikincisini

Amerikan askeri olmanın karşılığı olarak sermayeye sunuluyor.

Sermayenin uşaklığına ortak olmayalım

Kuşkusuz burada ABD emperyalizmine uşaklık eden sermaye sınıfıdır. 9 milyar dolarlık krediyi kullanacak olan da sermaye sınıfıdır. Ama bunun karşılığında savaşa gönderilecek, ölecek ve öldürecek olanlar ise, asker üniforması giydirilmiş işçi ve emekçilerdir. Ayrıca savaş sırasında hakları kısıtlanacak ve yeni saldırılara hedef olacak olanlar da yine işçi ve emekçilerdir.

Kısacası sermaye sınıfı bir kez daha savaşın ve krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere yüklemeye çalışıyor. İşçi sınıfı ve emekçiler bu kirli hesapları bozmak, kardeş halklara karşı kurşun sıkmak gibi bir onursuzluğu reddetmek zorundadırlar.

Kırşehir Eğitim-Sen Genel Kurulu...

Devrimci bir program çerçevesinde anlamlı bir çalışma

İlimizde gerçekleşen Eğitim-Sen 5. Olağan Genel Kurulu sürecinde yürüttüğümüz pratik faaliyet, KESK'teki mevcut reformist-uzlaşmacı sendikal anlayışla kısmen de olsa bir hesaplaşmayı sağladı.

Genel Kurul öncesi yürütülen tartışmaların temel konusu, reformist-uzlaşmacı sendikal anlayışın yarattığı tahribattı. Genel Merkez politikalarıyla ve bu anlayışın yereldeki uzantılarıyla ilgili olarak süreçler ele alındı. Tartışmalarda esas olarak bu anlayışların uyguladığı mücadele yöntemlerinden köklü bir kopuşun gerekli olduğu vurgulandı. Bu sürecin bir sonucu olarak eylemlere katılımın sadece sendikanın diri unsurları tarafından gerçekleştirildiği, KESK'in politikaları sonucu kamu emekçileri hareketinin artık savunma konumunda dahi olmadığı, ülke gündemindeki ekonomik-sosyal olaylara KESK'in artık taraf olmadığı vurgulandı.

Bizim açımızdan değerlendirilmesi gereken bir diğer nokta ise, "yasallaşan" sendikaların bürokratizme gittiği, bu gidişin engellenmesi gerektiğinin kamu emekçileri tabanında dile getiriliyor olmasıydı. Bunun ancak fiili-meşru temelde mücadeleyi benimseyen, işyerlerinden kopuk olmayan, tabanın söz ve karar hakkının canlı tutulduğu bir sendikal anlayışla gerçekleşeceğinin ifade de edilmesi olumlu bir gelişmenin ifadesiydi.

Kırşehir'deki seçimlere sınıf devrimcisi kamu emekçileri olarak bir programla çıkışımızın iki önemli hedefi vardı. Birincisi devrimcilerin yönetime girmesi, zihinlerde oluşan devrimci profilini (sürekli eleştiren, konuşan ama pratikte yaşam bulmayan) yıkmaktı. İkincisi, sınıf devrimcilerinin kamu emekçileri sendikalarına nasıl baktığı, sendikal anlayışın ne olması gerektiği, kamu

emekçilerinin mücadelesinin hangi temelde ayakta durabileceği ve kazanımlarla sonuçlanacağı noktasında politik bir açıklık yaratmaktı.

Hedeflerden ilkinin gerçekleştirilememiş olsak da, devrimcilerin sendikalarda hangi temelde ve araçlarla çalıştıkları, kararlılıkları ve ilkeli duruşları görülebildi. Bu bizim açımızdan politik bir kazanım oldu.

Seçim sürecine yönelik hazırladığımız program ve böyle bir programın gerekliliği üzerine yürüttüğümüz tartışmalar, kamu emekçilerini ve mücadeleyi ciddiye alışımız, kararlı ve net tavrımız, önümüzdeki süreçte yeni olanakların varlığını gösterdi. Konuştuğumuz kamu emekçileri, seçim süreçlerinde grupçuluk anlayışları ve pazarlıklar yerine programların tartışılması gerektiğini, mücadele programlarındaki anlayışların ortaya koyduğu platformların tartışılmasının örgütlülüğümüzün asıl ihtiyacı olduğunu, sürecin eleştirisi ve yeni döneme ilişkin olanaklar ve görevlerimizin bu çerçevede ortaya konulabileceğini ifade ettiler.

Bu tarz bir programla çıkışın yarattığı etki üzerinden diri, dinamik emekçilerle ilişki kurabilmenin olanaklarını gördük. Reformizmin etkisindeki unsurların dahi dikkatini çeken, onlara söyleyecek söz bırakmayan, kamu emekçileri hareketine sınıf bakış açısıyla yaklaşmamız temelinde gelişen devrimci politik duruşumuz, Kırşehir özneline kamu emekçileri hareketini tabandan gelen bir güçle etkileyecek zemini yarattı.

Önümüzdeki süreçte hedefimiz, işyeri örgütlülüğünü temel alan bir taban çalışması, bunu birimlerden yönetime doğru bir basınç alanına dönüştürmeye yönelik bir çalışmayı hayata geçirmektir.

Kırşehir'den kamu emekçileri

Mücadelenin sorunları yerine koltuk kapma mücadelesi...**KESK genel kurulları sürüyor...****BES 3 No'lu Şube...**

Büro Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul 3. No'lu Şube Olağan Genel Kurulu 2 Şubat'ta yapıldı. *Alınteri, Atılım, Devrimci Mücadele ve Kızıl Bayrak* okurları tarafından desteklenen devrimcilerin listesi ile ÖDP-HÖP ittifakına dayanan liste yönetime aday oldu. EMEP ve HADEP'in ittifak arayışı Genel Kurul'un başlangıcına kadar devam etti. EMEP devrimcilere getirdiği ittifak önerisini yineledi, ancak bu öneri reddedildi. Böylece devrimciler tarafından desteklenen listenin karşısına ÖDP-HÖP ve EMEP-HADEP ittifakıyla şekillenen iki ayrı liste çıkmış oldu.

Devrimciler daha başından, genel kurul süreçlerinin sendikalara hakim olan bürokratik-uzlaşmacı sendikal anlayışların teşhir edildiği süreçler olarak yaşanması gerektiği; yönetimlere girip-girmemekten bağımsız olarak, genel kurulun, giderek daha da belirginleşen iki çizgi arasında, fiili-meşru mücadele çizgisi ile bürokratik-uzlaşmacı çizgi arasında yaşanacak hesaplaşmaya hizmet etmesi gerektiği öngörüsüne sahiptiler.

Ne var ki kongre kürsüsü bu çerçevede kullanılamadı. Konuşmacıların birçoğu taban örgütlerinin yaratılması, karar süreçlerinin tabana yayılması, işyeri komitelerinin örgütlenmesi gibi istemleri ileri sürerken; fiili-meşru mücadele zeminini tahrip eden bürokratik sendikal anlayış ciddi bir eleştirinin konusu edilmedi.

Bu noktada en ileri eleştiri HÖP adayı tarafından yapıldı. HÖP adayı, sahte sendika yasasının gündemde olduğu dönemlerde eylem kararlarının iptal edilmesini eleştiri konusu etti. Fakat bu konuşma, eylem kararlarının iptalinde başrolü oynayan ÖDP ile ittifak yapma tutarsızlıkları nedeniyle yine kendilerini vurmuş oldu. Devrimci listeden aday olan Kazım Doğan ise EMEP'li adayları samimiyetsizlikle eleştirdi; EMEP'lilerin her kongre sürecinde klasikleşmiş bir biçimde işyeri komitelerinden söz ettiklerini, ancak pratikte buna uygun bir tutum almadıklarını belirtti.

Genel Kurul'a yalnızca devrimciler tarafından önerge sunuldu. "Baroların üç kapı-üç kilit önerisinin desteklenmesi", "Ortak çalışanlar yasası için mücadele edilmesi" ve "Ulusların, kültürlerin ve dillerin tam hak eşitliği talebinin demokratik mücadele talepleri arasına alınması ve kararlılıkla savunulması" önergeleri oylanarak karar altına alındı.

Yapılan seçimler sonucunda ÖDP-HÖP listesinden 3, EMEP-HADEP listesinden 3, devrimcilerin listesinden bir kişi yönetime girdi. ÖDP ile ittifak yapan HÖP'ün adayı yönetime seçilemedi.

SES Bakırköy Şubesi...

SES Bakırköy Şubesi'nin Olağan Genel Kurulu 3 Şubat günü Hava-İş Sendikası Genel Merkezi'nde yapıldı. Emek ve demokrasi mücadelesinde şehit düşenler için yapılan saygı duruşuyla başlayan genel kurul, şube sekreterinin yaptığı açılış konuşmasıyla devam etti. Ardından divan seçildi ve örgütlenme sekreteri tarafından geçmiş yönetimin faaliyet raporu okundu. Rapor kuru ve mücadele ruhundan uzaktı.

Ardından SES eski genel başkanlarından Veysi Ülgen söz alarak, faaliyet raporunun yazım tekniğini ve içeriğini eleştiren bir konuşma yaptı. Ülgen konuşmasında sendika içi demokrasi eksikliğinden bürokratizme kadar bir dizi konuya yer verdi. Daha sonra söz alan şube yönetim kurulu adaylarından

Başaran Dala ise KESK'in geldiği yere ilişkin kaygılarını dile getirdi. Yönetim kurulu üyesi Ejder Yıldırım eleştirilere yanıt vermek için kısa bir konuşma yaptı. Mali raporun okunup aklanmasının ardından iki delege daha söz alarak geleceğe ilişkin temennilerini dile getirdiler. Adayların divana başvurularını yapmalarının ardından seçimlere geçildi. Seçimlere 80 civarında delege katıldı.

Genel kurul ne kamu emekçilerinin sorunlarının tartışıldığı bir platform olabildi, ne de örgüt içerisinde yaşanan sorunların aşılmasına katkı sağladı. Anlamlı olan tek şey, emekçilerin katılımının önceki kongrelere göre daha yoğun olmasıydı.

Liste savaşlarının, kulis faaliyetlerinin gölgesinde geçen seçimler sonucunda ÖDP, *Vatan, Alınteri* ve *Devrimci Demokrasi* çevrelerinin ittifak halinde hazırladıkları liste seçimleri kazandı. HADEP çevresi yönetimin dışında kaldı.

Eğitim-Sen 5 No'lu Şube...

Eğitim-Sen 5 No'lu Şube Olağan Genel Kurulu 3 Şubat günü yapıldı. 4 ayrı listenin yönetime aday olduğu genel kurul, diğer şube kongrelerine oranla sendikal sorunların tartışıldığı bir atmosferde geçti.

ÖDP tarafından desteklenen DSD, yapılan ittifak görüşmelerinden sonra seçime tek başına girdi. EMEP, HADEP, *Atılım ve Devrimci Demokrasi* çevresi ise ortak bir liste oluşturdu. CHP ve İP'in desteklediği Sendikal Birlik ile kendilerini bağımsızlar olarak tanımlayan 2 ayrı liste daha yönetime aday oldular.

Çalışma raporunun okunmasının ardından söz alan delegeler, Türkiye'nin genel tablosunun yanı sıra KESK'in içinde bulunduğu durum, toplu görüşmelerde izlenecek tutum, 26 Mayıs eylemi vb. konularda düşüncelerini ortaya koydular. Hiçbir delege çalışma raporunun değerlendirmesini yapmazken, komisyonların çalışmaları, üye kampanyası, Kartal Demokrasi Platformu ile Eğitim-Sen 5 No'lu şubenin ilişkileri değinilen konular arasındaydı. Ana dilde eğitim kampanyası ve F tipi hücrelere ilişkin baroların önerdiği "3 kapı 3 kilit önerisi" değinilen diğer konular oldu.

Genel Kurul'da genel merkeze öneri niteliğinde birçok önerge kabul edildi. Özellikle kendini bağımsız liste olarak tanımlayan adaylar, kadın sorunundan F tiplerine, sendika içi tüzük maddelerinden toplam kalite uygulamasına kadar birçok konu hakkında önerge verdiler. Önergelerin hepsi kabul edildi.

Adayların kendilerini tanıtmalarının ardından seçimlere geçildi. Yeni yönetim kuruluna DSD listesinden 3, ittifak listesinden 4 aday seçildi.

Eğitim-Sen 8 No'lu Şube...

Genel Kurul 3 Şubat'ta Eğitimciler Lokali'nde yapıldı. Divan Kurulu'nun oluşturulmasının ardından geçen yılın değerlendirmesi yapıldı. Daha sonra önergeler sunuldu. Önergeler arasında "3 kapı 3 kilit"e destek verilmesi de vardı.

Kurul'da ÖO direnişçisi Mustafa Doğan kürsüye çıkarak konuşma yaptı. Rahatsızlığından dolayı fazla konuşmadı, ancak yoğun bir alkış ve destekle karşılandı.

İşçi Partisi'nin içinde bulunduğu Sendikal Birlik, ÖDP ve HADEP'in listesi olmak üzere 3 ayrı liste ile seçimlere gidildi.

Konuşma yapan adaylar bir-iki cümleyle kendilerini tanıttılar. Süreci değerlendiren bir

konuşma yapılmadı. Önden yapılmış "ittifak"lar kurula rengini verdi. Coşkusuz, heyecansız bir kurul yaşandı. Oy kullanan delegeler sonucu beklemeden salonu terkettiler.

Zonguldak Eğitim-Sen ...

2 Şubat günü gerçekleşen genel kurulda 4 liste yönetime aday oldu. 2300 üyenin 230 delege ile temsil edildiği genel kurulda eski yönetim akları. Eski yönetimde de etkin olan ÖDP'nin listesi yönetime yeniden seçildi.

EMEP, HADEP, TKP ve *Atılım* çevresi Devrimci Yurtsever Emekçiler adı altında ortak liste ile seçimlere girdiler. Diğer bir liste YÖN'cüler tarafından oluşturulmuştu. Son liste ise CHP'ye aitti. YÖN ve CHP listelerinin çok az oy aldığı genel kurulda, ÖDP'nin en yakın rakibi Devrimci Yurtsever Emekçilerin listesiydi. ÖDP belli bir farkla yönetimi, üst kurul ve disiplin kurulunun tamamını aldı.

Eğitim-Sen nispeten ilerici unsurların etkisi ile diğer sendikalara kıyasla daha ilerici bir misyona sahipti. Bugün yönetime gelen listenin sarı rengi ve reformist teslimiyetçi duruşu herkes tarafından biliniyor. Ülkemizin emperyalizmin savaş arabasına koşulduğu, ekonomik krizin giderek derinleştiği, Ölüm Orucu Direnişi'nin devam ettiği bir dönemde, Eğitim-Sen Genel Kurulu'nda yapılan konuşmalarda, birkaç istisna dışında, bu sorunlara hiç değinilmedi. Gerek Eğitim-Sen üyelerinin gerekse diğer sendika ve kitle örgütlerinin kurula ilgisi oldukça zayıftı.

Kayseri Eğitim-Sen...

Kuruldanda önce hummalı bir çalışma süreci yaşandı. Bugüne kadar tabana yönelik bir çalışma yapmayanlar bu süreçte yoğun bir kulis çalışması yürüttüler. Sendikamızı nasıl ileri taşıyoruz, saldırıları nasıl göğüsleriz tartışmaları yapılmadı, herkes kendi listesine oy toplama kaygısıyla hareket etti.

Kongreye toplam 296 delege katıldı. Divanın oluşturulmasından sonra gündeme geçildi. Sendikanın faaliyet raporu okundu. Daha sonra konuşmalara geçildi. Rapor ve konuşmalara ilgi yok denecek kadar azdı. Bunun nedeni ise kulislerin hala devam etmesiydi.

Birkaç aday dışında çoğu birbirlerini eleştiren konuşmalar yaptılar. Yönetime giren adaylardan biri konuşmasında, "Her sorun sokakta çözülmez, ilkem uzlaşma ve mücadeledir" ifadesini kullandı. Konuşmalar mücadele geleneği olan sendikaların düştüğü uzlaşmacı konumu gözler önüne serdi.

Kendilerini Sendikal Birlik ve Memurların Devrimci Birliği olarak tanımlayan grubun listesi yönetime seçildi.

SES Kayseri-Niğde Kongresi...

3 Şubat günü yapılan seçimlerde bir önceki yönetimde yeralan Orhan Karakaya ve ekibi tekrar seçildi. Kayseri ve Niğde'nin ortaklaşa yaptığı seçimde toplam 72 delege oy kullandı. Kayseri SES Şubesi binasında yapılan seçime Harb-İş, Eğitim-Sen, Enerji-Yapı Yol Sen, BES başkanları da katıldılar.

Yönetime aday üyeler yaptıkları konuşmalarda, sınıf sendikalarına önemli görevler düştüğünü, birlikten güç doğacağı inancıyla hareket etmeleri gerektiğini söylediler. SES şube yönetimine aday olan üyeler 12 yıllık deneyimleri olduğunu ve sorunların çözümünün SES'e ses katmaktan geçtiğini dile getirdiler.

İki forum, karşıt gündemler...

“Başka bir dünya m

Emperyalist “zirve”de dışa vuran iç sorunlar

32 yıldır Davos’ta yapılan Dünya Ekonomik Forumu’nun (DEF) bu yılki toplantısı New York’ta 31 Ocak-5 Şubat tarihleri arasında gerçekleştirildi.

Dünyanın en büyük tekeli şirket temsilcileri, kapitalist ideologlar ve önde gelen kapitalist devlet temsilcileri yılda bir kez biraraya gelip, kârlarına nasıl kâr katacaklarını, dünyayı nasıl soyup soğana çevireceklerini tartışıyorlar bu forumda. Dünyadaki en büyük bin kadar tekeli şirket DEF toplantılarının finansmanını sağlıyor. “Zenginler Kulübü” adı buradan geliyor.

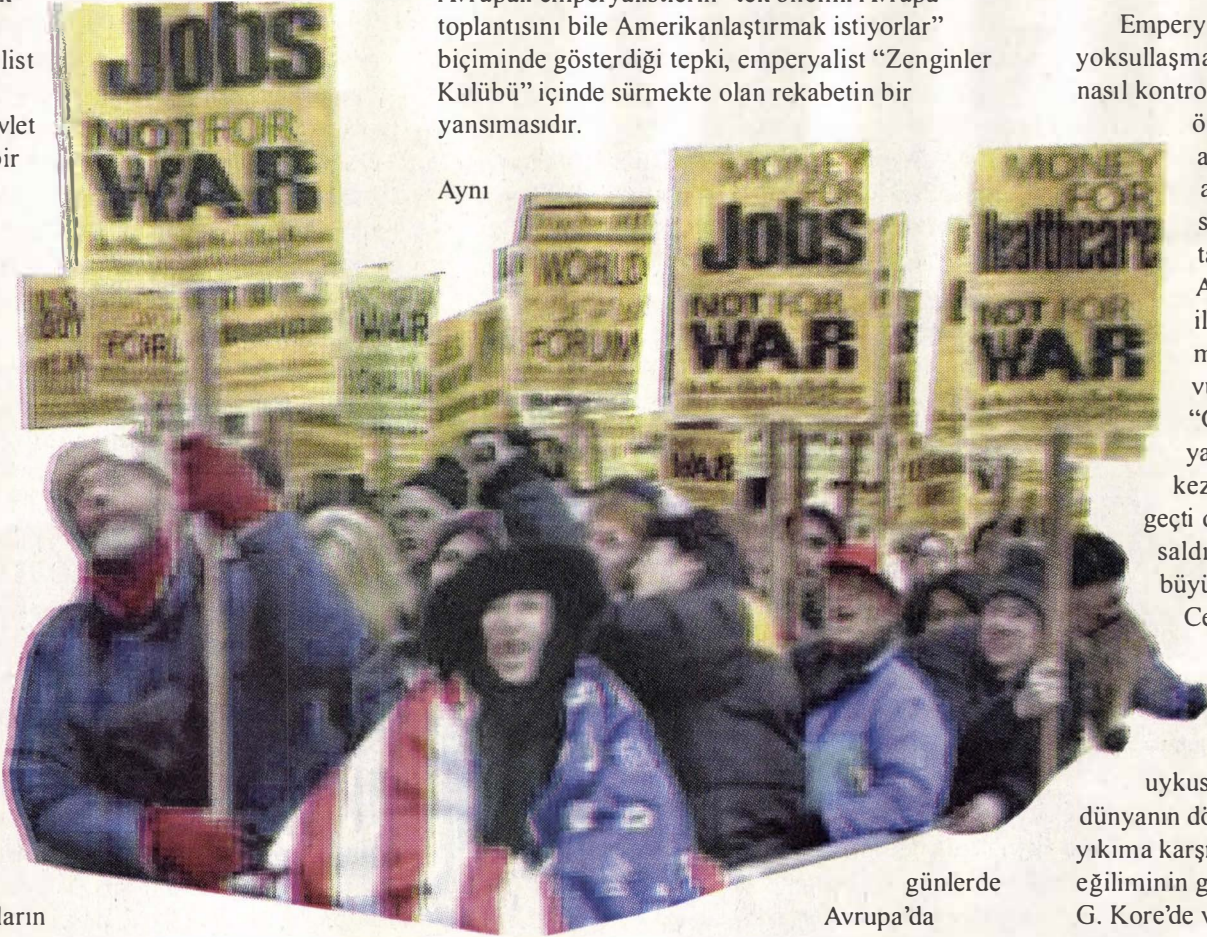
Dünya halklarına ve işçi sınıfına karşı son 10 yılda dünya ölçüsünde yoğunlaşan saldırıların mimarları, fikir alış-verişinde bulunmanın yanı sıra, kendi aralarındaki sorunları, kendilerine karşı yükselen muhalefetin nasıl dizginleneceğini tartışıp kararlar alıyorlar bu toplantılarda.

Bill Gates gibi büyük patronların, Huntington, Fukuyama gibi emperyalist ideologların ve sermayenin önde gelen siyasi temsilcilerinin biraraya geldiği bu yılki toplantıda, küreselleşme adı altında dünyayı paylaşan ve kanını emen sömürücü haydutlar arasında çeşitli çatlakların, anlaşmazlıkların ve kızışan rekabetin yol açtığı sorunlar su yüzüne çıktı. Çeşitli ülkelerden 2.700 temsilcinin katıldığı forumun gündemine bu yıl, şiddetlenen emperyalist rekabet ve nüfuz mücadeleleri ile emperyalist küresel saldırılara karşı gelişen muhalefetin getirdiği tehditler damgasını vurdu.

Öncelikle forumun Davos’tan New York’a taşınmasının anlamı üzerine halen süren tartışmalar, emperyalistler arası çatlakları belirgin biçimde açığa çıkardı. Yer değişikliği, gösterilmeye çalışıldığı gibi, güvenlik sorunundan kaynaklanmıyor. 11 Eylül’de saldırıya uğrayan “New York’la dayanışma” gerekçesiyle toplantının Avrupa’dan Amerika’ya taşınmış olmasının gerisinde, ABD’nin DEF’e damgasını vurma, AB ile rekabette yeni bir adım atma ihtiyacı var. 11 Eylül saldırısı ABD emperyalizminin dizginlerinden boşalmasına, iktisadi rekabet alanındaki gerilemesini askeri gücüyle kapatmasına yalnızca bir vesile oldu. “Terörle mücadele” gerekçesiyle başlatılan saldırıların önemli bir yönü de dünya kapitalizminin liderliğinin hala ABD’nin elinde

olduğu mesajını vermektir. Avrupalı emperyalistlerin nerdeyse bu en önemli toplantısının New York’a taşınması da böyle bir ihtiyacın bir parçası. Gelecek yılki toplantının da New York’ta yapılmasının ABD’li bazı temsilciler tarafından şimdiden dillendirilmesi, Avrupalı emperyalistlerin “tek önemli Avrupa toplantısını bile Amerikanlaştırmak istiyorlar” biçiminde gösterdiği tepki, emperyalist “Zenginler Kulübü” içinde sürmekte olan rekabetin bir yansımasıdır.

Aynı

günlerde

Avrupa’da

(Münih’te) yapılan Uluslararası

Güvenlik Konferansı’nda ABD’nin Avrupa’ya yönelik dayatmaları ise, bu rekabetin giderek derinleşeceğinin daha ciddi işaretlerini veriyor. ABD Savunma Bakanlığı Danışmanı Richard Perle, konferansın ardından *Financial Times*’e verdiği demeçte, ABD’nin gerekirse Avrupa’ya rağmen bildiği yolda yürüyeceğini, bu uğurda Avrupa ile köprüleri atmaya bile göze alabileceğini şu sözleriyle dile getirdi:

“Saddam Hüseyin bizim için tehlike olmadığını ispatlayacaksa, bunun tek yolu yönetimi bırakıp gitmesidir. Avrupalı müttefiklerimize gelince; müttefikleri olan ama savunması olmayan (tehlike altında) bir ABD ya da savunması olan ama gerekirse müttefikleri olmayan (güvenlikli) bir ABD arasında seçim yapmak zorunda kalsak, şüphesiz ikincisini seçeriz. Avrupa, Irak’tan gelen tehlikeyi sineye çekin, çünkü askeri operasyon sınırlarımızı bozuyor diyorsa, o zaman bu tutumunun dış politikamız üzerinde hiçbir etkisinin olmayacağını da bilmek zorundadır.”

Bu açıklamadan da görüleceği gibi, ABD emperyalizmi kendi egemenliğini tanımayan siyasi, iktisadi her gelişme ve oluşumu güvenliğine yönelmiş bir saldırı olarak damgalayıp, kendi çıkarları merkezinde bir bloklaşmayı giderek daha açıktan dayatmaktadır. Orta Asya ve Ortadoğu’ya yönelik askeri seferberliğin başını çeken ABD emperyalizmi, iktisadi cepheden de bunu takviye eden adımlar atıyor.

New York’taki son DEF toplantısı bütünüyle bu yönlü bir dayatmanın gölgesinde gerçekleşti. İlerleyen süreçte “Zenginler Kulübü” içindeki “en büyük

patron” çekişmesi daha ciddi çatışmaları da gündeme getirecektir.

Zirve’nin üzerinde dolaşan hayalet: Artan yoksullaşma küreselleşen direniş!

Emperyalist talan ve sömürünün yol açtığı yoksullaşma ve sefaletle karşı yükselen tepkilerin nasıl kontrol edileceği sorunu bu yılki toplantıların en önemli gündemiydi. Farklı başlıklar altında ağırlıklı konu olarak, küreselleşmenin yol açtığı sefalet ve yıkım koşullarında sermayenin güvenliğinin nasıl sağlanacağı tartışıldı. Denilebilir ki bu tartışmalara da, ABD emperyalizmi ve 11 Eylül saldırıları ile emperyalist küreselleşmeye karşı mücadelenin kazandığı boyut damgasını vurdu.

“Güvenliğin geliştirilmesi ve tehditlere karşı yanıt” başlığı altında yapılan tartışmalar bu kez kâr artırımına yönelik istişarelerin önüne geçti denilebilir. Zira emperyalizmin küresel saldırıları beraberinde küresel direnişi büyütüyor. Seattle, Nice ve Prag, Göteborg, Cenova ve en son Brüksel’den sonra, şu günlerde de Porto Allegre’de onbinlerce kişinin emperyalist küreselleşmeye karşı alternatif bir forumda biraraya gelip seslerini yükseltmeleri, efendilerin uykusunu kaçırıyor. Daha da önemlisi ise,

dünyanın dört bir yanında emperyalist saldırganlık ve yıkıma karşı alternatif arayışların ve mücadele eğiliminin giderek güçleniyor olmasıdır. Meksika’da, G. Kore’de ve Arjantin’de olduğu gibi ulusal ekonomilerin peşpeşe çöküşüyle sonuçlanan yapısal krizlere bir çözüm bulunamadığı yerde, yıkıma dönük tepkiler de ulusal sınırları aşıp IMF gibi kurumlar üzerinden doğrudan emperyalist odaklara yöneliyor. Bu durum emperyalistleri fazlasıyla tedirgin ediyor ve karşı tepkileri sınırlamaya dönük önlemler almaya zorluyor.

Bu nedenle New York’taki DEF toplantısında küreselleşen yoksullaşmaya karşı direniş, bir an önce çözülmesi gereken acil bir sorun olarak, çeşitli başlıklar altında yürütülen tartışmalarda ele alındı. Kuşkusuz “yoksullaşmaya karşı mücadele” örtüsü altına gizlenerek!

Emperyalistlerin timsah gözyaşları ya da “eğer aç kalan varsa herkes tehlikededir”

“Uluslararası ticaret, zenginler lehine aşırı biçimde geliyor. Zenginler gerekli yardımı yapmıyor.” Bu sözler sıradan bir insana değil, dünyanın en büyük bilgisayar şirketi sahibi Bill Gates’e ait. *“Eğer gemide hasta varsa, herkes hasta olabilir. Eğer aç kalan varsa, herkes tehlikededir.”* Bunlar da BM Genel Sekreteri Kofi Annan’ın DEF toplantılarının bitiminde yaptığı konuşmadan. Aynı toplantıda konuşan BM İnsan Hakları Yüksek Komiseri M. Robinson ise, *“Daha etik bir küreselleşmeye doğru ilerlememiz gerekiyor. Demokrasiyi uluslararası düzeye taşımanın bir yolunu bulmalıyız”* çağrısında bulunuyor. New York Demokrat Parti Senatörü Hillary Clinton B.Gates’e hak veriyor ve ekliyor: *“ABD kendi bencil*

İmkün” ve zorunlu!..

çıkarları için küresel ekonomiyi yönlendiriyor, yoksul ülkelerde hastalıklar, yoksulluk, kadınların ezilmişliği için pek bir şey yapmıyor.” vb...

Bu ve benzeri açıklamalara bakıldığında, emperyalist “Zenginler Kulübü”nün yoksullukla daha fazla mücadele edilmesi gerektiği gibi bir sorunu kendisine dert edindiği sanılabilir. Oysa gerçekler tam tersini gösteriyor. Yukardaki sözler en hafif deyimle günah çıkarma bile değil. Bunlar, “bunca yokluk ve yoksulluk ortamında kendimizi nasıl güvende hissedebiliriz” kaygısının, bu amaçla dökülen timsah

gözyaşlarının bir ifadesidir. Zira mutluluk, refah ve gelişme vaatleriyle küreselleşme adı altında dayatılan saldırıların yol açtığı yıkım artık saklanamaz bir hale gelmiştir. İşte çarpıcı bazı olgular:

Her gün 5 yaşın altında 30 bin çocuk önlenebilir hastalıklardan ölüyor. Az gelişmiş ülkelerde doğum esnasında ölen kadınların sayısı yüzbinleri aşıyor. Milyonlarca insan açlık nedeniyle ölümle burun buruna yaşama savaşı veriyor. Talan üstüne talanla soyulacak, sömürülecek bir şeyi kalmayan Afrika kıtası bir bütün olarak gözden çıkarılmış bulunuyor. Dünya nüfusunun dörtte üçü temiz içme suyundan yoksun. Çalışabilir durumdaki her üç yetiştikten biri işsiz. Dünyadaki ortalama refah düzeyi 20-30 yıl öncesinin sınırlarına gerilemiş durumda. Özelleştirme saldırıları sonucu dünyanın dört bir yanındaki yüzmilyonlarca işçi sosyal haklardan, insanca çalışma ve yaşam koşullarından yoksun olarak yaşamaya mahkum ediliyor. Ve tüm bunlara sebep olanlar kârlarına kâr katararak muazzam bir serveti ellerinde bulunduruyorlar. Öyle ki, bugün topu topu 300 dolar milyarderi 3 milyar insanın sahip olduğu zenginlikten daha büyük bir servete sahip. İşte korktukları, kendilerinin sebep oldukları bu uçurumun bir gün kendilerine mezar olmasıdır.

Korku ve kaygıları boşuna değil!

Emperyalist küreselleşme karşıtı mücadele bu zeminden güç alarak büyümekte ve yaygınlaşmaktadır. Emperyalist efendileri rahatsız eden, huzurlarını kaçıran ve konu üzerine bir şeyler söylemek

zorunda bırakan gelişme de budur. Bu gelişmeler karşısında bir şeyler yapmak, yükselmekte olan mücadeleyi bir şekilde dizginlemek ve tüm bunları da yoksullukla, terörle vb. mücadele olarak yutturmak gerekmektedir. Varolan sınıfsal çatışmanın üstünü “medeniyetler çatışması”, “kültürler arasındaki farklılık” vb. safsatalarıyla örtmek; emperyalist küreselleşmenin kaçınılmazlığı ve herkesin nasipleneceği nimetleri üzerine vaazlar vermek gerekmektedir. İtiraf anlamına gelen yukardaki sözler doğrudan bu ihtiyacı karşılamaya da dönüktür. Ve en yalın karşılığını “ancak terörle mücadeleyle bütünleşmiş bir yoksullukla mücadele anlayışıyla sorunlarımızı çözebiliriz” önerisinde karşılığını buluyor. Bu öneri dışındaki her açıklama ve sözde tespit göz boyamaya, gerçeklerin üstünü örtmeye

hizmet etmektedir.

Bu korkularında, bu oyunlara başvurmakta son derece haklılar, çünkü başka bir çıkar yolları yok: Ayakta kalmak için daha fazla sömürü, talan; daha fazla sömürü için de daha fazla baskı ve savaş! Daha fazla ideolojik çarpıtma ve dayatma!

Gerçeklerse ortada. ABD emperyalizmi bu yılki savunma bütçesini % 15 artıran (toplam rakam 379 milyar dolar!) tasarımı onaylayarak, güvenlik sorununu nasıl çözeceğini göstermiş oldu. Şimdi aynı şeyi Avrupalı suç ortaklarından da istiyor.

Oysa dünyadaki sağlık, eğitim ve beslenme sorunlarını çözmek için yılda yalnızca 80 milyar dolar (ABD’nin yıllık savunma harcamasının yalnızca beşte birini!) ayırmak yeterli. Bu tespit de DEF toplantısının bir oturumunda yapılıyor. Sorunların asıl nedeni olanlar, bu toplantıda sorunların gerçekte nasıl çözüleceğini, niçin çözüm gibi bir dertlerinin olmadığını dolaylı da olsa dile getiririp

sergiliyorlar.

Emperyalist küreselleşme karşıtları abluka altına alınan New York sokaklarında

Katılımcı başına iki polisin düştüğü ve olağanüstü güvenlik önlemlerinin alındığı New York’ta onbin kadar küreselleşme karşıtı sokakta emperyalist “zenginler kulübü”nü ve küresel saldırıları protesto gösterileri düzenlediler. Öncekilerle kıyaslandığında kuşkusuz katılımın düşük olduğu söylenebilir. Fakat katılımı sınırlamaya dönük önlemler yalnızca polisiye baskı ve tehditlerle sınırlı değil.

Daha toplantı başlamadan olası gösterilere karşı kirli bir kampanya yürütülmeye, tehditler savrulmaya başlandı. Emperyalist basın dört bir koldan

küreselleşme karşıtlarını hedef tahtasına çaktı. İşçi kaba hakaret ve küfürlerle kadar vardırı:

“Parazitler, asalaklar, çılgınlar, kışkırtıcı lejyonlar yine neler yapacağınızı biliyoruz.

Sloganlarınızı atın, pankartlarınızı taşıyın, ama sakın şehrimize zarar verip de sabrımızı taşırmayın.” (New York Daily News)

“New York halkı olarak yeni bir terörist saldırıya ne kadar ihtiyaç duyuyorsak anti-kapitalist eylemlere de o oranda ihtiyaç

duyuyoruz." (New York Times)

Öte taraftan aynı medya, New York'ta aynı tarihlerde gerçekleştirilen "Davos'u İzleme Grubu"nun toplantılarına ve Porto Allegre'deki alternatif foruma bilinçli olarak yer vermedi. Yer verdiği kadarıyla da, çarpıtarak ve sansüre uğratarak yaptı bunu. Bu aynı tutumun Türkiye sermaye basını ve bazı kiralık kalemler tarafından alınması ise hiç şaşırtıcı değil, sadece ibret verici.

Bu abluka ve kirli kampanyaya rağmen göstericiler oldukça anlamlı etkinliklerde bulundular. 5 bin kişinin katıldığı bir gösteride

"Hepimiz Filistinliyiz!" sloganları atıldı. Başkan yardımcısı D. Cheney'in kirli petrol işleri, G. Bush'un Enron skandalındaki yeri ve rolü, Rumsfeld'in Afganistan hareketindeki saldırganlığı teşhir edildi. "Kapitalist petrol sömürsüne son!", "Ku Klux Klan Beyaz Saray'da!", "Modern dönemin köleleri olmayacağız!", "Savaş karlı iş: oğlunuzu yatırın!", "Savaşı durdurun! Irkçılığa son!", "Başka bir dünya mümkün, onu yaratacağız!" sloganlarının yazılı olduğu pankartlar taşındılar. Sokaklarda terör estiren New York polisi yüz kadar göstericiyi gözaltına aldı.

Kısaca, Zenginler Kulübü'nün bu yılki toplantısı da dünyayı dolaşan hayaletin gölgesinde geçti. Objektif davranan kimi gözlemciler ve bazı gazetecilerin izlenimleri de bu yönde: "New York'ta teslim bayrağını çekenlerin 'içerdekiler' (DEF) olduğunu söylemek elbette fazla cüretkar olacak fakat, 'dışardakilerin' sesi gerçekten, bu kez her zamankinden daha fazla duyuluyor. Davos toplantılarında zaman zaman dışardakilerden bazı temsilciler oturumlara çağrılıp sigaya çekiliyordu, bu kez içerdekiler kendi kendilerini sorgular duruma düştüler. Porto Allegre, binlerce kilometre uzakta olsa da ruhunun Davos'u tehdit ettiği bir gerçek." (Ahmet Yeşiltepe, NTV MSNBC)

Kağı gölgesinde yürüyen it

Türkiye'yi temsilen toplantılara katılan Dışişleri Bakanı ve yeminli Amerikan uşağı İsmail Cem ile fiili başbakan Amerikan ajanı Kemal Derviş, ABD hakimiyetinin perçinlenmesi çerçevesinde kendilerine biçilen rolü başarıyla oynamaya çalıştılar. O sırada ABD'de bulunan işbirlikçi sermayenin yeni yetme temsilcisi Amerikancı Tayyip Erdoğan ise, kendisini beğendirmek için soysuzca ABD emperyalizmine şakşakçılık yaptı. ABD ve IMF ile ilişkileri hararetle savunarak göze girmeye çalıştı.

İsmail Cem, "uygarlıklar arasında uyum"u sağlamada oynayacağı rolü belirterek Türkiye'nin islami kimliğini, sermaye iktidarının teröre karşı mücadelede ABD'ye kölece bağlılığını ve Türkiye'nin jeostratejik konumunu pazara çıkarıp, pay çıkarmaya çalıştı. Orta Asya petrolünü batıya taşıyan yolların

Türkiye'den geçmesinin ve terörle mücadelede uzmanlaşmış olmasının Batı nezdinde Türkiye'nin değerini arttırdığından dem vurdu.

Kernal Derviş ise, güvenilir bir müttefik ve sadık bir hizmetkar olmasının yanı sıra Türkiye'yi emperyalistler için istikrarlı ve kârlı bir pazar yapmaya çalıştıklarını, bu yönde anlamlı bir mesafe almaya başladıklarını anlattı.

Kısacası sermaye temsilcileri, ABD'nin gölgesinde yürüyerek, bir kez daha bu uğurda işçi ve emekçi halkın

geleceğini kirli ve kanlı pazarlıklara malzeme olarak kullandılar. Türkiye'nin kölece bağımlılığını ise değişen dünya koşullarına uyumun getirdiği itibar ve önem kazanma olarak sunmaya çalıştılar.

Emperyalist küreselleşme karşıtı mücadele büyüyor

"Zenginler Kulübü"nün toplandığı tarihlerde Brezilya'nın Porto Allegre kentinde 110 ülkeden 13 bin delegenin katıldığı alternatif bir zirve yapıldı. Latin Amerika'daki işçilerin, dünyadaki bazı sendika ve parti temsilcilerinin, topraksız köylü hareketi üyelerinin, akademik çevrelerin

yanı sıra, Noam Comsky gibi bazı tanınmış aydınlar, N. Mandela gibi tanınmış siyasal simalar da Dünya Sosyal Forumu adı altında gelenekselleştirilmeye çalışılan bu foruma katıldılar. Toplam 40 ülkeden 1155 milletvekilinin 500'ü bu zirvenin alt etkinliği olan Dünya Kongresel Forumu'nda biraraya geldiler. Porto Allegre'deki alternatif zirve, patronlar

zirvesinden daha büyük bir ilgi ve katılım gördü. Forum 60 bin kişinin katıldığı ve iki saat süren bir yürüyüşle başladı. Yürüyüş ve başka etkinlikler boyunca kapitalist saldırılar lanetlendi, emperyalist savaşa karşı sloganlar atıldı. İsrail devletinin vahşeti ve emperyalist savaş kınanırken, Arjantinli kayıp anneleri Filistin bayrakları taşıyarak anlamlı bir dayanışma örneği sergilediler. Bir dizi konferans ve seminerde neo-liberalizme karşı alternatif çözüm önerileri tartışıldı. Kapitalist yağmaya, spekülasyon sermayenin dolaşımına, çevrenin tahrip edilmesine, geri kalmış ülkelerin tarımının ve sanayilerinin çökertilmesine karşı neler yapılması gerektiği ele alındı.

Toplantıların sonunda oluşturulan dış borç mahkemesi, Dünya Bankası ve IMF'yi "soykırım yapmak ve borçlu ülkelere 'vağmalamak'"la suçlayarak, bir dizi kara yoksul ülkenin 300 milyar dolar borcunun acilen iptal edilmesi istendi. Yanısıra, spekülasyon sermayenin vergilendirilmesi, vergi cennetlerinin ortadan kaldırılması, uluslararası yönetici kuruluşların gözden geçirilmesi, tarım üretiminin yeniden düzenlenmesi ve bir dizi demokratik talep ileri sürüldü.

Enternasyonalist mücadele ve dayanışmayı yükseltmek güncel ve yakıcı bir görevdir

Seattle, Nice ve Prag'tan sonra yalnızca protesto gösterileriyle sınırlı kalmayan, aynı zamanda alternatif bir takım kararlar alarak bunları hayata geçirmek için mücadele eden emperyalist küreselleşme karşıtı hareket, kuşkusuz temel önemde bir dizi eksikliği ve zaafı içinde barındırıyor. Herşeyden önce her türden muhalefeti içinde barındırmanın yol açtığı bir şekilsizliği yaşıyor. Daha da önemlisi, işçi sınıfı bu harekete belli bir düzeyde katılmakla beraber, hareketin içinde henüz bağımsız bir sınıf tutumu geliştirebilmiş değil. Bunlar dünya ölçüsünde devrinci önderlik sorununun genel ağırlığı düşünüldüğünde son derece doğal sonuçlar.

Bu zayıflıklarına rağmen emperyalist küreselleşme karşıtı hareket, kapitalizmin yol açtığı yıkıma ve sermayenin dünya ölçüsündeki saldırılarına karşı dünyanın dört bir yanında yükseltilebilir mücadeleyle hız kazandırmakta, moral güç kaynağı olmaktadır. Bugünkü düzeyiyle bile emperyalistler için ciddi bir kaygı konusu haline gelmiştir. Zira bu hareketin gerisinde ezilen ve sömürülen milyonların

enternasyonal dayanışma ve mücadele deneyimleri var.

Böyle bir hareketin güçlenmesi, net bir hedefe ve programa sahip olabilmesi ise, ancak işçi sınıfının ve devrimci öncülerinin müdahalesi ve aktif katılımıyla mümkün olabilir. Barbar kapitalizmin saldırıları ancak işçi sınıfının tutarlı ve kararlı devrimci önderliği altında geliştirilecek bir mücadeleyle püskürtülebilir. Bu mücadele sınıfsal doğası gereği enternasyonal bir karakter taşımaktadır. Sosyalizmi inşa deneyiminin geçici yenilgisinin ve tarihsel hata ve zaafıların yol açtığı tahribatlar, sınıf mücadelesinin pek çok kazanımı gibi bu alandaki kazanımları da dişle-tırnakla sökerek yeniden oluşturma görev ve sorumluluğunu koyuyor önümüze.

Emperyalist küreselleşme karşıtı hareket, içinde barındırdığı anti-kapitalist dinamiklerle böyle bir mücadeleye evrilme olanaklarını, dağınık ve şekilsiz de olsa, bağrında taşıyor.

Yola çıkarken belirlediğimiz şiar tarihsel önemini ve güncel yakıcılığını koruyor: Dünya devriminin bir parçası olarak Türkiye devrimi!

“İlimli islami parti” ABD’de görücüye çıktı ...

Hükümet vizesi için uşaklık sınavı

“İlimli islami parti” AKP’nin lideri Tayyip Erdoğan geçen hafta Amerika’daydı. Dünya Ekonomik Forumu’na (DEF) Derviş ve Cem ile birlikte davet edilen 3. Türk politikacısı olarak hem ABD’de bir dizi “düşünce kuruluşu” ile, hem de DEF’e katılarak dünyanın en güçlü “iş çevreleri” ile bir dizi temasta bulundu. Yani görücüye çıktı.

Bu ülkede hükümetin yolu seçim sandığından değil, ABD’nin onayından geçer. Bundan dolayı da her hükümet adayının ilk işi soluğu ABD’de almak olur. ABD yönetimine sadakatini bildirir, kendisini pazarlar. ABD, “ya kulum yürü” derse rüştünü ispatlar. İşte önümüzdeki dönemde hükümete en yakın aday partinin lideri Tayyip böylesine olağan bir görevi yerine getirmiş oluyor.

Elbette bu olağan görev, resmi bir ziyaret biçiminde yapılmıyor. Yani doğrudan ABD yönetimiyle değil, onun akıl üretmekle görevli memurları karşısına çıkılıyor. Bu görevli memurlar karşısında gerçek anlamda bir sınav veriliyor. Tayyip’in “temaslar”da bulunduğu kuruluşlar da tümüyle bu niteliği taşıyor. İçlerinden bazıları da zaten resmi olarak CIA’nın yan kuruluşları olarak faaliyet gösteriyorlar. Tayyip, herbiri ABD politikalarının farklı bir alanını tutan RAND, CİSİS, NMD, Eurasya gibi kuruluşların önünde boy gösterdi. ABD Dışişleri Bakanlığı’ndan uzmanlar ile ABD’nin gerçek iktidar odaklarından CFR üyelerinin de bu toplantılara katıldıkları ayrıca belirtiliyor.

“Burada kaba işler düşünce üreten kuruluşlarca kotarılıyor. ABD yönetiminin bütün kolları oradaydı. Sorular yöneltiler. Onların girmeye cesaret etmeyeceği konuları da bizler soru haline getirdik. Bundan sonra iş ince ayara kaldı. Başka kaynaklardan gelen bilgileri, okuduklarını, büyükelçilik ve konsolosluk raporlarını önlerine koyup değerlendirme yapacaklar...” (Taha Kıvanç, Yeni Şafak, 30 Ocak ‘02)

İşte ABD, uydusu olan bir ülkenin siyasal geleceğini böyle şekillendiriyor. Herşey işin kılıfına uygun ve belli prosedürler izlenerek gerçekleştiriliyor. ABD yönetiminin kolları olan “düşünce üretme kuruluşları” ve medya Amerikan vizesini kopartmak için çırpınan bir uşağı böyle sınava tabi tutuyorlar. Bu sınav ve daha bir takım rapor ve bilgilerin sonucunda değerlendirme yapıp karar veriliyor.

Tayyip’in ABD ziyareti esasta, ABD’nin bölgede ve buna bağlı olarak Türkiye’deki ihtiyaçlarını karşılama yeteneğini ve sadakatini ispatlamayı içeriyor. Bu ihtiyaçlar, siyasal ve ekonomik olarak iki ana başlık altında toplanabilir. Öyle ki, ABD’nin Ortadoğu ve Kafkaslar politikasında uzman kuruluşlarla yapılan görüşmeleri, DEF’te bir araya gelen dünyanın en büyük tekellerinin temsilcileriyle yapılan görüşmeler tamamlıyor.

“ABD’nin model ülke-parti ihtiyacını biz karşılarız”

Tayyip’in ziyareti, alışıldık ABD vizesi alma ziyaretlerinden biçim olarak değilse de, içerik olarak farklı bazı özgünlükler taşıyor. Çünkü ABD yönetiminin bu ziyaret, on gün önceki Ecevit’in ziyareti gibi ABD’nin bölgede ve uluslararası çapta tasarladığı kapsamlı operasyonların bir parçası olarak ele alınıyor. ABD dünya çapında hegemonyasını pekiştirmek için başlattığı hamlede Türk devletine özel bir rol biçiyor. Bundan dolayıdır ki Türk devletinin vitrininden, yöneticilerine kadar herşeyi bu rolün gereklerine göre yeniden biçimlendiriyor. “Hükümete en yakın parti lideri”nin ABD’ye davet edilmesi tam da burada anlamını buluyor. Tayyip gerçekleştirdiği “temaslar”ın tümünde tam da bu gerçeğin bilinciyle, “biz Türkiye’de bu rolün gereklerini yerine getirecek, hem de seçim olsa hükümete en yakın partiyiz” vurgusunu yaptı.

“Öncelikle

şu gerçeği herkes bilmelidir; ABD, dünyadaki 1 milyar müslüman nüfusla hangi model aracılığıyla temasa geçeceğine henüz karar vermedi. Türkiye İslam dünyasına model olacak deniliyor ve Başbakanınız Ecevit 10 gün önce gelip ‘laik Türkiye ile İslam dünyasına model olacağız’ dedi. ABD henüz hangi islam-hangi model sorusuna henüz tam cevap bulmuş değil. Bu soruya cevap arıyor, çözüm ararken de her türlü düşünceyi ortaya atıp tartışıyor, dinliyor, tartışıyor, izliyor.” (Güler Kömürücü, Haberturk.com sitesinden, Tayyip’le görüşen bir yetkilinin anlatımlarını aktarıyor)

İşte Tayyip, ABD’nin model arayışlarına kendi “ilimli islami”ni önererek yanıt vermeye çalışıyor. ABD de, huzuruna çağırdığı Tayyip’i “izliyor, tartışıyor”. (Tayyip’in Derviş ve Cem’le birlikte davet edildiği DEF’in Türkiye konusundaki forum, “Türkiye’nin görünümü” başlığını taşıyor. Bu forumun sonucunda Türkiye’nin model ülke olarak parlatılması da ayrıca unutulmamalıdır.)

Tayyip yaptığı konuşmalarda tümüyle ABD’nin model arayışına uygun parti olduklarını (Irak’a saldırı da dahil olmak üzere) anlatıp duruyor: *Partimiz terörizmin ortadan kaldırılması için askeri önlemlerin*

yeterli olmayacağı görüşündedir. İslam alemi ile batı arasında daha iyi bir karşılıklı anlayış, en az askeri önlemler kadar önemlidir. Türkiye gibi bir ülke ve bizim gibi bir siyasi parti bu karşılıklı anlayışa değerli katkılarda bulunabilir. ...Türkiye bu nitelikleriyle örnek bir ülke olabilir.

Irak ve İran’a ilişkin düşünceleri sorulduğunda ise, *“Türkiye’nin bütün komşularıyla arasının iyi olmadığı genişliği içerisinde cevap”*lıyor. (Taha Kıvanç, Yeni Şafak, 30 Ocak ‘02) Yani bu “ilimli islami” ABD’nin Irak operasyonunda rol üstlenmeye genişçe evet diyor. Siz Irak’a saldırırsınız, biz de bu operasyona “ilimli bir islam ülkesi” olarak arka çıkarız, böylelikle “İslam dünyası”nın tepkisi de kontrol edilmiş olur demeye getiriyor. Arkasından son noktayı koyuyor: *ABD bizim doğal müttefikimiz!*

“Ecevit hükümetinden daha Amerikancıyız”

Tayyip’in ABD’de verdiği sınavın ikinci başlığı ise ekonomik politikalar. Bu konuda şunları söylüyor: *Türkiye’de yapılmakta olan reformların gerekli olduğunu düşünüyoruz. Hükümetin zaman zaman buna gösterdiği direnci üzüntüyle izliyoruz. Bu reformlardan bazılarını karşı çıktıkları için birkaç bakanın istifaya zorlanması dikkat çekicidir...* IMF politikalarına sadakatini bildirirken, Ecevit hükümetinin bu politikaları uygulamadaki acımasızlığını aşacak bir kararlılıkta olduklarını beyan ediyor. Hükümetin içerisinde zaman zaman çıkmış bazı çatlak sesleri de buna kanıt olarak getiriyor. Yani en Amerikancı benim diyor. Sadece sadakatini sunmakla

da kalmıyor, beraberinde yapacakları icraatlar konusunda vaadlerde bulunuyor: *Yabancı sermayeyi Türkiye’ye çekmek için her türlü önlem alınacak...bürokrasi azaltılacak... yabancı yatırımcılarla ilgilenen yüksek yetkilerle donatılmış tek bir makam...yabancı sermayeli firmaların, enflasyon nedeniyle oluşan fiktif kazançlarının vergilendirilmesini engelleyecek bir muhasebe sistemi oluşturulacak...*

Sonuç: ABD sınavı sürecekt!

İşte Tayyip ABD’de vize almak için böyle bir sınav verdi. Yaptığı açıklamalara bakılırsa sınavın sonucunda, “ABD’li dostları” Tayyip’in partisinin; “radikalizmden uzak bir parti olduğunu tespit etmişler”. Ama ABD henüz vize çıkarmış değil. Yani incelemeler devam ediyor. Yine Tayyip’in belirttiğine göre, *“ABD yönetimi kendileriyle görüşmek üzere uzman seviyesinde temsilci gönderecek”*miş. Anlaşılan inceleme, tartma ve elbette düzeltme çalışmalarından sonra “ilimli islami partisi”ne Amerikan vizesi verilerek hükümet yolu açılmış olacak.

Üniversite-sermaye işbirliği üzerine

Üniversite ve sermaye işbirliği, en az burjuvazi kadar biz işçi ve emekçi çocukları, devrimci ve ilerici gençler, hatta işçi ve emekçiler tarafından ilgi duyulmaması gereken bir konu. Yalnızca eğitimin ticarileştirilmesi yönünden değil, fakat ideolojik-siyasal bir saldırı olarak üniversite-sermaye işbirliğini ele almak, bu saldırıyı karşılamak zorundayız. Bu işbirliğini teorik arka planı ile ele aldığımızda görülecektir ki, uzun bir süredir yaşadığı bunalımı yine bizlere fatura etmek isteyen burjuvazinin kapsamlı bir saldırı programıyla karşı karşıyayız.

Üniversiteler:

Düzenin yeniden üretim merkezleri

Üniversite ilk kurulduğu çağdan itibaren temel bir işleve sahip oldu. İşlevi, verili düzenin sürekli bir biçimde yeniden üretilmesini sağlamaktır. Kilise bünyesinde, keşişlerin ve kilise görevlilerinin yetiştirilmesini sağlamak için verilen eğitimle başlayan süreç, sonrasında lonca yapısıyla birlikte giderek değişti. Bilgiye sahip olmak için biraraya gelen öğrenciler ile bilginin yaygınlaştırılmasını savunan hocaların birlikte örgütlendikleri lonca yapısı içinde üniversite kavramı ve onun işlevi değişime uğradı. Ortaçağ'da kilisenin ihtiyaçlarını karşılamak için işe koyulan üniversite, artık kapitalizmin ihtiyaçlarına göre şekillenmeye başladı.

İdeolojinin yeniden üretim alanlarından biri olan üniversite, bu işlevinden kaynaklı siyasal iktidar için vazgeçilmez bir role sahip. Fransız Devrimiyle iktidarı alan burjuvazinin temel taleplerinden biri genel eğitim hakkıydı. Kuşkusuz bununla burjuvazi düzene hizmet edecek bireyler yetiştirmeyi hedefliyordu. Günümüzde de üniversiteler aynı işlevi yerine getiriyorlar. Bunun yanı sıra, özellikle kapitalizmin krizinin derinleşmesiyle birlikte, bir bütün olarak eğitim sistemi kapitalizmin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden örgütleniyor.

Bu yeniden örgütlenme, özellikle son yıllarda daha ileri bir düzeyde gerçekleştirilmeye başlandı. Kapitalizmin '70'lerde başlayan ve giderek derinleşen krizine paralel olarak neo-liberal saldırılar dünya ölçüsünde yaygınlaştı, '89 çöküşü sonrasında ise yepyeni bir boyut kazandı. "Sosyal devlet" anlayışı terkedildi. Başta eğitim ve sağlık olmak üzere topluma sunulan tüm hizmetlerin kapitalizmin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden örgütlenmesi süreci böylece başladı. Neo-liberal düşünceye uygun olarak, eğitim herkes için temel bir hak ve "kamusal" bir alan

olmaktan çıktı, "yarı-kamusal bir hizmet"e (K.Gürüz) dönüştü. Böylelikle eğitim piyasaya sürülen bir metaya dönüştürüldü. Piyasa için üretilen her meta gibi eğitim de piyasanın koşullarına göre yeniden düzenlenmeye başlandı. Böylece eğitimin paralı hale getirilmesi, ticarileşmesi ve kârlı bir alan olduğu oranda bizzat burjuvazi tarafından sunulan bir "hizmet"e dönüşmesi mümkün hale geldi. Sermayenin, farklı sektörlerle birlikte eğitime yaptığı yatırımın geri dönüş -kârlılık-oranlarına baktığımızda, "eğitim sektörü"nün ne kadar kârlı bir yatırım alanı olduğu ortaya çıkıyor. (Tablo 1)

Üniversitenin yeni rolü

Neo-liberalizmin eğitim politikasında yüksek öğretimin daha özel bir yeri var. Öncesinde bilgi üretilmesi ve bu bilginin yaygınlaştırılması rolü üzerinden tanımlanan üniversite, bu yeni süreçle

birlikte artık üretim süreçlerine doğrudan katılıyor. Bu katılım üniversite ile sermaye işbirliği olarak ortaya çıkıyor. Üniversitede bilgi üretimi sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda örgütleniyor. Burjuvazi için yaşamsal önemde olduğu söylenen üniversite-sermaye işbirliğinin dayandığı temel argümanlar şunlardır. İlk argüman, sanayiye yönelik teknolojik gelişmenin ekonomik rekabet gücünü arttıracığıdır. Dünyanın yaşadığı değişim ve gelişim süreci bilgiyi (siz teknoloji olarak okuyun) daha önemli bir noktaya taşıyor. Üretim süreçlerindeki emek-yoğun

tarzdan bilgi-yoğun tarza geçiş süreci, bir sanayi girdisi olarak bilgiyi yaşamsal bir öneme kavuşturuyor. Bilgiye sahip olanın rekabet gücü diğerlerine oranla daha da gelişiyor. Böylelikle bilgi giderek ticari bir kavrama dönüşüyor.

Bu temel belirlemelerin ışığında burjuvazi üretim süreçlerine araştırma-geliştirme (Ar-Ge) kurumlarını ekledi. İlk olarak kendi işletmesi bünyesinde oluşturduğu Ar-Ge kurumları bir dizi olumsuzluk taşıyordu. Bunlardan ilki Ar-Ge'nin riskli bir yatırım alanı olması, araştırmaların uzun sürmesiydi. Buna rağmen yapılan araştırmalar bir sonuca ulaşmadan son bulabilir, dahası ortaya çıkan sonuç sermayenin bir işine yaramayabilirdi. Kaldı ki Ar-Ge çalışmaları oldukça pahalı bir yatırım alanıydı. Aynı zamanda bu kurumlarda çalıştırılacak personelin bulunması ve bu personelin ücretlerinin karşılanması onun için apayrı bir yükü. Yanısıra laboratuvar ve gerekli teknik donanımların sağlanması da ciddi bir yatırım gerektiriyordu.

Yarattığı tüm bu sorunlar nedeniyle sanayi kurumları bünyesinde oluşturulan Ar-Ge bölümleri sermayenin istediği sonuçları vermedi. Bunun üzerine birçok olanağa sahip olan üniversitelerden yardım almak, onun kaynaklarından faydalanmak yönünde bir eğilim oluştu. Türkiye'de 1983'ten sonra özel sektör, kamu ve üniversiteler üzerinden Ar-Ge için ayrılan personel sayısı ve yapılan Ar-Ge çalışmalarına baktığımızda göreceğiz ki, üniversiteler her iki açıdan da özel ya da kamu sektörünün çok daha ilerisindedir (Tablo 2).

Personel ve yapılan Ar-Ge çalışmaları bakımından özel ya da kamu sektörü, üniversite kadar gelişmiş değildir.

Tüm dünyada Türkiye'dekine benzer bir tablo söz konusudur. İşte bu nedenlerle üniversiteler burjuvazinin yukarıdaki sorunlarına çözüm olabilecek yegane kurumlar oldular. 1970'lerle beraber emperyalist ülkelerde Ar-Ge çalışmaları büyük oranda üniversitelere kaydırılmaya başlandı. Üniversiteler de sermayenin yardım talebine tamamen olumlu yanıt verdi. Bu durum özellikle Amerika'da böyle oldu. Böylelikle üniversite-sermaye işbirliği sürecine yeni boyutlar kazandırılmış oldu.

Türkiye'de üniversite-sermaye işbirliği

Ülkemizde bu işbirliğini teorize etme ve uygulama çabası içinde olan başlıca kurumlar ise YÖK, TÜBİTAK ve TÜSİAD'tır. TÜBİTAK daha çok bu işbirliğini meşrulaştırma çabası içinde olurken, YÖK üniversite-sermaye işbirliğinin önündeki yasal ve fiili engelleri ortadan kaldırmak ve bu işbirliğini en üst düzeyde gerçekleştirmek, TÜSİAD ise her iki işi birden gerçekleştirmek çabası içindedir.

TÜBİTAK bu süreçte üniversitenin üzerine düşen rolü açık bir biçimde şöyle ifade ediyor: "Eğer, toplumun bilim ve teknoloji yeteneğini yükseltmek... bir toplumsal varoluş sorunu haline gelmişse ve bu sorunun çözümü için üniversitenin yetenek ve birikimine gereksinim duyulmuşsa, modern üniversite ve çağımız bilim adamı, toplumsal sorumluluğunun bir gereği olarak, elbette, bu isteme yanıt verecektir." (TÜBİTAK, Türkiye Üniversite-Sanayi İşbirliğinin Geliştirilmesi-Alt Komisyonu Raporu 1994).

TÜBİTAK yukardaki söylemiyle toplumun çıkarlarını bir avuç kapitalistin çıkarlarına eşitleyerek, buradan üniversiteye yeni bir rol biçiyor. 1990'da TÜBİTAK tarafından gerçekleştirilen 1. Bilim-Teknoloji Şurası'nda kapsamlı değerlendirmelere konu edilen üniversite-sermaye işbirliğinin fikri temelleri atıldı: "Üniversitelerde gerçekleştirilen araştırmaların %90'ını oluşturan ve lisansüstü eğitimin bir parçası olarak yapılan çalışmalar, salt akademik derece amacına bağlı olmaktan çıkarılmalı ve büyük ölçüde sanayi işbirliğinin ihtiyaçlarına yönlendirilmelidir." (TÜBİTAK 1. Bilim-Teknoloji Şurası'ndan aktaran Metin Özügürlü, Üniversite-Sanayi İşbirliği tartışma metinleri, AÜSBF). Yine 1. Bilim ve Teknoloji Şurası'nda, TÜBİTAK üniversite-sermaye işbirliği konusunda devletin hızlandırıcı ve düzenleyici bir rol üstlenmesi gerektiğini ifade ederken, devletin bu konuda yapması gerekenleri şöyle sıraladı:

- Üniversitelerdeki öğretim üyelerinin sanayiye, sanayideki uzmanların üniversitelere rahatlıkla geçebilmeleri sağlanmalıdır.

- Üniversitelerin müfredat programlarında sanayinin ihtiyaçlarına cevap verecek değişiklikler yapılmalıdır.

- Bilim ve teknoloji öncelikleri, sektör bazında belirlenmelidir.

Baskılar bizi
yıldırılmaz!

Ekim Gençliği
Sosyalist Gençlik Dergisi
Susturulamaz!..

**Paralı eğitim
yasası meclisten
geri çekilsin!**

**Her düzeyde
parasız eğitim!**

Tablo 1

Dünya Bankası projeleri	1974-1982	1983-1992
Tarım	14	11
Sanayi	15	12
Alt Yapı	18	16
Tüm Projeler	17	15

Tablo 1: Ekonominin farklı sektörlerle yapılan yatırımının geri getiri oranları (% olarak) (Kaynak: Dünya Bankası 1995)

Eğitim yatırımları	1974-1992
İlkokul	20
Ortaokul	14
Yüksek okul	11

Tablo 2

Ar-Ge Personel Dökümü

	1983	1990	1992
Özel sektör	9	16	18
Kamu sektörü	30	24	24
Yükseköğretim	61	60	58

Sektörlere göre Ar-Ge çalışmaları

	1983	1990	1992
Özel sektör	16	20	24
Kamu sektörü	28	10	8
Yükseköğretim	56	70	68

- Üniversiteler endüstriye işletme ve tasarruf projeleri ile yardım etmelidir.

- Üniversitelerde bulunan araştırma uygulama merkezlerinin sanayi ile birlikte yürütülmesi gerekir. Bu merkezlerin yetkili yürütme kurullarında sanayiciler de yer almalıdır ve finansmanına katılmalıdır. Sanayiciler cirolarının örneğin %0.1'ini bu merkezlere verebilir. Bu durumda finansman sorunu çözüleceğinden ve neyin araştırılacağı konusunda sanayiciler de söz sahibi olacağından uygulamaya dönük araştırmalar yapma şansı artacaktır.

- Üniversitelerin endüstriye kaliteli eleman yetiştirmesi hususunda en önemli problem öğretim üyesi sıkıntısıdır.” (TÜBİTAK, 1990)

TÜBİTAK’a göre üniversitenin sermaye ile olan işbirliği onun “akademik özerkliğinden” bir şey kaybettirmeyecek, bir şartla: “Sanayici, bilimcilerin bağımsız entelektüel faaliyetlerine kaba müdahalelerde bulunma” malıdır (agy). TÜBİTAK akademik özerkliği ve özgür bilimsel eğitimi bazı akademisyenlerin “bağımsız entellektüel çalışmalarına” indirgemekle kalmıyor, aynı zamanda kapitalistlerin bilim adamlarının çalışmalarına müdahalelerini “kaba” bir biçimde yapmadıkları müddetçe bir sorun yaşanmayacağını düşünüyor. Sermayenin hizmetkarlığına kendini adanmış bir grup “bilim adamı”ndan başka türlü bir yaklaşım da beklenemezdi zaten.

YÖK’e gelince, o daha kurulduğu tarihten itibaren sermayenin istek ve ihtiyaçlarını hayata geçirme çabası içinde oldu. Kemal Gürüz 1994’te Türkiye Bilimler Akademisi’ne yaptığı bir sunuşta “hayalindeki üniversite”yi tanımlıyor. “Girişimci Üniversite” adını verdiği bu modelde üniversite bir sanayi kuruluşu gibi davranıyor. Diğer sermaye gruplarıyla işbirliği içinde olan girişimci üniversitenin “serbest pazar ekonomisinin arz ve talep koşullarına uymak zorunda” olduğunu belirtiyor. K. Gürüz yine ‘94 tarihinde TÜSİAD için hazırladığı bir raporunda da Türkiye’deki üniversiteleri bazı gruplara ayırıyor. Bu gruplardan ilki az sayıda “seçkin” üniversiteden oluşuyor. Bu üniversitelerin temel işlevi lisansüstü eğitim vermek ve üniversite-sanayi işbirliğini üst düzeyde gerçekleştirmektir. Bu gruptakiler için üniversite-sermaye işbirliği tekno-kentler aracılığıyla bugünden başlamış durumda. İkinci gruptaki üniversitelerin temel işlevi ise sanayiye mühendis gibi nitelikli işgücü sağlamak olacak. Üçüncü grupta

değerlendirilen üniversiteler ise “kütlesel eğitim” yapan eğitim kurumları olarak adlandırılıyor. Tüm “taşra üniversiteleri” bu gruba dahil. Bu üniversiteler ise yine sanayinin kalifiye işgücü ihtiyacını meslek liseleri ve meslek yüksek okulları ile birlikte sağlayacak.

K. Gürüz’ün yaptığı bu gruplandırma YÖK’ün yüksek öğretim stratejisi olarak ifadelendirilebilir. Bu arada belirtilmesi gereken bir başka önemli olgu ise, bu gruplandırma içerisinde yeralan her üniversitenin ticari birer kuruluş olarak değerlendiriliyor olması. Dolayısıyla verilen bu ticari hizmet için kullanıcılardan (öğrencilerden) bir fiyat talep ediliyor. Bu fiyatlandırmada da bahsi geçen gruplandırma esas alınacak. Doğal olarak elit üniversitelerin fiyatları çok yüksekken, taşra üniversiteleri makul bir fiyat karşılığında hizmet sunacak.

TÜSİAD ise bu ülkenin egemen burjuva sınıfının temsilcisi olarak bu konu üzerine fazlasıyla eğilmiş ve yönlendirici olmuştur. Bir sermaye örgütü olarak, sermayenin yönelimlerini ve ihtiyaçlarını dile getiren TÜSİAD, düzenin ilgili tüm kurumlarını tutum almaya zorlamıştır. TÜBİTAK, YÖK, MEB ve üniversiteler bu konuda oldukça hızlı ve etkili olabilmişlerdir. TÜSİAD ‘94 yılında hazırlattığı “Türkiye’de ve Dünyada Yüksek Öğretim Bilim ve Teknoloji” adlı bir raporda, sorunu tüm açıklığıyla ortaya koymuştur: “Bilgi ve bilgili insana n gücünün, ekonominin en önemli girdileri haline gelerek sermayenin ve üretim faktörlerinden birini oluşturması, bilim ve teknoloji arasındaki ... ilişki ile birlikte Bilgi Toplumu’nun ve Sanayi Sonrası Toplum’unun en belirgin niteliğidir. Bu nedenle ... bilgi ve bilgili insanların kaynağı olan üniversiteler ve araştırma merkezlerine ileri ve özellikli üretim faktörleri adı verilmektedir.” (s.31)

TÜSİAD aynı raporda bir adım daha ileri giderek, sermayenin temsilcilerinin üniversitelerin yönetiminde doğrudan rol almalarını isteyebilmektedir: “Deneyim sahibi, üniversite mensubu olmayan kişilerin uzmanlıklarından yararlanmak üzere bilim, kültür, sanat, sanayi ve ticaret alanındaki başarıları ile toplumda temayüz etmiş kişilerin, yüksek öğretim sistemimizin ve yüksek öğretim kurumlarımızın yönetiminde yer” alması gerektiği söylenmektedir.

(Ekim Gençliği’nin Şubat sayısından...)

Baskılara rağmen çalışmalarımızı sürdürüleceğiz

Her alanda yoğun bir saldırının uyguladığı bir dönemden geçiyoruz. Bu alanlardan birisi de en doğal haklarımızdan birisi olan eğitim alanıdır. Yakacak, kıyafet, defter, kitap, pano, temizlik, kayıt, karne, dipolama parası derken aidat parasıyla sistemli hale dönüştürülen bu saldırı hamlesi 2002 bütçesiyle liselerin har(a)çlandırılması olarak kendine yasal kılıf buluyor. Kısaca batık bankalara milyon dolar akıtan, her fırsatta milliyetçilik nutukları atan devlet, “vatan evlatları”na paran varsa oku diyor.

Bu saldırıya karşı direnmek kararlılığında olan bizler, paralı eğitime ve onu tamamlayan öteki saldırılara karşı mücadeleyi örgütlemek amacıyla bir program koyduk önümüze. Öncelikle liselerin harçlandırılmasını bültenimizin yeni sayısının temel gündemi yaptık. Bülteni ulaştırdığımız herkese bu saldırıyı anlattık.

Düzenli yaptığımız toplantılarda, bu saldırı yasasına karşı bildiri dağıtma ve imza kampanyası başlatma kararı aldık ve gereklerini yapmaya koyulduk.

İlk gün bildirilerimizden 300 adetini mücadele potansiyeli yüksek olan bir okula dağıttık. Başlangıçta ilgi pek fazla değildi, fakat iyi bir yankı uyandırdı. Sonraki günlerde okul çevresinde sivil polis terörü estirildi ve hala da okulu abluka altında tutmaya devam ediyorlar.

İkinci gün bir başka liseye 100 adet bildiri dağıtıldı. Üçüncü gün başka bir liseye daha bildiri dağıtımına gidildi. Dağıtım ilgi büyük oldu. Bildirilerimizi herkes okudu. Bu yaratılan ablukaya rağmen başarılıdı.

Dördüncü gün, daha önce dağıtım yaptığımız okula

tekrar gittik. Bildiriye ilgi öncekine göre büyüktü. Dağıtım yeni başlamıştık ki çevremizi sayıları sürekli artan faşist gruplar çevirdi. Faşistlere devrimcilerin faaliyetini kimsenin engelleyemeye gücünün yetmeyeceğini, eğer engel olurlarsa bunun hesabını soracağımızı söyledik. Faşist güruhun sayısının sürekli artması ve tahrik etmeleri sonucunda kısa bir arbede yaşandı. 100’e yakın bildiri dağıttıktan sonra o gün için çalışmaya ara vererek okuldan ayrıldık.

Daha önce polis ablukasına rağmen bildiri dağıtmayı başardığımız okula tekrar gittik. İlgi yine büyüktü. 280 adet bildiri daha dağıtıp döndük. Ancak polisin saldırısı sonucu bir arkadaşımız dövülerek gözaltına alındı. Bu saldırıya karşı faaliyetimize dört eller sarılarak yanıt verdik.

Başlatmış olduğumuz imza kampanyası çalışmasında ise henüz hedeflediğimiz sonuca ulaşamadık. Sadece bir lisede sınıf sınıf gezilerek konuşmalar yapıldı ve imza toplandı. İmza sırasında ilgi fazlaydı. Başka bir lisenin ikinci sınıflardan imza toplandı. Şu an için sınırlı sayıda insanla yürüttüğümüz imza kampanyası istediğimiz düzeyde ulaşamadı. Ancak çalışmalarımıza aralıksız devam ediyoruz. İmza kampanyasını bir basın açıklaması ile tamamlamayı düşünüyoruz.

Kısa bir dönem içinde sınırlı güçlerle başlattığımız çalışmamızda önemli bir masafe kattetik ve ciddi bir deneyi kazandık. Önümüzdeki zorluklara takılmadan çalışmalarımızı daha ileri düzeye taşımayı ve somut kazanımlarla birleştirmeyi hedefliyoruz.

ALGP çalışanları/İstanbul

Ekim Gençliği Susturulamaz!

kamu emekçileri bülteni
Özel sayı: 03 • Şubat 2002 sayısı çıktı

Her düzeyde parasız eğitim!

İşte kapitalizmin adaleti!

Sermaye için “YÖK demokrasisi”!

Kampanya çalışması, sorunlar ve sorumluluklar

Kampanyaya ilişkin gözlem ve düşünceler

Üniversite, sermaye işbirliği üzerine

(orta sayfa)

Kürtçe eğitim kampanyası

üzerine

Soruşturma kurulları dağıtılsın!

Yaşayan şiir

Öğrenci hareketi içinde MGK

solculuğu

Bir kitap: Oblomov

Öğretmen sürgününe öğrenci

protestosu

Mücadele postası

Almanya: Faşist NPD'nin kapatılması davası ajan skandalını açığa çıkardı

Almanya'da uzun yıllardır süren ırkçı ve faşist saldırılar 2000 yılında yeni bir ivme kazanmış, bu saldırganlık başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumun tüm kesimlerinden yüzbinlerce kişiyi anti-faşist şiarlarla sokağa dökmüştü. O günden beri katılımın birkaç yüzü geçmediği ve Almanya'nın en ücra köşesine kadar gerçekleşen faşist gösteriler her defasında binlerin, onbinlerin militan protestolarıyla karşılaşır oldu. Bu durum halen devam ediyor.

Alman halkından gelen basınç öylesine büyüdü ki, Alman devleti halkın faşizme karşı gelişen ve militanlaşan tepkisini düzen sınırları içinde tutmak, başka kanallara akmasını engellemek için harekete geçti. Geçtiğimiz yıl yabancı düşmanlığına karşı "dürüst insanları ayağa kalkma"ya çağırdı. Yaz aylarında da Federal Parlamento, Federal Konsey ve Federal Hükümet '64 yılından beri faaliyette bulunan faşist NPD'nin yasaklanması için Anayasa Mahkemesi'ne üç ayrı dilekçe verdi.

Bir yıldır, NDP'nin yabancı düşmanı düşünce ve eylemlerle anayasaya aykırı faaliyet yürüttüğünü ve yasak NSDAP'nin devamı bir parti olduğunu ispat etmek için materyal toplanıyordu. Ama Ocak ayı sonlarında NPD'nin kapatılması çıkmaza girdi. Bunun nedeni Federal Anayasa Mahkemesi'ne verilen dosyalarda delil olarak gösterilen belgelerin bazılarının partinin içinde Alman istihbarat örgütü adına görev yapan ajanlara ait olmasıydı.

Anayasa Mahkemesi iddianamede yer alan yönetici kadrolardan 14 faşisti ifade vermeye davet etti. Çağrılanlar arasında, faşist NPD'nin kurucu üyelerinden, genel yönetim kurulu ve Kuzey Ren Vesfalya eyaleti başkan yardımcısı olan 66 yaşındaki Frenz'in de ismi bulunuyordu. Ama Frenz ile ilgili bir başka gerçek daha vardı. 1961-95 yılları arasında, Kuzey Ren Vesfalya eyaletinde Anayasayı Koruma Dairesi ajanı olarak çalışmıştı. Frenz '95 yılında ajanlık görevinden ayrılırken de, yaşamının sonuna değin görevi hakkında susacağına dair imza atmıştı. Mahkemeye davet edilmesiyle ortalık karıştı. Tartışmalar kapalı kapılar ardında sürüyor. Terör paketlerinin mimarı Federal İçişleri Bakanı Schily'nin istifası isteniyor. Schily'i hükümet İçişleri Komisyonu ikinci kez çağırdı. Hükümet bu olayla ilgili hala açıklama yapmış değil.

Frenz '95 yılına değin faşist parti içinde yüksek rütbeli parti görevlisi olarak bulunmuş, partiyi

yönlendirmiş, Alman istihbaratından aldığı paraları parti kasasına bağış olarak aktarmış ve faşist partinin yayın organında kendi adıyla yazılar yazmıştı. Tüm bunlar devlet tarafından da biliniyor.

Frenz'den başka, yine aynı eyaletin NPD Başkanı Haltmann'ın da ajan olduğunun açığa çıkması ortalığı iyice karıştırdı. NPD Başkan Yardımcısı Eyalet İçişleri Bakanlığı'na bağlı ajan olarak görev yaparken, Başkanı da Federal İstihbarat Dairesi'ne bağlı çalışıyordu.

Böylece Alman devletinin istihbarat ajanlarının, sıradan eylemci olmayıp, yıllardır politikalarıyla partiyi yönlendirdikleri, hatta bombalama ve saldırılara katıldıkları açığa çıkmış bulunuyor. Faşist parti içinde yüksek mevkilerde bulunan ajanların devletin desteğiyle, devlete bilgi vermekten çok aldığı emirlerle faşist partiyi yönlendirdiği, böylece de gerçekte tüm ırkçı-faşist saldırıların ardında devletin olduğu

gerçekliği açığa çıkıyor. Kuzey Ren Vesfalya eyaletinde gerçekleşen bütün faşist saldırı ve cinayetlerin arkasında, aynı zamanda istihbarat örgütü bulunuyor.

'95 yılında Brandenburg eyaleti istihbarat örgütünün bir elemanı Nijeryalı bir yabancıya yönelik ırkçı saldırı nedeniyle hapis cezasına çarptırıldı. Haziran 2000'de Thüringen eyaletinde NPD eyalet örgütü yönetim kurulu üyesi bir kişinin ajan olduğu, bu kişinin '96-97 yılları arasında devletten 25 bin mark aldığı ve bu paranın Doğu Almanya'da ırkçı-faşist örgütlerin kurulması için kullanıldığı ortaya çıktı. Bunun üzerine eyalet istihbarat örgütü bakanı istifa etti. Bir yıl sonra aynı eyaletin başka bir ajan daha kullanıldığı ortaya çıktı. Bu ajanın da Alman devletinden aldığı 40 bin markla Doğu Almanya'da ırkçı örgütler kurduğu ileri sürülüyor. NPD Sachsen Anhalt yönetim kurulu üyesi bir ajanın da, aynı belgelerde, yabancı düşmanı ırkçı-faşist saldırıları bizzat örgütlediği ortaya çıktı. Yine geçtiğimiz yıl Wuppertal'da Nasyonal Sosyalizm Kurbanları Anıtı'nı tahrip eden, anti-faşistlerin bir eylemine maskeli olarak

çerçevesinde kendi taraftarlarını eğitmişlerdir.

Faşist NPD hem istihbarat örgütünün desteğini dilediğince kullanıp hem de devletin kontrolünden çıkmaya başlayınca, devlete yük haline gelmiştir. "Dürüst insanların ayağa kalkması" çağrıları bu nedenle çıkarılmış ve NPD'nin yasaklanması için harekete geçilmiştir.

Alman devletinin NPD'nin yasaklanması için verdiği dilekçeyle bazı şeylerin üstünü örtmek istediği de kesin. Bugün bu küçük parti nezdinde açığa çıkanlar sadece, yeni ve eski Nazilerin Alman devletinden, partilerinden ve ekonomi çevrelerden yıllardır aldığı doğrudan yardımlar. Bunlar ise buzdağının sadece görünen kısmı. Aşağılara inilmesi veya sermaye tarafından kurulan DVU gibi faşist partilerin üzerindeki örtünün aralanması durumunda, skandalın daha da büyük bir boyut kazanacağı kesin.

Bielefeld'de kitlesel anti-faşist gösteri

Bielefeld'deki Tarih Müzesi'nde Nazi katliamının resimlerinin sergilenmesini gerekçe gösteren neo-naziler, 2 Şubat ve 2 Mart tarihlerinde protesto yürüyüşü izni aldılar. Gösteriye izin verilmesi kentte büyük bir tepkiyle karşılandı. DGB'nin çağrısıyla ilerici, demokrat kişi ve kurumlardan oluşan bir anti-faşist inisiyatif oluşturuldu. Ayrıca, anti-faşist grup ve otonomların oluşturduğu ikinci bir inisiyatif de harekete geçti.

Polis teşkilatı faşist yürüyüşün gerçekleşmesinde özel bir rol oynadı. Tabii ki bunu "demokratlık" maskesi altında yaptılar. Afişler, okullarda propagandalar, "biz de neo-nazilerin yürümesini istemiyoruz"la başlayan bildirimler, faşistlerin yürüyüş alanında oturan yabancılara kendi dillerinde seslendiği bildirimler, yürüyüş kollarında dağıtılan rozetler gibi birçok aracı kullandılar. Amaç faşistlerin gösterilerini rahatça gerçekleştirmeleri idi.

DGB'nin başvurusunu yaptığı protesto sabah 10.30'da üç ayrı noktadan başladı. Günlerdir çatışma olabilir, sizi koruyacağız söylemiyle polisin ortamı terörize etme çabası etkili olmamış, insanlar çocuklarıyla gösteriye gelmişlerdi. Özellikle gençlerin katılımı göze çarpıyordu.

Saat 14.00 sıralarında yürüyüş kolları şehir merkezinde buluştu. Burada yapılan konuşmalardan sonra belediye binası önüne yüründü. Katılım onbin civarındaydı. Belediye binası önünde özlü konuşmalar yapıldı. Bielefeld belediye başkanının ismi anons edildiğinde, büyük bir protesto yükseldi. Sağcı bir parti olan CDU'dan olmasına rağmen böylesi bir eylemde konuşması öfkeyle karşılandı ve konuşması boyunca protesto sürdürüldü. Saat 16.00'da miting bitirildi.

Öte yandan, diğer bir inisiyatif olan otonom gruplar sabah erken saatlerde faşistlerin gösterisini engellemek için yürüyüşün yapılacağı bölgeye gelmeye başlamışlardı. Polisler grupları karşı karşıya getirmemek için büyük bir çaba harcadılar. Faşistler gösteriyi tamamlayıp bölgeden ayrılınca kadar otonom ve anti-faşist gruplar da aynı bölgede karşı gösterilerini yaptılar.

Polisin faşist gösterinin yapılacağı bölgedeki halkı terörize etme çabalarına da bölge halkı tarafından anlamlı bir yanıt verildi. Yürüyüş öncesinde polisin halk üzerinde korku ve tedirginlik yaratma çabası yürüyüş günü doruk noktasına ulaşmıştı. Yürüyüş güzergahı tamamen kapatılmıştı, bölge ablukaya alınmıştı. Bölge halkı yürüyüş saatini bekliyor, polisin terörize etme çabalarına karşı sokaklarda yürüyordu. Nazilere karşı olduklarını gösteren afişlerle evlerinin camlarını, sokakları donatmaya devam ediyorlardı. Tüm bölgede korku ve tedirginlik yerine canlılık hakimdi. Bölge halkının gösterdiği duyarlılık tüm gün devam etti. "Naziler defolun!" sloganlarıyla bölge halkı faşistleri ve faşistlerin gösterisine izin verilmesini protesto etti.

Bu eylem geniş bir anti-faşist duyarlılık olduğunu ve etkin bir şekilde harekete geçebildiğini gösterdi. Fakat yabancıların katılım son derece düşüktü. Bunda 11 Eylül sonrası yaratılan ortamın önemli bir payı var. Bize bu noktada önemli görev ve sorumluluklar düşüyor. Mart ayındaki yürüyüşe daha organize ve daha etkin bir yabancı kitle katılımını örgütlemeliyiz.

BİR-KAR/Bielefeld

Nürnberg'de savaş karşıtı eylem...

ABD emperyalizminin Afgan halkına karşı başlattığı kırım savaşıdan bu yana bizler Alman ilerici güçleriyle birlikte ortak etkinlik ve eylemlilikler gerçekleştirdik.

Sonuncu eylem 26 Ocak'ta gerçekleştirildi. Eyleme 500 civarında bir katılım oldu. Yürüyüş olarak başlayıp bir mitingle sona erdi. Biz Almanca "Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!" BİR-KAR imzalı pankartımızı taşıdık. Sözlü propagandamızı yapıp, yayınlarımızı dağıttık. Eylem genel kitle üzerinde olumlu bir etki yaptı. Türkiyelilerin katılımı çok düşüktü. Kürt teslimiyetçilerden ve reformistlerden hiç kimse yoktu.

Eylem için yaklaşık bir ay süren ön hazırlık çalışması yaptık. 3 bin Almanca bildiri dağıttık. Kitlelere yönelik sözlü propaganda ve ev ziyaretleri yaptık. Savaşı ve yeni güvenlik paketinin anlamını, kapsamını, neyi hedeflediğini insanlara anlattık. "Savaş Karşıtları Komitesi" olarak her çarşamba akşamı düzenli toplantılar gerçekleştirdik. Bir takım örgüt ve kurumların yanı sıra, bağımsız inisiyatif olarak öğrenciler de toplantılarımıza katıldılar, önerilerini sundular. Eylem günü de okuldaki arkadaşlarının savaş hakkındaki düşüncelerini aktardılar. Bu çok anlamlı ve önemli bir gelişmeydi bizler için.

Faşist güvenlik yasaları iptal edilsin!

Kahrolsun emperyalist savaş!

Yaşasın işçilerin ve emekçilerin mücadele birliği!

BİR-KAR/Nürnberg

saldıran ve halen Wuppertal'da cezaevinde bulunan Gençlik Örgütü'nün iki eski başkanının da Alman istihbarat ajanları olduğu bugün artık biliniyor. NPD'nin içinde çıkan ajanların faaliyetleri ve ortaya çıkan belgeler, bu faşist partinin önemli bir kısmının bizzat Alman devleti tarafından kurulduğunu belgeliyor. Alman istihbarat elemanları faşist partinin yerel ayaklarının kurulmasında önemli rol oynamış, partinin en üst yönetici organlarında bulunmuş, yabancı düşmanı faşist politikalarıyla partiye yol göstermiş, bu politikalar

Emperyalist savaşın yeni halkalarından biri: Filipinler

Amerikan emperyalistleri savaşın yeni bir cephesini de Filipinler’de açmış bulunuyor. ABD emperyalizmi 11 Eylül saldırısından sonra Filipinler hükümetine terörizme karşı mücadelede mali ve askeri yardım sözü vermiş, geçtiğimiz hafta da Amerikan senatosu Afganistan’dan sonra uluslararası terörizme karşı savaşta Filipinler üzerine yoğunlaşacaklarını açıklamıştı.

Filipinler’in güneyinde faaliyet gösteren ve ABD’nin hazırladığı 27 “terör” örgütü arasında adı geçen Abu Sayyaf Grubu ‘80’li yılların sonunda, o yılların en büyük müslüman direnişçi örgütü Moro-Ulusal Bağımsızlık Cephesi (MNLF) ile Filipin hükümeti arasında barış görüşmelerinin başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra güneydeki Basilan Adası’nda kuruldu. Örgüt devlete ait binaları bombalama ve örgüte maddi destek için yabancı uyrukluları rehlin alma eylemleri gerçekleştiriyor.

Abu Sayyaf grubuna karşı savaşta Filipin ordusuna asistanlık yapmak üzere önceki hafta Basilan adasına 15 kilometre uzaklıktaki Zamboanga havaalanına silahları ve her türlü teknik donanımları ile birlikte 160 Amerikan özel timi, 500 ABD askeri, teknisyeni ve CIA ajanları indiler. Amerikan birlikleri ajan uyduların çekimlerini değerlendirmek, infrarot kameraları ile gece uçuşları yapmak, Filipin ordusunu eğitmek üzere adaya geldiler. Ardından birlikleri Basilan Adası’na taşımak üzere 4 helikopter gönderilecek.

Filipin özel timleri Amerikan özel timleri tarafından 4 ay eğitildikten sonra 7 kişilik gruplar oluşturulacak ve her gruba iki Amerikan eğitimci önderlik yapacak. Filipin ve Amerikan birliklerinin omuz omuza sürdürecekleri “Balikatan 02-1” (yükü beraber taşımak) operasyonu için tatbikatlar 31 Ocak’ta başlayacak.

Filipin yasalarına göre ülkeye yabancı birliklerin girmesi yasak. ABD emperyalizminin kuklası konumundaki hükümet, bunu Amerikan ordusu ile sürdürülen yıllık olağan tatbikat olduğunu, Amerikan askerlerinin kötü donanımlı Filipin ordusuna anti-terör eğitimi vermek için adaya 6 aylığına geldiklerini, ama bunun 1 yıl sürebileceğini açıklayarak, kitlelerde Amerikan emperyalizmine karşı gelişebilecek tepkileri bastırmaya amaçlıyor.

Ama Filipin halkı 1898-1946 yılları arasında Amerikan sömürgesi olarak

yaşadıkları kitlesel katliamları ve acılarını unutmuş değil. Yüzyıl önce 1898 yılında Filipinler Amerika tarafından 20 milyon dolara İspanya’dan satın alındı. Burada Amerika’nın Filipin halkına karşı sürdürdüğü politikalar ile sömürgecilik tarihinin en büyük katliamı yaşandı. Filipin halkı sömürgeciliğe karşı ayaklanacak ve Amerikan sömürgecileri Filipin halkının direncini ezmek için 1899 şubatında savaş açacaktı. Amerikan sömürgeciliğine karşı savaş, 1902 yazına değin sürecek ve bu süreç içinde 1900 yılında 6.5 milyon nüfusa sahip olan Filipinler’de bir milyon kişi, yani Filipin halkının altıda biri katledilecekti. Adaya “sükuneti” sağlaması için 120 bin Amerikan askeri gönderilecekti.

Bundan 100 yıl sonra yeniden eski sömürgeci Amerikan emperyalistleri güneyde aktif duruma geliyor. Böylece ülkelerinin ikinci kez istila edilmiş olacağını savunan işçi ve emekçiler, öğrenciler Amerikan emperyalizmini protesto etmek için sokaklara çıktılar. Başta başkent Manila olmak üzere ülkenin çok sayıda kentinde emperyalizmi ve işbirlikçi Arroyo hükümetini protesto ettiler. Eylemlerde Başbakan Arroyo’ya karşı “Amerikan emperyalizminin kuklası” dövizleri taşındılar, “ülkenin güneyine müdahale derhal durdurulsun!”, “Amerikan birlikleri evine!” şiarını yükselttiler.

Amerikan emperyalizminin sömürü, barbarlık, vahşet demek olan yüzünü Asya halkları iyi tanıyor ve ona karşı büyük bir öfke ve nefret besliyorlar. Bu topraklarda kardeş Afgan halkına karşı sürdürülen savaşın başladığı ilk günden itibaren anti-Amerikancı, anti-emperyalist dalga yeniden yükseldi. Dünya halklarına karşı talan, yağma, katliamlarla sürdürdüğü sömürgeci savaşta Amerikan emperyalizmi direnişçi Filipin halklarından bir kez daha gerekli cevabı alacaktır. Devlet ve hükümetlerin işbirlikçi tutumları bunu değiştiremeyecektir.

Daha şimdiden Filipinler’in militan işçi ve köylü örgütleri, devrimci ve sol örgütleri, Ulusal Demokratik Cephe, Moro direnişçileri Amerikan birliklerinin Abu Sayyaf grubuna karşı savaşmak için ülkelerine gelmediğini, Filipinli yandaşlarına destek vererek Filipinler’deki sistem karşıtı tüm muhalefeti de ezmeyi hedeflediklerini, ülkelerinin ikinci kez, Amerikan emperyalistlerinin sömürgesi olmayacağını vurgulayarak direniş çağrısı yaptılar.

Emperyalist savaşın hedefindeki ülkelere yenileri ekleniyor

Amerikan silah ve petrol tekellerinin kuklası Bush’un şaibeli bir seçimle işbaşına getirilmesinden sonra, ABD emperyalizmi uluslararası ilişkilerde daha saldırgan bir politika izlemeye başladı. Rafa kaldırılan “Yıldız Savaşları Projesi” yeniden gündeme getirilerek silahlanma yarışı körüklendi. Irak’a karşı izlenen saldırgan politika doğrudan müdahale tehdidine dönüştürüldü, vb... 11 Eylül saldırısı sonrasında ise emperyalist gericilik tam kudurganlıkla saldırıya girişti. Afganistan vahşi bir şekilde tahrip edildi.

Yeni dönemle ilgili yapılan bir değerlendirmede, komünistler, “ABD emperyalizmi yeni bir emperyalist paylaşım mücadelesini kendi cephesinden başlatmış, dünyamızı yeni bir emperyalist savaşlar sürecine sokmuş bulunmaktadır.” (Ekim, sayı: 227, Kasım ‘01) tespitini yaptılar. Süreç, gelişmelerin bu tespiti uygun yeni somut biçimler almaya başladığını gösteriyor. Afganistan’da görece olarak kolay elde edilen başarı, Amerikan emperyalizminin yeni ülkeleri hedef tahtasına çakarak savaşı genişletme hevesini güçlendirmiştir.

Afganistan’dan sonra Irak, Filipinler, Somali, Yemen, Sudan ve Kenya saldırı için sırada bekleyen ülkeler olarak açıklanmıştı. Bush, yaptığı ulusa sesleniş konuşmasında ise Irak, İran ve Kuzey Kore’yi “şeytan üçgeni” olarak niteleyerek, bu ülkeleri açıkça tehdit etti. Amerikan halkının şovenist duygularını kışkırtan demagogiler bir yana bırakılırsa, söz konusu konuşma, baştan sona dünya halklarını tehdit eden bir içeriye sahiptir.

Bush 29 Ocak’ta yaptığı bu yıllık konuşmasında,

“Terörle savaşımız iyi başladı, kısa kesemeyiz. Yoksa güvenlik hissimiz bizi yanıltabilir” diyerek, emperyalist savaşın yeni ülkelere kaydırılacağını ilan ediyor. “*Irak, İran, Kuzey Kore ve terörist müttefikleri şer odağı oluşturdu. Böyle devletler kötülere kolaylık sağlıyor. Bu rejimler büyüyen birer tehlike ve onlara karşı önlem alınmalı*” sözleriyle süren konuşmada, bu üç ülke hedef olarak gösteriliyor. Kitle imha silahları üretmekle suçlanan bu ülkelerin ABD’ye şu ya da bu nedenlerden ötürü boyun eğmedikleri, bu durumun dünya jandarmasını rahatsız ettiği biliniyor.

Bush’un küstahlığı bununla da sınırlı değil. Açıkça bütün dünya halklarını tehdit ediyor: “*Bütün uluslar şunu bilsin ki, ABD kendi ulusunun güvenliğini sağlamak için herşeyi yapacaktır. Böylesi durumlara kayıtsız kalmanın bedeli felaket olur.*”

“ABD ulusunun güvenliği” esas olarak Amerikan tekellerinin dünya hakimiyetinin güvence altına alınması anlamına geliyor. Zira Irak, Yugoslavya ve Afganistan’ın bombalanarak tahrip edilmesinin Amerikan halkının güvenliği ile ilgisi yok.

Bush’un konuşmasında Hamas ve İslami Cihat da hedef alınacak örgütler listesinde gösterildi. Bu da saldırıya uğrayacak ülkelere Filistin’in de eklenmesi anlamına geliyor.

İsrail’in sınırsız vahşet içeren Filistin işgalini destekleyen Bush yönetimi, Arafat’ı teröre karşı gerekli önlemleri almadığı gerekçesiyle köşeye sıkıştırmaktadır. Arafat’la ilişkilerin kesilebileceği şantajı yapılarak, Filistin yönetimi İsrail adına polislik yapmaya zorlanmaktadır.

Emperyalist basın tekelleri de Filistin’e olası bir saldırının zeminini döşemeye başladılar bile. İngiltere’de yayımlanan *The Times* gazetesi, El Kaide’nin örgütünü Lübnan’a kaydırmak için hazırlık yaptığını yazdı. Haberini CIA ve Batılı istihbarat örgütlerine dayandıran gazete, böylece İsrail’e karşı savaşmak için Filistin yönetimine savaşçı sağlandığını öne sürdü. Gazete, Afganistan’dan kaçan El Kaide üyelerinin Batı Şeria ve Gazze Şeridi’ne geçmeye çalıştıkları da iddia ediyor. Bush’un açıklamaları ile gazete haberi birbirini tamamlıyor. Filistin’de terör örgütleri var, El Kaide üyeleri de Filistin’e geçme hazırlığındalar, ABD ise El Kaide örgütünü dünyanın neresine giderse gitsin yok edecektir!

Bush’un konuşmasında dikkat çeken bir diğer nokta ise, “Amerikan Gönüllüleri”, “Barış Gönüllüleri” adı altında örgütlenmelerin oluşturulması ve bu örgütlenmelerde yer alanların “İslam dünyasındaki eğitim ve kalkınmaya katkıda bulunabileceğinin” vurgulanmasıdır. Bu tarz örgütlenmelerin CIA ajanları tarafından oluşturulduğu deneyimlerden bilinmektedir. (Irak’a, “BM silah denetçisi” olarak giden heyetin ajanlardan oluştuğu belgelenmişti.) ABD bu ajanlar sayesinde psikolojik savaş yürütürken, Müslüman ülkelerde gittikçe güçlenen anti-emperyalist, anti-Amerikan muhalefeti provoke etmeye çalışacaktır. CIA bu alanda da zengin bir birikime sahiptir.

Dünya jandarması ABD dünyayı bir kan gölüne çevirmenin hazırlıklarını yapmaktadır. Bu savaş planlarını ne oranda hayata geçirilebileceğini ise halkların anti-emperyalist mücadelesi belirleyecektir.

Yurtsever Kürdistan halkına!..

Teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik çizgisi hızla nihai amacına götürülüyor!..

Kendilerinden istenen, kendilerine dayatılan bu. Türk özel savaş kurmaylığı, 12 maddelik mutlak teslimiyet ve ihaneti dayattı, “Kürt ve Kürdistan kavramlarından, bunu çağrıştıran söz ve eylemlerden vazgeçin, silahlarınızla birlikte gelin Türk adaletine teslim olun” ultimatomeni verdi. Buna karşılık İmralı Partisi yönetenleri, “evet, buna varız, ama bizim de isteklerimiz var, Başkanımızın koşullarını biraz daha iyileştirin ve bizi de affedin” (O. Öcalan’ın Medya TV’deki konuşmasına bakılabilir) demeye başladılar. Elbette ortada bir samimiyet testi vardı, bunu kanıtlamaları, kanıtlayıcı davranışlarda bulunmaları gerekiyordu. Aceleleri vardı, iradelerini, beyinlerini teslim ettikleri güç, 8. Kongre’yi ve orada alınacak kararları beklemek istemiyordu. Samimiyet için hemen somut kanıt, çok somut adımlar istiyordu. Bunun üzerine İmralı Partisi yönetenleri hemen “Parti Meclisi’ni” topladılar ve “tarihi” kararlarını açıkladılar:

“PKK adına yürütülen çalışmaları durduruyoruz!”. “Yani PKK’yi artık tarihe ve toprağa gömüyoruz! Resmi gömme töreni ise 8. Kongre’de olacaktır.”

Bir tarihi kesite damgasını vurmuş bir parti için bundan daha hazin, trajik ve utanç verici bir son olabilir mi? Tarih, böyle bir ihanete gerçekten tanıklık etmiş midir?

Utanmadan, sıkılmadan, zafer kazanmış komutan edasıyla pişkince teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilikte geldikleri son noktayı açıklıyorlar:

“Parti Önderliğimizin çizdiği yeni strateji doğrultusunda yeniden yapılanma çalışmalarının önemli bir düzeye ulaştığını tespit etmiş, bu çalışmanın kararlılıkla sürdürülmesini ve 8. Kongre ile başarılı bir biçimde sonuca götürülmesini gerekli görmüştür. Bu doğrultuda yaratılan yeni örgütlenmeleri daha da geliştirirken, yeniden yapılanmayı tamamlamak için gerekli olan örgütsel çalışmaları kararlaştırıp bir plana kavuşturmuştur. Bu çerçevede öncelikle Avrupa Birliği sınırları içinde ve yine Türkiye Cumhuriyeti Devleti sınırları içinde PKK adıyla politik, örgütsel ve pratik çalışmanın yürütülmesini durdurmayı gerekli görmüştür. Bu andan itibaren AB ve TC sınırları içinde PKK adıyla herhangi bir çalışmamız olmayacaktır. Mevcut çalışma ve örgütsel yapımızın bu karar doğrultusunda yeniden yapılması için gerekli çalışmalar hızla yürütülecektir. Bu vesileyle Avrupa’daki taraftarlarımızın bu karara uygun davranmalarını, başta YDK ve KNK olmak üzere yasal ve demokratik çerçevede kurulan kurum ve kuruluşlarda kendilerini örgütleyip faaliyet yürütmelerini istiyoruz. Yine Türkiye’deki sempatican ve taraftarlarımızı, yeni sürece ve Önderlik çizgisine uygun olarak kendilerini örgütleyip mücadele etmeye çağırıyoruz.”

Evet, çok açık; Avrupa Birliği ve TC sınırları içinde “PKK adıyla politik, örgütsel ve pratik çalışmanın yürütülmesi” durduruluyor. Bu, PKK’nin bir bütün olarak fiilen feshi ve toprağa gömülmesi değilse nedir?

Neden, sadece AB ve TC sınırları içinde? Ya Güney Kürdistan ve diğer parçalardaki çalışmalar yine PKK adına mı yürütülecek? Neden? Sınırlardaki bu “ince” ayırımı anlamı ve nedeni nedir? Hangi politik iradeye oturuyor, hangi politik iradenin sonucudur?

Daha da önemlisi, İmralı Partisi yönetimi, NEDEN, NİÇİN **“PKK adıyla politik, örgütsel ve pratik çalışmanın yürütülmesini durdurmayı gerekli görmüştür?”** Bu kimin iradesi, kimin istemi ve kararıdır? PKK ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesi için her şeyini ortaya koyan, hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan Kürt halkının, yurtseverlerin, PKK’lilerin bu konuda düşüncesini soran, onayını alan oldu mu?

Bütün Kürt halkının, devrimcilerin, yurtseverlerin bu soruları sormaları ve mutlaka yanıtlarını İmralı Partisi yönetenlerinden istemeleri gerekir.

Aslında ortada çok da “yeni” ve sürpriz niteliğinde bir karar ve gelişme yoktur. Bundan üç yıl önce İmralı’da altın tepside düşmana sunulan bütün değerlerimizden geriye kalanlar bugün tasfiye ediliyor ve toprağa gömülüyor. Hatırlanırsa 7. Kongre PKK ve Kürdistan devriminin cenaze töreniydi. İç tepkilerden çekindikleri için o platformda cenazeyi kaldırmak yerine bu işlemi zamana yaydılar, biraz da alıştırma, yedire yedire yaptılar; bununla diri, canlı ve gelecek vaat eden unsurları bu süre içinde bitireceklerini hesaplıyorlardı. 8. Kongre ise morgda bekletilen, bu süreçte bütün unsurlarıyla çürümeye başlayan cenazeyi gömme platformu olacaktı. Ama Özel savaş kurmaylığı bu kadarını bile beklemedi, işi bir an önce güncel iç ve dış politikalarına uyarlamak istedi. İradeden yoksun, tek işlevi verilen talimatlara meşruiyet kazandırmak ve uygulamak olan İmralı Partisi yönetenleri de hemen denileni yaptılar. Bugüne nasıl gelindi? Bu sürecin ana çizgilerini kısaca hatırlatmakta yarar var:

15 Şubat’tan sonra İmralı adasına alınan A. Öcalan, kendisine dayatılan iradeyi ve tasfiye planını tartışmasız kabul etti, kendisinden ne istendiyse harfiyen onu yaptı. Mutlak teslim olmuştu, parti ve devrimimiz adına ne varsa düşmana altın tepside sunmuştu. Düşman karşısında diz çöken Öcalan, “yüce devletin” hizmetinde olacağına söz vermişti, bu hizmetini kusursuz yapabilmesi için “yüce devlet” de kendisine yaşama şansı tanımalydı. TC’nin ve onun ardındaki uluslararası emperyalist güçlerin planı çok net ve kesindi. Öcalan’ın teslimiyeti üzerinden PKK, PKK üzerinden de Kürt halkı teslim alınacak ve çok yönlü tasfiye ve silahsızlandırma planı adım adım mantıki ve nihai sonucuna götürülecekti. Plan harfiyen ve kesintiye uğramadan uygulandı. Planın en önemli unsurlardan biri de iç tepkilerin ve alternatif eğilimlerin bastırılması, önünün alınması ile Kürt halkının yoğun bir demagoji ve yalan kampanyasıyla sanal bir alemde uyutulması ve denetim altında tutulmasıdır! Tasfiye planının kod adı da konulmuştu: **“Barış Süreci!”**

Soruşturma ifadeleri ve çizilen tasfiye planı, İmralı yargılamalarıyla resmiyete döküldü; ideolojik ve politik teslimiyet, PKK’nin ve devrimin mahkumiyeti temelinde gerçekleştirildi. Bu, sözcüğün tam ve gerçek anlamında bilinç, bellek ve ruh katliam hareketinden başka bir şey değildir. Bu plan içinde Öcalan ve Başkanlık Konseyi’nin rolü, önlerine konulan planı resmileştirerek meşrulaştırmak ve uygulamaktı. Doğrusu rollerini “kusursuz” oynuyorlar...

Devlet salt ideolojik ve politik silahsızlandırma ile yetinmezdi, planın diğer aşamalarını da yaşama geçirme kararındaydı. Omuzu kalabalık bir general İmralı’da Öcalan’a “kayıtsız koşulsuz olarak dağdakileri indir” (bugün kendilerine dayatılan 12 maddelik ultimatomenin bir ön örneği) dediğinde, Öcalan, hemen kaleme sarıldı: “Silahlara ve silahlı mücadeleye nihai olarak veda ediyoruz. Silahlı güçler sınırların ötesine çekilsin ve devletin atacağı adımları, yani affi beklesin!” 2 Ağustos 1999’da bu karar da yürürlüğe konuldu, hem de yüzlerce gerillanın katli pahasına... Böylece ideolojik silahsızlandırma askeri silahsızlandırma hareketiyle yeni bir boyuta taşınmış oluyordu.

Ardından devlete güven vermek, samimiyette inandırıcı olduklarını kanıtlamak için teslimiyet gruplarını TC’ye teslim ettiler.

Tabii bütün bunların resmi bir nitelik kazanması gerekiyordu. Bu amaçla 7. Kongre toplatıldı. Yeni bir program, yeni bir strateji ve tüzük benimsendi.

PKK’den geriye bir ad ve içi boşaltılmış bir gövde bırakıldı. 7. Kongre bir cenaze töreniydi, ama eksik bırakılan bir cenaze töreni. PKK adı ve gövdesinin tamamen gömülmesi, cenazenin çürütülerek gömülmesi işlemi zamana yayılmıyordu. Bu, daha “gerçekçi” ve sonuç alıcıydı, Kürdistan devrimci dinamiklerine vurulacak darbe bu yöntemle daha derinlikli ve kalıcı olacaktı.

AİHM’e sunulan savunma ise teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliği teorik bir izaha, “felsefi bir anlayışa oturtma çabasından başka bir şey değildir. Bu savunma ile bilinç, bellek ve ruh katliam hareketi en üst boyuta çıkarıldı.

7. Kongre’nin üzerinden yaklaşık iki yıl geçti, gövde önce tam denetim altına alındı, Kürt halkının geleceği ve devrimci dinamikleri ipotek altına alındı. Politik alanda etkili bir alternatif hareket oluşturulmadığı için tasfiye süreci genel olarak engelsiz yoluna devam etti ve bugünkü noktaya geldi.

Görüldüğü gibi, tasfiyecilik son noktaya hızla yaklaşıyor. Hala İmralı Partisi’nin etkisinde olan dürüst, emekten ve özgürlükten yana olan insanlarımız kendi kendilerine şu soruyu sormalılar: Kürt, Kürdistan, PKK ve devrimimizden geriye ne kaldı, hangi değer kırıntısı? O zaman niye bekleniyor, ne bekleniyor? “Biraz daha bekleyelim” diye kendilerini avutanların sarılacakları bir dal kaldı mı?

Yurtsever Kürdistan halkı! Gerçek PKK’li yoldaşlar!

Bu üç yıl içinde İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliği epey yol aldı. Bunda, kuşkusuz, seyirci kalanların, boş beklentilerle kendilerini avutanların, bireysel kaygılarla kendilerini atalet içinde bırakanların sorumluluğu da yadsınamaz.

İmralı Partisi’nin kimin iradesiyle hareket ettiği bu son kararlarıyla bir kez daha kanıtladı. Düşman, 12 maddelik dayatmada bulunuyor, onlar da buna kendilerini fesih anlamına gelen kararlarıyla karşılık veriyorlar. Peki, bu rastlantı mı?

Tam da tüm saptırma ve iç boşaltma çabalarına rağmen “Anadilde eğitim” kampanyasının Kürt dinamizmini açığa çıkardığı böyle bir dönemde, İmralı Partisi’nin böyle bir karar alması rastlantı mı?

Hayır!

Bir: Yakın bir gelecekte Irak’a savaş açmayı planlayan ABD tarafında yer alacağını açıkça ilan eden (son bildirilerine bakılabilir) İmralı Partisi, bu tutumlarının gerekli karşılığı görmesini ve oynamak istedikleri role alınmayı bekliyor ve düşünüyorlar.

İki: TC’nin AB’ye giriş planlarını kolaylaştırmak için bu adımı gerekli görüyorlar.

Üç: Güney Kürdistan’daki varlıklarını ve çalışmalarını “PKK adına yürütülen çalışmaları durdurma kararının” dışında tutmaları da boşuna değil: TC’nin Güney Kürdistan üzerindeki siyasal ve askeri faaliyetlerini meşrulaştırmada PKK’nin adı ve bu ad altında faaliyetlerin yürütülmesi gerekiyordu...

Kısacası, tasfiye süreci TC’nin güncel politikalarına destek ve zemin sunarak yoluna devam ediyor, hızla nihai hedefine götürülüyor.

Bu noktada halkımızın ve gerçek devrimci yurtseverlerin bir an önce ayağa kalkmaları, toparlanmaları, devrimci çizgide birleşerek alternatif bir politik hareket yaratmaları ertelenemez bir görev olmaktadır...

Hiçbir yurtsever güç, çevre ve kişi bu görevden kaçamaz, kaçmamalıdır!

**Kahrolsun teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik!
Devrimci çizgide birleşelim!
Yaşasın partimizin devrimci çizgisinde ısrar
direnişimiz!**

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

“Anadilde eğitim” kampanyası ve TC!..

Son haftalarda gündemleşen “Anadilde eğitim” kampanyası, birçok gerçeği bir kez daha açığa çıkardı, bilinen bazı gerçeklerin altını kalın çizgilerle çizdi. Bunlardan biri de devletin bu kampanya karşısında sergilediği tavidir. Bu tavır üzerinde kısaca da olsa durmakta yarar var, İmralı Partisi’nin geliştirdiği bilinç katliamı hareketi ve sonuçları nedeniyle bu gereklidir.

“Anadilde eğitim” kampanyası karşısında TC’nin tavrı şaşırtıcı olmadı, bu tavırda herhangi bir yenilik de yok; 80 yıllık ulusal inkarcı ve ulusal imhacı sömürgeci sistemin gerektirdiği gibi davrandı, bunda ne kadar kararlı ve ödünsüz olduğunu bir kez daha vurguladı. Öyle ki bunu yaparken kendi yasalarını bile çiğnemekte bir sakınca görmedi.

Aslında üniversite öğrencilerinin verdiği dilekçelerde Türkçe ile eşit koşullara sahip Kürtçe eğitim dili, anadilde eğitim talebi dile getirilmiyor. İstenen Kürtçe’nin “seçmeli ders” olarak öğretilmesidir. Kürt öğrencilerin kendi boyunlarındaki sömürge köleliğini bu biçimde meşrulaştıran bir istem karşısında bile sömürgeci devlet tahammülsüz davrandı, baskı aygıtlarının tümünü devreye soktu. Peki neden? Bundan çıkarılması gereken ders nedir, ne olmalıdır?

İşin başında anadilde eğitim talebinin özünü boşaltan, bu anlamda inkarcı ve imhacı sisteme Kürt cephesinden katkı sunan böyle bir girişime bile devlet şiddetle yöneldi, kendi anayasasında yazılı olan “dilekçe hakkı”nı açıkça ayaklar altına aldı. Bütün bunları “demokratikleşme” masalının dillendirildiği bir dönemde yaptı. Neden? Bu tutumu nasıl açıklamak gerekir? İmralı Partisi’nin her defasında dile getirdiği gibi bu bastırmacı tutum, devlet içinde yuvalanmış, Türkiye’nin demokratikleşmesini istemeyen bir rantçı kesimin, onun hükümetteki temsilcisi MHP’nin işi mi? Ya MGK’nın Ocak ayı olağan toplantısında “Anadilde eğitim” kampanyası ile ilgili yaptığı açıklama, altını çizdiği devlet politikası nedir, neyin nesidir?

Kuşkusuz üç yıl önce bu sorular, Kürtler açısından geri ve bu nedenle tartışılması “abesle iştigal” sayılan sorulardı. Ancak İmralı süreciyle birlikte Kürtlerin siyasal-ulusal bilincine sürekli vuruldu, kavramların altı boşaltıldı, tersyüz edildi, TC ve sömürgecilik bilinci sürekli bulanıklaştırıldı. Artık “TC”, “sömürgecilik” kavramları bile literatürden kaldırıldı. Sadece bu mu? Kürdistan kavramı bile İmralı Partisi’nin dilinde “coğrafik bir terim”in ötesinde bir anlam ifade etmiyor. İşte bu yaklaşım, bugün tam bir bilinç katliamı biçiminde derinleşerek devam ediyor... Bu nedenle dün tartışılması geri sayılan kimi gerçekleri ve kavramları bugün yeniden ortaya koymak gerekli ve zorunlu olmaktadır.

“Türk demek Türkçe demek; ne mutlu Türküm diyene!” (M. Kemal, aktaran Oktay Sinanoğlu, *Aydınlık* dergisi, 2 Şubat 2002) İnkâr ve imha sistemini, Kürdistan üzerinde 80 yıldır kurumlaştırılan sömürgeci sistemin özünü bu sözden daha net, açık ve kesin bir biçimde ifade eden başka bir söz galiba az bulunur! **“Türk demek Türkçe demek”**, dolayısıyla en geri, güdük ve özü boşaltılmış bir biçimde de olsa bu sistem ve stratejiyle çelişen bir istem ve girişime hoşgörülü davranmaları mümkün mü? Sömürgeci sistem, her zerresiyle şiddet yüklüdür. Dolayısıyla formel olarak yasal (dilekçe hakkını kullanmak gibi), ama özü itibarıyla TC’nin inkarcı ve imhacı sistemiyle çelişen söz ve davranışların en yoğun şiddetle

bastırılması, TC’nin doğası gereğidir; bunda anlaşılacak bir yan yok. Yine ulusal kurtuluş mücadelesinin doruğa çıktığı 1990’lı yılların başında TC yönetenlerinin *“Kürt realitesini tanıyoruz”*, *“Federasyonu da tartışabiliriz”*, hatta kimi kesimlerin *“Ver kurtul”* tartışma düzeyi ile bugünkü tartışma düzeyi karşılaştırıldığında, aradaki çelişki ve farklılığın nedeni de kendiliğinden anlaşılır: Çünkü her zerresi şiddet yüklü bir sistem, güç ve şiddet yasasıyla karşılanıyor ve ciddi bir açmazla karşı karşıya bırakılıyordu. Güç yasasının yarattığı bu çıkmaz ve açmaz onlara anılan bu sözleri söyletiyordu... O zaman da TC’nin özü aynıydı, yönetenlerinin siyaset anlayışı aynıydı. Fakat onlara *“Kürt realitesini tanıyoruz”* sözünü söyleten, politik güç ve bunun ardındaki kararlılıktan başka bir şey değildi.

Ya bugün?

Teslimiyet ve tasfiye sürecine alınan, beyni teslim alınıp iradesizleştirilen bir Kürt hareketi, programsızlaştırılan, ideolojik ve askeri olarak silahsızlandırılan, kafası allak bullak edilmeye

çalışılan bir halk karşısında devletin en üst perdeden bastırmacı ve aşağılayıcı bir tutum sergilemesi (12 maddelik mutlak ve tam teslimiyet ultimatomu ve Türk generallerinin aşağılayıcı açıklamalarını hatırlatmak bile yeterlidir) şaşırtıcı olmamalıdır. Kuşkusuz Kürt halkı ve aydınları, yurtsever yürekleri kendi tarihlerinin son otuz yıllık kesitini, bunun her bir aşamasını karşılaştırmalı bir biçimde sorgulamak, değerlendirmek ve gerekli ideolojik ve politik sonuçlara ulaşmak durumundadır.

Evet, TC, özü Kürdistan ve Kürt ulusal gerçekliğinin inkarı ve imhası olan sömürgeci sisteminden, onun hiçbir ayrıntısından zerre kadar ödün vermek istemiyor; dahası bunu tartışma konusu bile yapmak istemiyor. Bu konuda ortaya çıkan tartışmaları ise her yolu ve yöntemi uygulayarak, kendi yaptığı yasaları çiğneyerek bastırmaya çalışıyor. Tartışmak bile gereksizdir ki bu, bir devlet politikasıdır, 80 yıllık Cumhuriyet çizgisinin güncelleştirilmiş biçimidir. Bu devlet politikasını böyle ortaya koymak ve algılamak yerine, “devlet içinde yuvalanmış rantçı bir kesim” veya MHP ile açıklamak abesle iştigalden başka bir şey değildir.

Devlet, bu sistemde kendi kimliği ve onuruyla Kürde yaşam hakkı olmadığını her fırsatta ve uygulamada gösteriyor; göstermenin ötesinde bundaki ödünsüz kararlılığını da tartışmaya yer bırakmayacak bir biçimde vurguluyor. Bu, onun özüdür.

Bu bağlamda “Anadilde eğitim” kampanyası karşısındaki TC tutumu konusunda başka güncel boyutlara da dokunmamız gerekiyor. Devlet, İmralı Partisi’ni çok iyi biliyor, politikalarını kadrolardan ve halktan önce İmralı üzerinden öğreniyor. Kampanya “dilimizi seçmeli ders olarak öğretin” biçiminde başladı. En başta sessiz kalmayı yeğledi. Ama ne zamanki binlerce öğrenci ve velileri kapsadı, halk içinde yayılarak genişledi, yani “ilk girişimcileri” aştı, ne zamanki yeni ve farklı boyutlar kazanmaya başladı, işte o zaman devlet, bütün baskı ve propaganda mekanizmalarını harekete geçirdi. Dilekçe verenler bastırılmaya başlandı, gözaltı ve tutuklamalar genel bir kampanya biçimini kazandı.

Aynı dönemde Öcalan ve İmralı Partisi’ne bu “yangını söndürme”, “grev kırıcılığı” misyonu verildi. Bunu da genel bastırma ve çarpıtarak özünü boşaltma hareketinden ayrı düşünmemek gerekir. Öcalan, anadilde eğitim talebini, köyde, mahallede, evde kendi kendine öğrenme derekesine indirdi; devletten herhangi bir talepte bulunmamayı buyurdu! Bundan sonra İmralı Partisi sözcüleri ve “tefsircileri”, bu “buyruğu” derin yorumlara tabi tutmaya, kendilerini aşan ve Kürt dinamiğindeki canlılığı ve kabına sığmazlığı bir biçimiyle gösteren kampanyayı soğutma ve kırma hareketini yedire yedire geliştirmeye başladılar... Bu “tefsirciler”den bazıları, “artık yeni bir süreçtir, bu nedenle sayın Öcalan’ın da dediği gibi, ‘ne inkar ne isyan’ şiarının bir gereği olarak gelinen noktada ‘provokasyona’ gelmemek gerekir, dilekçe vermek yerine evlerde, köylerde, mahallelerde kendi kendine Kürtçe öğrenme zamanıdır” (2 Şubat *Yedinci Gündem* sayısında D. Karakoçan’ın yazısına bakılabilir) demeye ve “grev kırıcı” misyonlarını açıkça ortaya koymaya başladılar... Bazı boyutlarıyla İmralı Partisi’ni aşan bu kampanyada TC gördü ki, İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğine rağmen Kürt talepleri ve Kürt dinamizmi, programsızlaştırılsa da, birçok açıdan silahsızlandırılrsa da, etkinlik ve gücünden çok şey yitirse de, kendisi için ciddi bir tehdit olarak duruyor. Kürtler bu düzene sığmaz. Bunu çok somut olarak bir kez daha gördü ve İmralı Partisi’nin sunduğu zemini değerlendirerek bu dinamizmi nihai olarak bitirmenin gerekliliğini anladı. Bu kadar saldırgan ve saldırılarında fütursuz davranmasının güncel nedeni budur! Tam da İmralı Partisi’ne dayatılan on iki maddelik ultimatoma, böyle bir yaklaşıma oturuyor, bu isteği anlatıyor...

Görülüyor ki, TC, İmralı Partisi’ni de yedeğine alarak bastırıyor, Kürt dinamiğini, onda canlı, diri, enerjik ne varsa hepsini kısa ve orta vadede yok etmek istiyor. Buna karşılık Kürt halkının ulusal ve demokratik istemleri eylemli olarak her fırsatta kendini dışa vuruyor. Fakat bunlar, bir ulusal program, strateji ve örgütlülüğün yoksun; daha çok kendisini İmralı Partisi’nin egemen olduğu zeminde dile getiriyor. Bu paradoksal gerçeklik devrimcilerin ve yurtseverlerin önüne çok önemli, acil ve ertelenemez görevler ortaya koyuyor.

Devrimci çizgide birleşmek ve Kürt dinamizminin akacağı örgütsel seçeneği oluşturmak!..

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Mamak İşçi Kültür Evi'nde Nazım etkinliği...

Devrimci değerlerimizden kirli ellerinizi çekin!..

Zulüm, ölüm ve kin kusuyor efendiler. Efendiler sömürünün, katliamların ve zulmün tarihini yazmaya devam ediyorlar. Ve tarihin derinliklerinden efendilerin yüzüne çarparak haykırıyor Nazım, “*umut, umut, umut umut insanda...*”. Umut sınıfsız sömürsüz bir dünyada.

Efendiler bir gün gelip saltanatlarının yıkılacağından korkuyorlar. Milyonlarca işçi ve emekçinin emeğinin sömürsü üzerinden saltanat kuranlar bugün devrimci değerlerin içini boşaltmaya çalışıyorlar. Tüm yaşamını, köleleştirilmiş sınıfların kurtuluşuna adanmış ve bunun için uzun yıllar baskıya ve zulme uğratılmış, hapislerde sürdürülmüş devrimcileri ölümlelerinden sonra zararsız putlar haline getirmektedir amaçları. Bu yıl da kokuşmuş düzen komünist şair ve mücadele adamı Nazım Hikmet'i, 100. doğum yılı vesilesiyle “sahipleniyor” ve onu bu yolla ehlileştirmeye, düzen için zararsız bir azize çevirmeye çalışıyor. Ve Nazım'a yönelik bu sinsi ve çirkin saldırı kampanyası tarihten bugüne yaratılmış değerleri de hedef alıyor.

Mamak İşçi Kültür Evi olarak bu sinsi kampanyaya karşı mücadele çerçevesinde ve en büyük devrimci değerlerimizden birini emekçilere malletmek amacıyla, 3 Şubat'ta Nazım Hikmet konulu bir etkinlik düzenledik. Çıkardığımız çağrı bildirileriyle Tuzluca'yı'da evleri tek tek dolaştık. İldeki demokratik kitle örgütlerine, kafelere, kitapevlerine ve bölgeye çağrı afişlerimizi astık.

Etkinliğimiz, Nazım Hikmet'in devrimci komünist kimliğini vurgulayan, onun işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin gelecek umudunu yaşamı ve sanatıyla simgeleyen devrimci bir sanatçı olduğunu anlatan bir sunumla başladı. Ona yönelik bu ideolojik saldırının ezilen sınıfa yönelik ekonomik-sosyal-siyasal saldırıların bir parçası olduğunu dile getirildi. Nazım'ın “*...ve dolaşacaktır salına salına bu memlekette hürriyet*” şiirinin yazılı olduğu pankartın asılı olduğu bir sahne hazırlandı. Mamak İşçi Kültür Evi Tiyatro Atölyesi Nazım'ın yaşamını ve mücadelesini şiirleriyle sahneledi.

Çocuk ve yetişkin yaş grubunun ortak şiir dinletisinin ardından müzik topluluğumuz yine ustanın şiirlerinden türküler söyledi. Bir dostumuzun bağlamasıyla katıldığı etkinliğimiz halaylarla sona erdi. 60 kişilik bir katılım sağlandı. (Paralel başka bir etkinlik olmasaydı eğer daha iyi bir katılım gerçekleşebilirdi). Etkinlik coşkulu bir havada geçti ve konuklarımız tarafından beğenildi.

Kültür ve sanatın, sınıf mücadelesindeki önemini bilinciyle davranmaya devam edeceğiz. Kokuşmuş düzenin kirli ellerini değerlerimize ve devrimci kültürel mirasımıza bu denli kolay uzatmaya yeltenmesine izin vermeyeceğiz.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Devlet, F tipi cezaevlerinin insana öldürücü zararlar verdiğini kabul etmeli ve bunları işkence aracı olmaktan çıkaracak düzenlemeleri yapmalı

F tipi sağlığa zararlıdır!

Prof. Dr. Cem Kaptanoğlu

Roma İmparatoru Frederick II, bilim dünyasında, yaptığı acımasız deneyle tanınır.

Frederick, “Yeni doğan bebeklerle sosyal ilişki kurulmazsa, bebekler, ana dillerini değil, her insanın doğuştan bildiği, insanlığın ortak dilini konuşurlar” hipotezini sınamak için, yeni doğmuş birçok bebeği, annelerinden ayırıp bir kurumda tecrit etmiş ve bakıcılarının bebekleri yalnızca, beslemeleri, giydirmeleri ve yıkamalarına izin vermiştir. Başka hiçbir sosyal ilişkiye girmeyen bebeklerin tümü, varlığına inanılan tanrısal bir dili veya ana dillerini konuşmadan ölmüşlerdir. Bir gözlemcinin deneyle ilgili yorumu şöyledir:

“Öldüler, çünkü bebekler, onlara bakanların coşkulu yüzleri, sevecen dokunuş ve sözleri olmadan yaşayamadılar”. Günümüzde benzer deneyler yapmak olanaksız. Fakat bebeklerde, sosyal uyaran eksikliğine bağlı olarak gelişen ruhsal bozukluklarla, psikiyatri kliniklerinde karşılaşmak mümkün. Hospitalizm, kurum sendromu, anne yoksunluğu ve psiko-sosyal cücelik gibi isimler verilen bu tür bozukluklara, bakımevlerinde kalan veya uzun süre hastanede yatan çocuklarda sık rastlandığı biliniyor.

Tecrit, “ötekine” aşıktır

Her insan yavrusu filogenetik olarak insan olma potansiyelini taşımakla birlikte, ancak öteki insanlarla ilişki içinde, bir başka deyişle sosyalleşerek insanlaşabilir. Sosyalleşmek, kendisi dışındakini (ötekini) tanımak ve onun tarafından tanınmayı arzulamaktır. Bir bebeğin ilk anlamlı gülüşünü, ilk sözcüğünü heyecan verici kılan da bizi tanımaya başlamasıdır. Tanımak ve tanınmak, ego'nun (ben) işlevidir. Doğuştan bildiğimiz bir kutsal dil olmadığı gibi, bebeğin ruhsal dünyasında “ben” diyebileceğimiz bir yapı da başlangıçta yoktur. Ben, dış dünyayla ilişki yoluyla kurulur. Bebeğin “ben”i, kendisine bakım verenin, çoğunlukla annesinin, ona yansıttıklarından oluşur. Anne; dokunuşları, ninni söyleyen sesi, memesi, sütünün tadı, yüzü, bakışı, dışarıdan gelen aşırı uyaranları, hatta sırtına vurarak gazını çıkarırken yaptığı gibi, bebeğin iç uyaranlarını bile denetleyebilmesi ile bebeğin kendisini nasıl hissettiğini belirler. Erken dönemde, bebek için “ben”, bu hissedişler ve bunlara eşlik eden imgelerden ibarettir. Bebek, kendini büyük ölçüde, annenin yansıttığı kadarıyla, annesi üzerinden tanır. Bu dönemde ben ötekidir, öteki de ben. Belleğin gelişimiyle birlikte, bu imgeler organize olur ve artık daha düzenli bir öyküyü oluşturan anılar bütünü olarak anneden ayrı bir “ben” kurulur. Ancak ötekinin varlığında, onun yansıtmalarıyla kurulabilen bir yapı olarak “ben”, sürekli kendini yeniden kurmak zorundadır. Bu nedenle kuruluşunda ve daha sonra dağılmamak için, sürekli ötekine ihtiyaç duyar. Bir başka deyişle insanlar, bebek veya erişkin, yalnızca bakım değil, bakılmak, bakışmak da isterler.

Bir mahkûm, hücreye kapatılmanın ne demek olduğunu şöyle anlatıyor; “... İnsanlar, ruh hallerini ve duygularını başka insanlarla birlikte yaşarlar; kendini insan olarak ifade edebilmen için, yanında bir insana ihtiyacın vardır. Tecritte insanın her ruh hali boşluğa akmaktadır, keyfin yerinde mi, üzüntülü müsün, kızgın mısın, bunlarla hiçbir yere varamazsın, yani bunları yaşayamazsın. Bu, yaşanan her şeyin senin içinde kalması anlamını taşımaktadır. Sen, senin içine hapsedilmişsin ve öyle kalacaksın”. Yaşanan her şeyin içinde kalması veya “öteki”nin yitirilmesi benlik için katlanılması çok zor bir durumdur. Çünkü ben'in kendini tanıdığı yer “öteki”dir. Keyfin yerinde mi, üzüntülü müsün, kızgın mısın, bu hallerin “öteki”nden yansıyıp sana geri dönünce gerçekten senindir. Yansıtan bir

“öteki” yoksa, her ruh halin, yani ben'in, boşluğa akar. Bu nedenle öznenin en kırılgan bileşenidir beni. Sürekli parlak yüzeyler arar, yansımak, göze görünmek ister, anlatır, yapar, eder, yazar, çizer, bakmak, bakılmak ister. Tekrarlayan yansımalarla kurar kendini ve “öteki”nin yokluğunda boşlukta dağılmaya başlar. Sınırları keskinliğini yitirir, bulanıklaşır.

Her benin dayanma süresi, dağılma şiddeti farklıdır ancak her ben, “ötekini” yitirmekten etkilenir. Laboratuvar ortamında yapılan deneyler, duyuusal yalıtım uygulanan kişilerde, algı sapmaları (halüsinasyon, illüzyon), düşünce bozuklukları (sanrı) ortaya çıktığını göstermiştir. Bir başka deyişle “ötekinin” yitirildiği yerde, yavaş yavaş “ben” de yiter. Geriye kalan, ben'in ardındaki, sırasız, zamansız, dağınık, imgeler yığını, yani bilinçdışıdır.

Grup tecriti

Tek kişilik bir hücrede tecrit, “ben”in hızla dağılmasına neden olurken, küçük grup halinde tecrit de daha yavaş ama benzer etkilere yol açar. Üç veya beş kişinin bir hücreye kapatılması küçük grup tecritidir. Küçük gruplar halinde kalınan koğuşlarda doyurucu bir kişilerarası etkileşim olanaklı değildir. Ünlü psikoterapist Irvin Yalom, “Grup Psikoterapisi” adlı kitabında, kişilerarası etkileşimin doyurucu düzeyde olabilmesi için grubun en az 7-8 kişiden oluşması gerektiğini belirtmektedir. Yalom'a göre bir grupta üye sayısı, 3-4 kişi ise, grup dinamiği kolayca bozulur. Bu nedenle kitabında, 3-4 kişilik gruplarda verimli bir grup etkileşimi sağlamaya çalışmanın boşuna olduğunu vurgular. Uzun süre grup içinde bir arada yaşayan insanların, büyük grubun içinde kalan, ancak kendilerine belirli bir özerklik sağlayan alt gruplara gereksinim duydukları bilinmektedir. Grup üyelerinden iki veya daha fazlasının birbirleriyle olan ilişkilerinden, tüm grupla olana göre daha fazla doyum sağlamaları alt gruplaşma olgusunun temel nedenidir. Alt gruplar, kendilerini çeşitli yönlerden birbirlerine yakın bulan grup üyelerince oluşturulur. Alt gruplar, büyük grubun baskısına karşı dayanışma sağlamalarının yanı sıra, büyük grubun demokratikleşmesine de katkıda bulunurlar. Üye sayısı 3-5 arasında olan gruplarda alt grup oluşması, bazı grup üyelerinin, grup içi tecritine yol açabilir.

Sağlıklı bir alt gruplaşma ancak 10-15 kişilik daha kalabalık gruplarda olabilir.

Bilimsel açıdan, “F tipi cezaevi sağlığa zararlıdır” önermesi, “Sigara sağlığa zararlıdır” önermesi kadar doğrudur. Tecritin, ruhsal, bedensel etkileri göz önüne alındığında, bir veya üç kişilik hücrelerde tutulmanın, herhangi bir ceza değil, işkence olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Ayrıca yapılan çalışmalar, cezaevlerindeki intiharların büyük kısmının, özel cezaevlerinde, özellikle de hücrelerde gerçekleştiğini ortaya koymuştur.

Baroların önerdiği “üç kapı üç kilit” formülü, ölümleri durdurabilir.

F tipi cezaevleriyle ilgili olarak son bir yılda yaşanan ve her biri “Gece Yarısı Ekspresi”ni yaya bırakacak bunca olaydan sonra, devletin yapması gereken, F tipi cezaevlerinin insan sağlığına öldürücü zararlar verdiği gerçeğini kabul etmek ve bu cezaevlerini işkence aracı olmaktan çıkaracak düzenlemeleri yapmaktır. Ancak Adalet Bakanlığı'nın yayımladığı “Cezaevi İdaresi El Kitabı”ndaki “Terörist haberleşmediği zaman sudan çıkmış balık gibi olur” hipotezini ispatlama inadı sürdürülürse, suyu ararken çırpınarak ölen seksen yedi kişiye yenilerinin eklenmesi kaçınılmaz olacaktır. Frederick II, 13. yüzyıldan, çağdaş “imparatorlara” sesleniyor, “Ben denedim, hepsi öldüler!”

(Radikal 2/3 Şubat 2002)

Tecrit ve tredmana bağlı olarak Sincan F Tipi Cezaevi'nde yaşananlar

İkinci yılına giren Ölüm Orucu direnişimizin haklı ve meşru talepleri karşısında üç maymunu oynayan bakanlık ve siyasi iktidar cezaevlerini zorbalıkla yönetme anlayışını bir politika ve yönetim tarzı olarak uygulamayı sürdürüyor.

Tecrit ve tredmanı esas alan F tipi hücreler dün olduğu gibi bugün de devrimci tutsakların yaşamına kastediyor. İnsanca yaşam olanakları tümüyle elimizden alınıyor.

Tecrit ve tredmana bağlı olarak Sincan F Tipi Cezaevi'nde yaşananları kısaca özetlersek:

1- Bir yılı aşkın bir süre içerisinde tecrit ve keyfi uygulamalar artarak süregeldi. Buna karşılık, gerek savcılığa gerekse infaz kurumlarına defalarca şikayet ve suç duyurusunda bulunmamıza rağmen hiçbir tahkikat yapılmadı, suç duyurularımız reddedildi ve adete keyfi uygulamalar teşvik edildi.

Oysa, bir kurumdan kötü muamele, işkence ve keyfi uygulamalar varsa, bunların kimler tarafından yapıldığının bilinmemesi mümkün değildir. Her suç duyurusunda gün, tarih, saat ve failerin tip tarifi verilmesine rağmen, "kimler tarafından yapıldığı tespit edilememiştir" denilerek soruşturmaya gerek görülmemesi, keyfi yönetim anlayışının cezaevi idaresiyle sınırlı olmadığını göstermektedir.

Örneğin; 19 Aralık 2000 ve izleyen günlerde, gerek Sincan'a getirilmeden önce kaldığımız cezaevlerinde, gerekse de Sincan'a getirilişimizde ve hücrelerde gördüğümüz işkence ve kötü muamele hakkında yaptığımız suç duyurusuna, "Olay tarihinde her ne kadar F tipi cezaevinde bulunan hükümlü ve tutuklular verdikleri şikayet dilekçelerinde kendilerine karşı kötü muamele nedeniyle şikayetçi olmuşlarsa da, ayrıca yine hazırlık dosyası içinde bulunan hükümlü ve tutuklulara ait doktor raporlarında meydana gelen yaraların hükümlü ve tutuklular Sincan dışında getirildikleri yerde mi, yoksa Sincan F Tipi Cezaevi'ne getirildikten sonra mı meydana geldiği... Kötü muamelenin kimler tarafından yapıldığı konusunda delil tespit edilemediğinden "kovuşturmaya yer olmadığına..." şeklinde yanıt verilmiştir.

Oysa, tüm bu yapılanlar belirli tarihlerde belirli yerlerde belli devlet görevlileri tarafından yapılmıştır. Karar örneğindeki "... tespit edilememiştir" iddiası, inandırıcı olmaktan uzaktır.

Bakanlık yetkililerinin meziyetlerini anlatmakla bitiremedikleri F tipi tabutluklarda doktorlar, psikologlar, sosyal hizmet uzmanları ne için vardır? Görevleri nedir? Yapılan işkence, kötü muamele ve keyfilikler bu görevlileri ilgilendirmiyor mu? İşkence görenler, dövülenler muayene edilip rapor tutulması gerekirken yapılmıyor. Anlaşılan bu kurumlar da tecrit ve işkencenin birer ayağı durumundadır.

2- Avukat görüşüne hastane ve mahkemeye gidiş-dönüşte yapılan onur kırıcı arama, tam bir işkenceye dönüştürülmektedir.

Bizler zaten birer, ikişer, üçer kişi olarak herşeyden tecrit edilmiş durumdayız. Buna rağmen hücreden her çıktığımızda aranıyoruz. Bu yetmiyor, X-Ray cihazının bulunduğu yerde üstümüz tekrar elle aranıyor. Ardından görevliler tarafından karga tulumba yere yatırılarak ayakbağlarımız çıkarılıyor. X-Ray cihazından geçiriliyor. Tüm bunlar da yetmiyor, bu kez de askere

devrediliyoruz, aynı şekilde bir de asker tarafından aranıyoruz. Asker gözetiminde götürülüp getirilmemize rağmen döndüğünde tekrar aynı aramalar yapılıyor. Tam bir eziyet ve psikolojik işkenceye dönüşen bu uygulamalar, görevlilerin keyfine göre daha da çeşitlenebiliyor. Bu konuda yaptığımız şikayet ve suç duyuruları da, infaz hakimliği tarafından "yasalara uygundur, soruşturmaya gerek yoktur" denilip reddedildi.

Yine, ölüm orucundaki arkadaşlarımız, istemedikleri halde zorla müdahale edilerek hastahanaya kaldırılıyor. Uzun süredir ÖO'nda olmalarına rağmen sık sık götürülüp getiriliyorlar. Bu uygulama da işkenceye dönüştürülmüştür. Hastanelerdeki zorla müdahaleler sonucunda yüzlerce arkadaşımızın sakat kaldığı bilinmektedir.

3- Yasalara göre bir tutuklu ya da hükümlü belirlenen kısa bir süreden fazla hücrede tecritte tutulamaz. İkişer-üçer kişi hücrelerde tamamen tecritte yetmiyormuş gibi, birçok arkadaşımız da bir yılı aşkın bir süredir tek kişilik hücrelerde tutuluyorlar. Ayrıca, hiçbir haklı gerekçe gösterilmeksizin sudan bahanelerle disiplin cezaları, uzun süreli mektup ve görüş cezaları veriliyor.

4- Bizler siyasi tutsaklarız, zaten siyasi düşünce ve eylemlerimiz nedeniyle cezaevindeyiz. Bu gerçeğe rağmen, yasal olarak çıkan sol içerikli gazete ve dergiler bizlere verilmemektedir. Zaman zaman verilenler de güncelliğini yitirdikten sonra, çok geç veriliyor. Oysa, yine yasalara göre, hakkında toplatma kararı bulunan yayınlardan birer adet bulundurmak hakkımızdır.

Yine, ailelerimizin gönderdiği kaptarlardan yalnızca üç tanesi veriliyor. Yenilerini alabilmemiz için de elimizdekileri vermemiz şart koşuluyor. Böylece, değişik kaynaklardan uzun süre yararlanmamız engelleniyor.

5- Avukat görüşmesinin sınırlı tutulması, savunma belgelerine el konulması vb. tutumlarla savunma

hakkımız tamamen gaspedilmiş durumdadır.

6- Yasalara göre "haberleşme özgürlüğü" vardır ve bu engellenemez. Buna rağmen gönderdiğimiz mektuplar yerine ulaşmıyor a da çok geç ulaşıyor. Gelen mektuplar keyfi şekilde karalanıyor, bazen hiç verilmiyor. Zorla hastanelere kaldırılan ÖO'ndaki arkadaşlarımıza gönderdiğimiz faks ve mektupların hemen hiçbirisi ulaşmıyor.

7- Periyodik aramalar işkence ve talana dönüştürülüyor. Normal aramanın dışında, zorla yerlere yatırılarak ayakbağlarımızın çıkarılması yetmezmiş gibi, elimizdeki tespihlere varana kadar, her seferinde başka bir şey "yasak" denilerek alınıp götürülüyor. Örneğin en son 21 Aralık '01 tarihinde yapılan genel aramada bu kez de mavi ve lacivert giysilerimiz alınıp götürüldü.

8- Ağır hayat şartlarında 15-20 saatlik yoldan gelen ailelerimizle ancak 1 saat görüşebiliyoruz. Ailelerimizin getirdiği birçok eşya içeri alınmıyor. Zaman zaman soyadı tutan 2. dereceden yakınlarımızdan akrabalık belgesi istenerek görüştürülmediğiniz gibi, soyadı tutmayan yakınlarımızla hiç görüşemiyoruz.

9- Daha önce ziyaretçilerimizin yatırdığı para belli bir limit dahilinde bize verilirken, Aralık 2001'den beri paralarımız verilmiyor. Kantin, gazete vb. alışveriş fiş karşılığı yapmak zorunda bırakılmış durumdayız. Ne kadar paramız var, nereye ne kadar kesilmiş, sağlıklı bilgi alamıyoruz. Bu arada, anlaşıyor ki her hafta mahkumlara gelen 4 milyar TL civarında para, hapishane yetkililerince istenildiği gibi kullanılıyor. Yine, maddi durumu iyi olmayıp parası gelmeyen arkadaşlarımız alışveriş yapamıyor. Elimizde nakit bulunmadığından bu durumdaki arkadaşlara destek olamıyoruz. Zaten bu uygulamanın bir amacı da dayanışmamızı kırmaktır.

10- Haftada bir gün meyve-sebze satışı yapılacak denilmesine rağmen ayda bir kez bile alamıyoruz. Getirildiğinde de adeta tüccar zihniyetiyle çok pahalıya satılıyor. Yemek miktarı ise çok azalmış durumda. Çoğu zaman yemekler, su ve salça karşısından ibaret oluyor.

11- Ağır kış koşullarına rağmen sık sık kaloriferler söndürülüyor ya da randımsız yakılıyor. Aynı şekilde sıcak su sık sık kesiliyor, bazen 10-15 gün hiç verilmiyor. Sorulduğunda ise her seferinde bir gerekçe bulunuyor.

12- İçme ve kullanma suyunun mikroplu olduğuna dair aylar öncesinden suç duyurusunda bulunduk ama değişen bir şey olmadı. Bir yanıt bile alamadık. Bugün de musluktan akan mikroplu suyu kullanmaya mahkum bırakılmış durumdayız.

Bunlar ve bunlara benzer sayısız keyfi uygulamayla kuşatılan bir tecrite tabi tutuluyoruz. Yetkililer her ne kadar "Sincan F tipi'nde hiçbir kötü muamele ve keyfi uygulama yoktur" dese de, bunun kamuoyunu aldatmaya dönük bir yalan olduğunu, yaşanan somut örneklerle ispatlayabiliriz.

Her gün karşılaştığımız bu türden uygulamalar ile sağlıksız hücre koşullarında tutulmamıza karşı kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

**Atlen Yıldırım
Atılcan Saday
Sincan F Tipi Cezaevi
A-8 124 Sincan/Ankara
14 Ocak 2002**

Direnen canlar

Tutsaklığın zehriyle
eriyen canlar
ışıldayarak düşerken toprağa;
yaban arıları
vızıldayarak konuyordu
kardelenlerin üstüne...

Ve yaşamın özsuyu
oluk oluk akıyordu
ölüm denilen değirmene...

Sokaklar mühürlenmişti sanki...
Derin bir suskuda
sabahlıyordu yıldızlar...

İşıtıyordu aysız geceleri,
bir yıldızlar
bir de direnen canlar.

Rahime Henden

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükcü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı Kat:
3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydın Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Afyon depreminde onlarca ölü, yüzlerce yaralı...

Değişen bir şey yok...

Halk ölüme ve

“kaderine” terkedildi!

Deprem değil

kapitalizm öldürür!